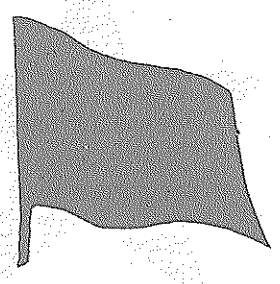

YENİ DEMOKRAT

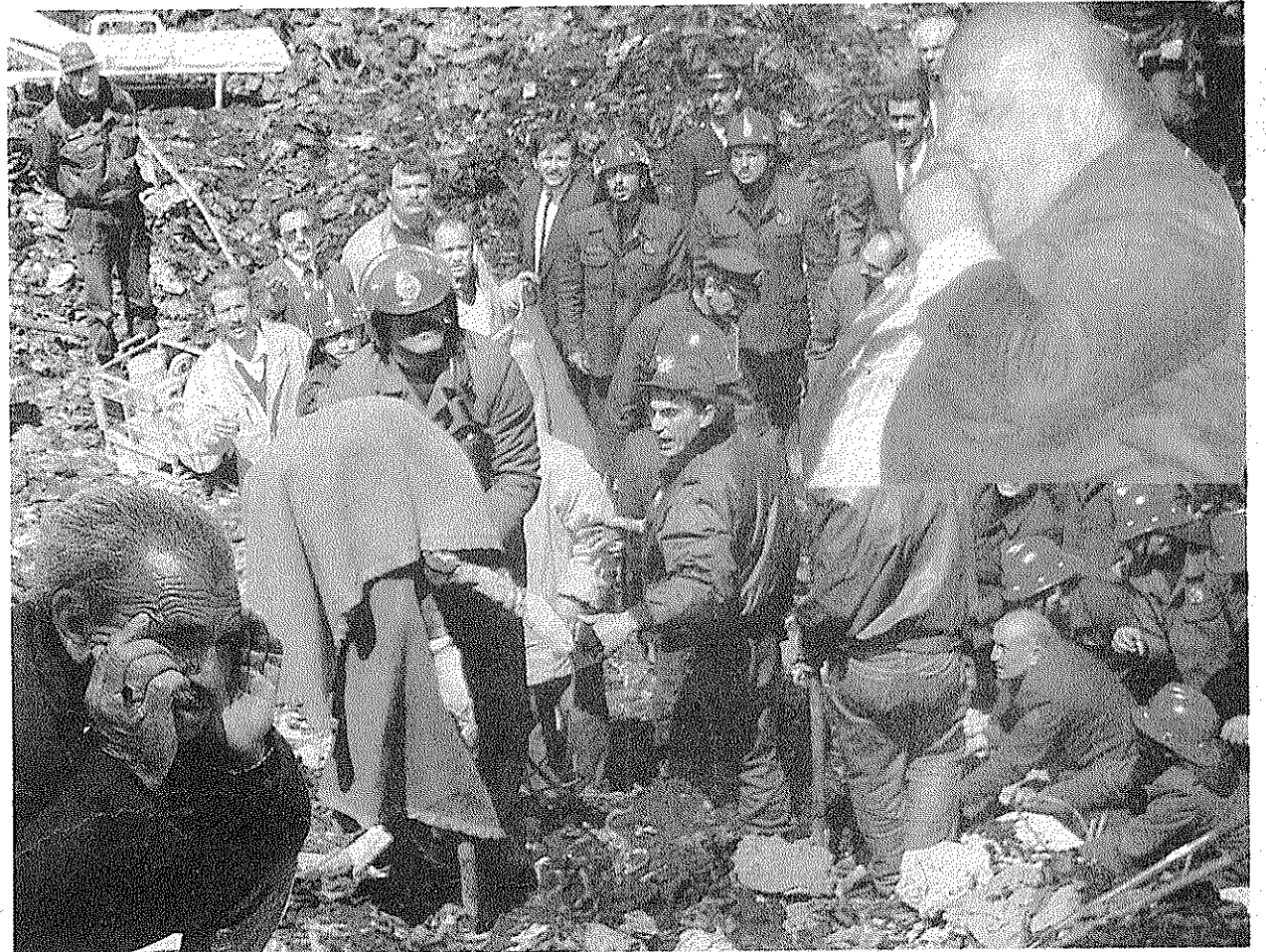

GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi Yıl: 2 Sayı: 8 30 Mayıs 1993 Fiyatı: 8.000 TL (KDV içindedir)

1 MAYIS
MİLİTAN
ÖZÜNE
UYGUN
BİÇİMDE
KUTLANDI

ÇÖPLERİ GECEKONDU HALKININ
ÜZERİNDEN ALARAK KÖHNEMİŞ
PATRON-AĞA DEVLETİNİN BAŞINA YIKALIM

SUNU

Merhaba,

8. sayımızla yine karşınızdayız. Teknik altyapı oluşturmadaki aksaklıklar ve bu alandaki eksikliklerimiz sonucunda dergimiz bir hafta kadar süren bir gecikmeyle çıktı. Bu olumsuzluğu ilerdeki sayılarımızda aşmayı umuyoruz. Bu sorunlardan kaynaklı olarak periyotlardaki aksamayı önlemek amacıyla bundan sonra dergimizi ayın 20'sinden 20'sine çıkaracağız. Tüm okurlarımızın dikkatine sunuyoruz.

Bu sayımızda da her sayımızda süren daha kaliteli bir YDG çıkarma çabalarımız sürdü. Fakat özellikle İstanbul dışındaki okurlarımızın birçoğu yorum ve araştırma yazıları göndermede oldukça hantal ve üretimsizler. İstanbul ve belirli aralarla Adana'dan gelen yazılar dışında hiçbir ilden araştırma, yorum ve farklı konularda düşünceleri ifade eden yazılar alamayışımız bunun açık göstergesi sanırız. Her zaman tekrarladığımız gibi YDG okuyucularının katkılarıyla yaşayıp gelişen bir dergidir; okuyucu ne kadar fedakar ve çalışkan olursa yayını da bir o kadar kaliteli olacaktır, yani dergimiz bir yerde bizim aynamızdır. Sorunu bu ciddiyetle ele almamız gerekmektedir.

Bu sayımızda da çeşitli haber ve gelişmeler sayfalarımız arasında.

Uzun bir süre gündemde kalan ve egemen sınıfların insan hayatına verdikleri önemli bir kez daha gösteren Hekimbaşı çöplüğündeki patlama olayına bakış açımızı yansıtan yazımız 14. sayfamızda bulunuyor.

Bir sonraki sayfada ise Türkiye proletaryasının ölümsüz önderi, proleter öğretmen İbrahim Kaypakkaya'nın 20. ölüm yıldönümü dolayısıyla yayınladığımız bir anma yazısı var.

68'liler kuşağını ve 68'liler üzerine yazılan kitapları eleştirel bir şekilde ele alan Kazanılacak Dünya adlı dergiden aldığımız yazımız ilk dizisiyle karşınızda.

Semt Çalışmalarına ilişkin yazımız, 1 Mayıs değerlendirmemiz, Gülay Beceren'le röportaj ve Satranç yazımız ilginizi çekeceğini umduğumuz yazılarımız arasında.

9. sayımızda buluşmak üzere...

İÇİNDEKİLER

Uşaklık egemen burjuva-feodal sınıfların tarihsel ...	3
Haberler.....	5-13
Çöpleri gecekonduların üzerinden alarak ...	14
Diyarbakır işkencehanelerinde ölümsüzleşen İbrahim Kaypakkaya	15
Yeni Demokrat gençlerin elinde burçlara dikilen kızıl ...	16-19
Gerçekçi ol, imkansız olanı iste.....	20-21
Semt çalışması üzerine	22
1 Mayıs militan özüne uygun olarak kutlandı.....	23-24
Gülay Beceren'le röportaj.....	25
Uludağ Üniversitesi'nde resim sergisi	26-27
Çevre kirliliği ve devrim ilişkisi	28-29
Satranç	

Dergimizin 7. sayısı da toplatıldı

Yeni Demokrat Gençlik dergisi "Faşist TC ile uzlaşmaya hayır sonuna kadar devrim" ve "Egemenlerin katliamlarına en iyi cevap silahlı mücadele çizgisinde ısrar edilmesidir" yazılarında "Sınıf ve bölge farkı, gözeterek halkı suç işlemeye alenen tahrik" ettiği ve "İsyan etmek meşrudur" başlığıyla "halkı suç işlemeye alenen tahrik" ettiği gerekçesiyle toplatıldı.

Ayrıca "Sivas'tan Ankara'ya zorbalığın iktidar yürüyüşü" başlıklı dizi yazımıza ve "devrimci güçlerin mücadelesi gelecek zaferin müjdeleyicisidir" başlıklı eylem haberleri yazısından dolayı da mahkeme açıldı. Bir yandan düşünce özgürlüğünden dem vuran egemenler diğer yandan devrimci-sosyalist basına yönelik toplatma, ceza, çalışanlarını gözaltına alma biçimindeki saldırılarıyla düşünce özgürlüğünden kendi borazanlığına yapan boyalı basına özgürlüğü kastettiklerini açıkça gösteriyorlar.

Devlet her şeyde olduğu gibi bu konuda da iki yüzlü tavrını gösteriyor. Bu çifte standardı teşhir ediyor, dergimize yönelik toplatma ve mahkeme kararlarını protesto ediyoruz.

Bunun yanında 1 Mayıs özel sayılarını dağıttıkları gerekçesiyle, Sarıyer'de 2 okurumuz 1 gün gözaltında tutulup serbest bırakılırken, Ümraniye'de 4 okurumuz aynı gerekçeyle gözaltına alınıp tutuklanmıştır. Yine iki okurumuz Topkapı'da 18 Mayıs afişlerimizi yapıştırdıkları iddiasıyla gözaltına alındılar. Okurlarımız bir gün gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Ayrıca Bursa'da 18 Mayıs afişlerimizi yaparken birçok okurumuzun gözaltına alındığı bildirildi. Özgür Gelecek Tokat temsilcisi ve 5 Yeni Demokrat Gençlik okuru Özel Sayı dolayısıyla gözaltına alındılar. Daha sonra sorgu hakiminde serbest bırakıldılar. ■

DİNAMİK, ATAK VE MILİTAN RUH YAPISINA SAHİP OL!

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

İŞÇİ SINIFININ
BİRLİK-MÜCADELE
DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS'TA

YENİ DİRENİŞLER
YARATMAK İÇİN İLLERİ

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

DEVİME
HÜKÜM GEÇİRİLEMEZ!

DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ
MÜCADELESİNE ÖMÜZ VER!

- ◆ İNSİYATİFİNİ YANI TEK BAŞINA KARAR ALMA, KARAR VERME GÜCÜNÜ GELİŞTİR!
- ◆ BAŞKALARINA GÜVEN ANCAK KONTROL ET. PRENSİPSİZ VE DENETLENMEYEN GÜVEN KOF BİR GÜVENDİR, YIKILMAYA MAHKUMDUR!
- ◆ EN KÜÇÜK BİR DESTEKTEN BİLE YARARLAN!
- ◆ ÇALIŞMALARINDA SÜREKLİLİĞİ HEDEFLE!

DÜZELTME

7. sayımızda yayınlanan 21 Mart günü Adana Dağlıoğlu mahallesinde TKP/ML'nin düzenlemiş olduğu korsan gösteri haberi, haber servisimizin gerçekleştirmiş olduğu bir hatadır. Böyle bir eylem olmamıştır. Bu yanlışlıktan dolayı okurlarımızdan özürdileriz.

YAYINCILIK VE BASIN SANAYİİ LTD. ŞTİ. ADINA SAHİBİ VE YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Kemal BOZTAŞ,
YÖNETİM YERİ: Oğul Sok. No: 16/4 Sultanahmet/İSTANBUL TEL: 518 84 29 FAX: 518 23 23
KOŞULLARI: Yurtiçi 6 Aylık: 48.000 TL., 1 Yıllık: 96.000 TL. Yurtdışı 6 Aylık: 30DM. 1 Yıllık: 60 DM.
TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 2214616- YURT DIŞI HESAP NO: Kemal TEKİN Türkiye İş Bankası Beyazıt Şb. 3567132
Baskı: Aydınlar Matbaacılık

Uşaklık egemen burjuva-feodal sınıfların tarihsel gerçekliğidir

Türkiye Cumhuriyeti'nin sekizinci cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın ölümünün ardından devletin resmi ve gayri-resmi TV'lerinin ve burjuva basınının yoğun bir beyin yıkama kampanyası gündeme geldi. Özal "büyük devrimci", "cesur reformist", "ikinci Atatürk", "dünya lideri" "deha" vb.ydi. "Ardından sadece Türkiye değil tüm dünya yastaydı." (Bunun tercümesi "Ey halk, tüm dünya yasta, sende yasta ol" mesajdır. Oysa gerçekte dünyanın Özal'ın ölümünü pek taktığı yoktu. Cenazesine ABD ve Avrupa'dan ciddi bir katılım dahi olmadı.)

Bu yapılanların iki nedeni vardı. Birincisi Özal'ın "serbest pazar ekonomisi" diye sunulmaya çalışılan ve gerçekte "zenginleri sevme"ye, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halka yoksullaşma ve azgın sömürüyü layık görmeye dayanan yolsuzlukların, talanın, yiyiciliğin temel hak ve yöntem olduğu ekonomik sistemi olsun, ABD çıkarları etrafında şekillenen Ortadoğu- Balkanlar, Kafkasya ve Ortaasya politikalarıyla olsun, Kürt ulusunu reform kırıntılarının lafızıyla oyalayıp azgın bir şekilde katletmeye dayanan Kürt ulusal sorunu politikasıyla olsun hemen tüm politika ve icraatlarının başta ABD olmak üzere emperyalistlerin ve onların yerli uşakları olan Türk egemen sınıflarının mevcut durum ve çıkarlarına en uygun politika ve icraatları olmasıydı.

Özal'a karşı sert eleştirilerle iktidara gelen ve nerdeyse tek sermayeleri anti-Özalılık olan Demirel'inönü ikilisinin Özal'ın tüm temel politikalarını özde sürdürmelerinin ardında yatan gerçekte buydu. Gerçekleşen sadece yıpranan kişilerin değiştirilmesi ve mevcut politikaların "demokratikleştirme" söylemiyle cilalanmasıydı. Şimdi Özal öldüğüne göre aralarındaki en temel sorun olan "koltuk" sorunu da tamamen çözülmüş oluyordu. Öyleyse Özal'ın politikaları **kutsanabilir**, kitlelere bunlar doğru ve dahiyane politikalar olarak pompalanabilirdi. Çünkü artık bu politikalara daha **alenen** sarılacaklardı. Bunun çarpıcı bir göstergesi Özal'ın Çankaya'ya çıkış biçimine ve "Başkanlık" sistemine geçilmesi önerisine en sert eleştirileri getiren Demirel'in aynı biçimde Cumhurbaşkanı olmaya çalışması ve daha şimdiden "Başkanlık" sistemini savunmaya başlamasıdır. Başbakanlığı'nda Özal'laşan Demirel, Cumhurbaşkanlığı'nda da Özallaşacaktır. Çünkü özal'cılık en iyi ABD uşaklığıdır, Türk egemen sınıflarının en iyi temsilciliğidir. Demirel'in varlık nedeni ve görevi de zaten bunlardır.

Özal'ın ölümünün ardından yaratılan görüntünün ikinci nedeni gündemi belirleme insiyatifi ele geçirmektir. Halk büyük bir kriz bombardımanına tutularak Kürt Ulusal sorunu 1 Mayıs vb. gündemlerin unutturulmaya çalışılmasıydı. Bunda kısmen de olsa başarılı da olundu. PKK'nın ateşkesinden sonra bazı adımlar atabileceği izlenimini verme politikasıyla birlikte TC'nin Kürdistan'da ki uygulamaları da aynen devam ettiriliyor. Gerillalar katlediliyor, köyler yakılıyor, köylüler göçe zorlanıyor, aydınlara ve HEP milletvekillerine saldırılarda bulunuluyor. Bu iki politika, yani birşeyler vereceği izlenimini yaratma ve azgın baskı TC'nin "Kürt realitesi"ni tanıdığını açıkladıktan sonra ki temel politikasıdır. Daha önceki Kürt Ulusu'nun varlığını inkar ve azgın baskı politikasından tek farkı Kürt Ulusu'nun varlığını gayri-resmi olsa da tanıma ve bir takım haklar vereceği izlenimini yaratmadır. Inkâr politikasıyla artık Kürdistan'da Kürt Ulu-

sal Mücadelesi'yle ilerleyen ve bilinçlenen kitleleri tutamayacağını gören TC'nin yeni politikası kaçınılmaz olarak gündeme gelmiş oldu. Bu politikayla bir yandan düzenden kopuş engellenmeye çalışılıyor, bir yandan da azgın bir baskı politikasıyla kitlelerin öncü unsurları katledilerek, kitleler sindirilerek mücadeleden vazgeçmeleri ya da en az kazanımlara razı olmaları hedefleniyor.

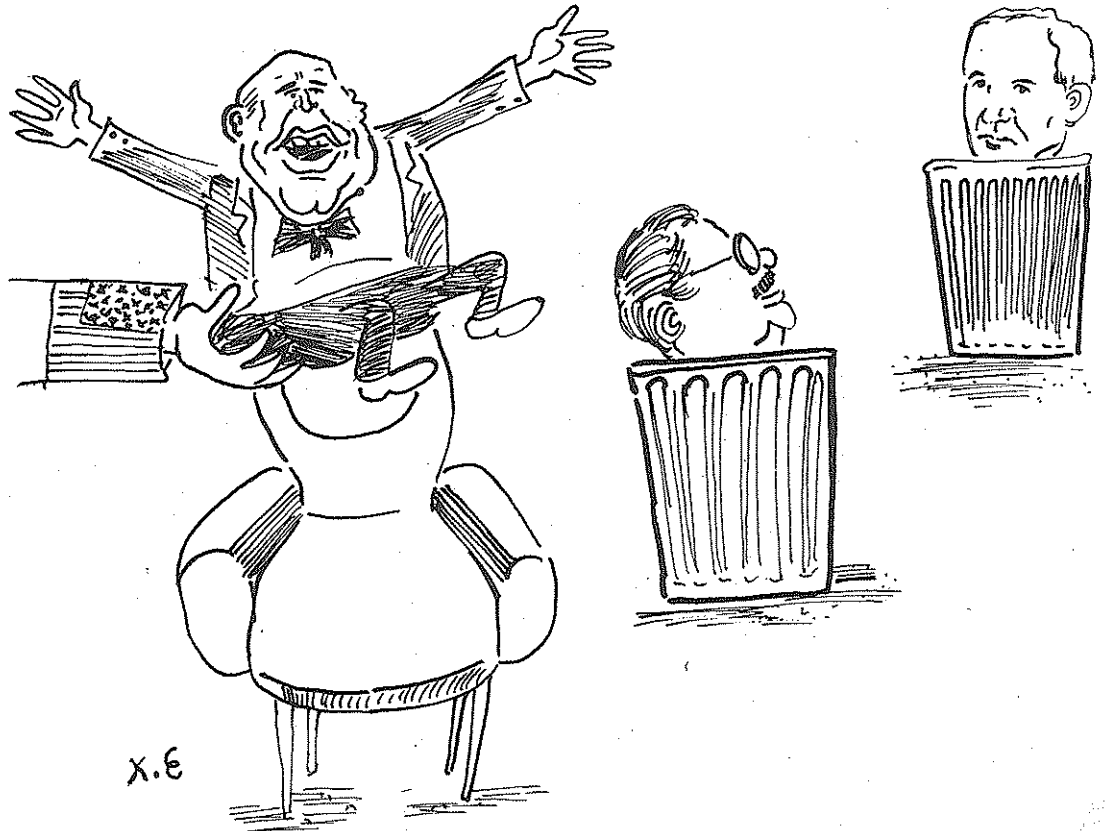
PKK'nın gerek "siyasi çözüm" istemleri ile TC'den onun temsilcilerinden beklentileri gerekse de ateşkes politikası, kitlelerin TC'yle anlaşarak Kürt Ulusal sorununun özü itibarıyla çözülemeyeceği gerçeğini görmesini engelleyen, egemenlerin birşeyler verecek izlenimini yaratıp, azgınca ezme ve böylece vermek zorunda kalacaklarının en azını verme politikasına zemin yaratan bir tutumdur. Kürt Ulusu TC'nin şöyle yada böyle içinde bulunduğu bir çözümle asla kurtulamaz. Onun kurtuluşu tüm Türkiye emekçileri gibi TC'nin yıkılmasında ve onun yerine Demokratik Halk Diktatörlüğü'nün kurulmasındadır.

Egemenler bu süreçte Kürt sorununa karşı izledikleri politikanın bir benzerini de 1 Mayıs konusunda sergilediler. İşçi sınıfının birlik dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yıllardır baskılarla katliamlarla engellenmeye çalışılıyor, ancak 1 Mayıs'ı kutlama yönündeki mücadeleler durdurulamıyor ve düzen giderek teşhir oluyordu. Düzenin kitlelerin mücadelesi sonucu bazı adımlar atmak zorunda kalmasıyla yasal mitinglere kısmi olarak izin vermesi, aynı zamanda sendika ağalarının ve reformistlerin aracılığı ile 1 Mayıs'ı düzen açısından korkulan bir gün olmaktan çıkarma, 1 Mayıs'ı sıradan mitinglerle kutlanan bir güne indirgeme çabasıdır da. DYP-SHP koalisyonunun vaatleri arasında olmasına rağmen 1 Mayıs'ı resmi olarak işçi sınıfının günü olarak tanımayı reddetmeside (bu yönde hazırlanan kanun DYP'nin oylarıyla reddedildi ve SHP buna ciddi bir ses çıkarmadı) bu yöndeki politikanın özde değişmediğini göstermektedir. Bu nedenlerle bu 1 Mayıs'ta da düzenin esas

çabası engelleyemediği 1 Mayıs'ın kutlanmasını, özü boşaltılarak geçirilmesini sağlamak olmuştur. Özde farkları olmayan Türk-İş ve Disk'in kendilerine taban kapma çabalarıyla 1 Mayıs'a sahiplenme çabalarına karşın, onların asıl çabası 1 Mayıs'ın içeriğinin boşaltılması, salt biçime indirgenmesi yönünde olmuştur.

Böyle bir ortamda 1 Mayıs'ın özüne uygun bir şekilde, özellikle de bir mücadele günü olarak kutlanmasının anlamı çok büyüktü. Gerek mitinglerde gerekse diğer etkinliklerde düzenin ve sarı sendikaların çizdiği sınırları aşmak gerekiyordu. Bu yönde ciddi bir potansiyelinde olmasına rağmen istenilen derecede başarılı olunamadı. Buna rağmen özellikle İstanbul-Çağlayan mitinginde komünistlerin 1 Mayıs'ı proletarya partisni selamlayarak kutlama girişimlerine polisin saldırısıyla çıkan çatışma hem düzenin 1 Mayıs'a izin veren "şirin" maskesi altında 1 Mayıs'ı özüne uygun kutlama çabalarına karşı gösterdiği gerçek yüzünü ortaya serdi hem de geçirilme çalışılan 1 Mayıs'ta karşıt bir çıkış oldu.

İçinden geçtiğimiz sürece topluca baktığımızda görüyoruz ki TC azgın şiddet ve baskı siyasetine karşın mücadeleler sonucu vermek zorunda kaldığı bazı hakları reformizmi pompalamanın birer aracı olarak da kullanmaya çalışıyor. Reformistlere zemin yaratarak ve devrimcileri, komünistleri tasfiye etmeye çalışarak reformizme çanak tutuyor. PKK'nın ateşkesi ile birlikte bu olgular giderek artmaya başladı. "Silahlı mücadelenin sonu yok, çözüm arayan, hak arayan düzenin sınırları içinde mücadele etsin, bunun koşulları var" havası devrimci saflarda ve halk üzerinde etkili kılınmaya çalışılıyor, çalışılacak. Bu nedenle bu dönemde temel görev olarak egemenlere karşı kararlı, uzlaşmaz ve militan bir mücadeleyi canla-başla yükseltmeye çalışırken aynı zamanda barışçıl mücadeleye hapsolmaya, reformizme, legalciliğe karşı da aktif, uyanık ve sistemli bir ideolojik mücadele de yürütülmelidir. ■

1 Mayıs coşkuyla kutlandı

İ.Ü. Merkez Kampüsü'nde 1 Mayıs forumu:

29 Mayıs 1993 günü saat 13.00'de 1 Mayıs'a ilişkin bir forum yapıldı. Foruma 50 kişi katıldı. Foruma devrim şehitleri adına 1 dakikalık saygı duruşuyla başlandı. Ardından 1 Mayıs Komitesi'nin hazırladığı metin okundu. Daha sonra çeşitli anlayışlardan öğrenci arkadaşlar 1 Mayıs'a ilişkin konuşmalar yaptılar, şiirler okudular. Forum devrim halayı ile bitirildi.

Forumda bu kadar az insanın bulunmasının nedeni Yurtsever Gençlik'in takındığı tavır oldu. Forumdan bir gün önce Yurtsever Gençlik olarak foruma katılacaklarını ancak forum alanına polis gelmesi halinde geri çekileceklerini söylediler. Ama ertesi gün, polisin gelmesi halinde geri çekilecek olurlarsa orada bulunan kitleye teşhir olacakları bahanesiyle foruma katılmadılar. Hazırlanmış oldukları 1 Mayıs bildirilerinde "1 Mayıs alanlarını Newrozlaştıracağız!" şiarını savunmada ne kadar samimi olduklarını forum anında gördük.

Biz YDG'li öğrenciler olarak Yeni Demokrat Gençlik dergisinin çıkardığı 1 Mayıs afişlerini Merkez Kampüsü kantinlerine, koridorlarına ve yemekhanesine yapıştırdık. Ayrıca forumun yapıldığı gün 1 Mayıs'a ilişkin çeşitli yazı ve şiirler hazırlanıp duvarlara asıldı. Bu yazılarda genelde proletaryanın ve bütün emekçilerin gerçek kurtuluşunun ML-MZD rehberliğinde ve işçi-köylü ittifakında gelişen halk savaşına destek vermeleriyle mümkün olacağı vurgulandı.

Bunların yanı sıra DDSB'nin 1 Mayıs'a ilişkin çıkardığı bildirilerden 200 adet kantinlerde ve okul bahçesinde öğrencilere dağıtıldı.

Enternasyonalist proletarya'nın birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs ODTU'de kutlandı

ODTÜ platformu toplantılarında 1 Mayıs'ı kutlama kararı alan ODTÜ gençliği 1 Mayıs'ı yaklaşık 200 kişiyle, 30 Nisan günü kutladı. Platformun içinde Eylemde birlik Ajitasyon/Propagan'da özgürlük ilkesinin tartışmaları, eyleme bazı grupların katılmama kararı almasıyla sonuçlandı. Özellikle hazırlık biriminde yapılan yoğun tartışma ve kulislere ardından bu birimin öğrencilerinin katılımı, sınırlı ve kişisel düzeyde kaldı. Ayrıca Devrimci Öğrenci Birliği de aynı gerekçeyle eyleme katılmama kararını bildirdi.

Eylem alanı küçük kırmızı bayraklarla donatıldı. Ayrıca platform imzalı dövizler ve yine platform imzalı bir pankart açıldı. Daha sonra 1 Mayıs ve Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Ardından "Enternasyonal" in sözleri okundu ve hep bir ağızdan 1 Mayıs marşı söylendi. YDG'li bir arkadaş, Dünya'da ve Türkiye'de 1 Mayıs'ın tarihini ve anlamını anlatan bir konuşma yaptı. Ara ara şiirlerin okunduğu ve konuşmaların yapıldığı kutlamada yine YDG'den bir arkadaş konuşmasında Patron-Ağa devletinin emperyalistlerin önemli mücadele günlerinin içeriğini boşaltmak istediğini, bu nedenle ezilen halkların bilincinde ve mücadelesinde bu günlerin önemini yükseltmesi gerektiğini belirtti.

YDG, eyleme "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı bir pankartla katıldı. Çeşitli sloganların sürekli atıldığı, türkülerin söylendiği eylem, kısa bir yürüyüş ve ardından halaylarla bitirildi.

ODTÜ YDG

Beytepe'de YDG faaliyetleri

- Proletarya partisinin 21. kuruluş yıldönünü olan 24 Nisan'da Hacettepe Üniversitesi Beytepe kampüsünde, proletarya partisini tanıtıcı kuşlama, afiş, ve yazılamalar yapıldı.

- Aynı günlerde Beytepe kampüsünde Öğrenci

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde ki 1 Mayıs kutlamasında YDG aktif olarak yer aldı.

ODTU'de coşku 1 Mayıs kutlamalarıyla bir kat daha arttı.

Derneği'nin seçimleri vardı. Beytepe YDG, daha öncesinde öğrenci derneğinin işlevsiz kılındığı tespiti yaparak; işlevsel hale getirmek, yasallaştırmak ve kitleleştirme hedefini önüne koyarak seçimlere girdi. Seçimlere diğer farklı çizgilerden devrimci öğrencilerle oluşturulan platformun üyesi olarak bu seçimlere katıldık. Ve seçimleri kazandık.

-Dernek seçimlerinde oluşturulan platform 26 Nisan'da da "Özerk demokratik Üniversite" şenliği düzenledi. Şenlikte platformun derneğe bakış açısını anlatan konuşmalar yapıldı. Şiirler okundu ve bir dinleti verildi. 100-150 kişinin katıldığı şenlikte tartışma ortamı sağlanarak üniversitemizdeki çeşitli sorunlar ve beraberinde genel olarak öğrenci sorunları gündeme getirilerek tartışıldı.

Kampüste 1 Mayıs'ı kutlamak için YDG'nin de içinde bulunduğu çeşitli anlayışlardan öğrencilerin daha geniş bir platform çağrısına katılan anlayışlarla 29 Nisan'da 1 Mayıs kutlaması yapıldı. (1 Mayıs tatile denk düşmüştü) Kutlama oldukça coşkulu geçti. YDG kutlama sırasında "yaşasın 1 Mayıs" pankartını açtı. Edebiyat Fakültesi önünde başlayan kutlamada, çeşitli konuşmalar yapıldı. Halaylar çekildi. Daha sonra ise kütüphane önüne kadar yüründü.

GELECEK ELLERİMİZDEDİR!
BİRLİK MÜCADELE ZAFER!

BEYTEPE YDG

A.Ü Fen Fakültesinde 1 Mayıs kutlandı

Öğrenci gençliğin işçi sınıfının değerlerine sahip çıkması gerici faşist devleti telaşlandırıyor. Gerici, bilimsel olmayan eğitim sistemiyle yaratmaya çalıştıkları sorgulamayan, her şeyi miskin bir kedi uysallığı ile kabul eden gençlik tipini görememek onlar için ne kadar rahatsız edici. Okullarda ki en ufak demokratik talepleri bile engellemek için yığılan polislerden anlıyoruz bu rahatsızlığı. Gençliğin örgütlü gücünün ne demek olduğunu bildikleri için bu gücün oluşmasını engellemeye çalışıyorlar. Ama ne okulları karakol haline getirmeleri ne de sivil faşistlerle gözdağı verme çabaları devrimci demokrat öğrencileri yıldıramayacak.

İşçi sınıfının değerlerinden sadece birisi olan 1 Mayıs, 30 Nisan cuma günü A.Ü. Fen Fakültesi'nde 80 civarında kişinin katılımıyla bir forumla kutlandı. Forumdan önce Öğrenci Derneğinin 1 Mayıs ile ilgili olarak hazırladığı bildiri yeni açılan kantinde dağıtıldı. Daha önceden bahçe de yapılması düşünülen forum havanın bozuk olması nedeniyle B blokta eski kantinde yapıldı. Form, devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başladı. Bu arada şiir okundu. Sonra 1 Mayıs marşı söylendi. Halaylar çekildi ve 1 Mayıs sloganları atılarak form bitirildi.

Daha sonra öğrenciler küçük gruplar halinde kantine dağıldılar. Bir tarafta saz eşliğinde şarkılar söyleyen grubun çevresinde tekrar bir toplanma oldu. Bu sırada sivil polisler ellerinde telsizlerle kantine girdiler. Topluluğa bağırarak dağılmalarını söylediler. Kitlenin içinde yer alan bir kısım öğrenci arkadaşlar korkudan, bir kısmı da nasıl davranılacağını bilemedikleri için geri çekildiler. Polisler saz çalan arkadaşın okulun öğrencisi olup olmadığını sorarak kimliğini aldılar. Bu arada saza da aldılar. Çevik kuvvet ayrılan kitleyi ve çevredeki meraklıları kantinin bir köşesine sıkıştırıp bekletmeye başladı. Geride kalan devrimci öğrencilerden ise kimlik istediler. Öğrenciler ise kendilerinin ancak dekan ile muhatap olabileceklerini, polise kimlik göstermeyeceklerini belirttiler. Polis istedikleri zaman kimlik gösterilmesinin zorunlu olduğunu kendilerinin Dekanlıkla hiç bir işlerinin olmadığını söylediler. Öğrencilerin direnmesiyle karşılaşınca diğer kitleyi dışarı çıkarmaya başladılar. Kol kola girip kenetlenen öğrencileri zorla, döverek ayırmaya çalıştılar. Bir kaç öğrenci "polis dışarı bilim içeri" sloganı atarak karşı koydular. Polis saldırısı sonucunda öğrencilerden bazıları yaralandı. Polis öğrencileri minibüse götürürken de coplamaya devam etti. Dışarıdaki kitle polisi alkışla protesto etti. Bu duruma tepki gösteren polis dışarıdaki öğrencilerden birkaç kişiyi daha gözaltına aldı. Böylece toplam 23 öğrenci ve bir de saz gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan bir kısmı akşam 8.30 sıralarında, bir kısmı ise 9.30 sıralarında bırakıldı.

A. Ü. Fen Fakültesi YDG

Yıldız Teknik Üniversitesinde 1 Mayıs şenliği

Yıldız Üniversitesinde 1 Mayıs'a ilişkin olarak bir şenlik düzenlendi. Şenliğe Özgürlük Türküsü, Koma Amed ve bir müzik grubu daha katıldı. Şenlikte Kürtçe-Türkçe türküler söylendi, halaylar çekildi. 1 Mayıs'a ilişkin "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!" sloganlarının atıldığı şenlik 300-350 kişilik katılımıyla gerçekleşti. Şenliğe gönderilen mesajların okunması sonrası şenlik olaysız sona erdi.

Ayrıca bir Mayıs'a ilişkin olarak YDG'nin çıkarmış olduğu özel sayıdan 30 tane okulumuza yapıştirildi.

Yıldız Üniversitesi YDG

Mimar Sinan Üniversitesinde eylemler

Okulumuzda öğrenci derneği tarafından açılan kitap standı öğrenciler tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı. Haftalığı 1000 liradan kiraya verilen kitapların geliri de öğrenci derneğinin giderleri için kullanılacaktı. Ancak bir süre sonra idare kitap standını kapatmak istedi ve kitap standında görevli arkadaşları polis getirmekle tehdit etti. Bunun karşısında öğrenci derneği standı kapatmadı; polis getirirseniz sorumlusu siz olursunuz diyerek kitap standının kapatılmaması için hemen bir imza kampanyası başlattı. Daha sonra idareden ses çıkmayınca olay böyle kapandı. Diğer taraftan Müslüman Gençliğin açtığı standına idare tarafından hiç bir müdahalede bulunulmadı.

1 Mayıs, okulumuzda öğrenci derneği tarafından düzenlenen şenlikle kutlandı. Konuşma ve şiirlerden sonra Grup Kutup yıldızının söylediği türküler ve marşlar eşliğinde halaylar çekildi. "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb sloganların atıldığı şenlik 1 Mayıs marşıyla sona erdirildi.

6 Mayıs'ta ise yine öğrenci derneği tarafından Deniz Gezmiş'leri anmak amacıyla bir forum yapıldı.

12 Mayıs'ta da öğrenci derneği tarafından Kadıköy de katledilen İYÖ-DER'liler Uğur ve Şengül için bir günlük derse girmeme boykotu, ardından da forum yapıldı. Boykot ve forum katılım oldukça yüksekti. Bunun nedeni de birgün önceden sınıf konuşmaları ve yazılarla duyurunun iyi yapılmasıydı.

YDG'nin 1 Mayıs afişleri okulumuzda yaygın olarak yapıldı. 22 Nisan'da da çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının Komünist partisi'nin 21. kuruluş yıl dönümü nedeniyle "Gelecek ellerimizdedir! şan olsun proletarya partisine yazılı YDG imzalı pankart asıldı.

Mimar Sinan Üniversitesi YDG

Marmara İletişim Fakültesinde 1 Mayıs kutlandı

30 Mart 1993 cuma günü M.Ü. İletişim Fakültesinde 1 Mayıs ile ilgili bir forum yapıldı. Okulun bahçesinde toplanan çoğunluğunu devrimci demokratların oluşturduğu 60 kadar öğrencinin toplanmasıyla başlayan forumda ilk önce devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra 1 Mayıs'ın tarihçesi anlatıldı. Bir arkadaşın şiir okuması ve 1 Mayıs marşının okunmasından sonra kitlelerin alanlara çağırılmasıyla eylem sona erdi. Forum boyunca "Yaşasın 1 Mayıs", "1 Mayıs Şehitleri ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Forum kısa sürmesine rağmen canlı ve coşkulu geçti.

Marmara Üniversitesi YDG

İşte polis-idare işbirliği

İTÜ İnşaat fakültesi öğrencisi Suat Akalın 28 Nisan 1993 tarihinde inşaat fakültesine asılan rektörlük duyurusuyla rektörlüğe çağırıldı. Duyuruda Suat Akalın'a burs çıktığı yazıyordu. Rektörlüğe giden arkadaşımız, sivil polisler tarafından gözaltına alındı. Olayı gören bir öğrencinin haber vermesi üzerine 29 Nisan'da inşaat fakültesi kantininde forum düzenlendi. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı forumda polis-idare işbirliğini teşhir eden sloganlar atıldı. Polis arkadaşımızı gözaltına aldığı ancak 4 Mayıs günü kabul etti.

1 Mayıs'ı kutladık

30 Nisan tarihinde Fen Edebiyat Fakültesi'nde 1 Mayıs'la ilgili forum yapıldı, 50-60 kişinin katıldığı forumda "Dünyada 1 Mayıs" "Türkiyede 1 Mayıs" ve "1 Mayıs 1993" konulu konuşmalar yapıldı. Forum 1 Mayıs marşının söylenmesi ile bitirildi.

İ.T.Ü YDG

Küçükköy Endüstri Meslek Lisesinde 1 Mayıs şenlikle kutlandı

Küçükköy E. M. lisesinde Yeni Demokrat Gençlik, Demokratik Lise için Mücadele Komiteleri, Devrimci Proleter Gençlik ve Yurtsever Gençlik'ten arkadaşlar 1 Mayıs'ı ortak olarak kutlama kararı aldık. Bundan önceki gözlemlerimiz göstermişti ki; grupçu mantık her zaman başarısızlıkla son bulmaktadır.

Okulumuz bütün liseler gibi polis-idare -sivil faşist çemberi ile çevrilmiştir. Okulumuzda bundan önceki eylemler kitleden kopuk yapılagelmiştir. Bizler bu anlayışı aşmak için 1 Mayıs'ı şenlik biçiminde kutlamayı uygun bulduk. 1 Mayıs'ın cumartesi tatiline denk gelmesinden dolayı bir gün önceden kutlama kararı aldık. Bir gün önce kutlamanın bize göre en büyük yararında insanları 1 Mayıs'ta alanlara çağırma

Cuma günü 13.00 sıralarında alkışlarla 20'yi aşkın kişiyle eylemi başlattık. Daha sonra halaylar çekildi ve 1 Mayıs marşı okunmaya başlandı. Eylem sonunda "Yaşasın 1 Mayıs" sloganı atıldı. Kitlenin alkışlarla sona erdiği eylem yaklaşık 20 dakika sürdü. Eylem bir çok ekşiğine rağmen geleceğe daha bir umutla bakmamıza neden olmuştur.

Eylemimizin okulda bir kıvılcım olması dileğiyle tüm devrimci-demokrat ve duyarlı insanları YDG saflarında mücadeleye çağırıyoruz.

-Yaşasın 1 Mayıs-Biji yek Gulan

-Yaşasın devrimcilerin eylem birlikteliği

-Kahrolsun gerici-faşist-şöven eğitim sistemi

Küçükköy E.M. lisesi YDG

Fatsa Kültür Şenliği'nden

13 yıl aradan sonra tekrar 8-9 Mayıs'ta Fatsa Kültür Şenliği yapıldı. Bu şenliğe Fatsa dışından da; İstanbul, Ankara, Trabzon ve başka illerden insanlar otobüslerle gelmiş, Fatsa halkı konuk severliğini göstermiş, 600 civarında insanı evinde ağırlamıştır.

Polisler diğer yerlerden özellikle dağdaki özel timleri Fatsa'ya kaydırmışlar, insanların bir araya gelmesinden çok rahatsız olmuşlardır. Polisler parkta davul zurna eşliğinde halay çekilmesine, halkın etrafımıza toplanmasına dayanmamışlar davul zurnaya yasaklamışlardır, davul zurnasız halay çekmeye devam edince de halay çekmeyi yasaklayarak insanların bir araya gelmesinden ne kadar korktuklarını göstermişlerdir.

8 Mayıs'ta öğleye doğru Fatsa'nın ucunda findıkların arasında piknik yapılmış halk da pikniye gelmiş türkülerimize, halaylarımıza katılmışlardır. 8-9 Mayıs akşamlarında bir sinemada 2000 kişi civarında insan toplanmış bazıları da yer bulamadığı için geri dönmek zorunda kalmışlardır. Fikri Sönmez anlatılmış, tiyatro, folklor gösterileri olmuş gruplar türküler söylemişlerdir, katılanların arasında İlyas Salman'ında oluşu halk tarafından ilgiyle izlenmiştir. İlyas Salman türkü söylemiş ve özelliklerde çocukların ellerinden öpmesi merakla izlenmiş, gülüşmelere neden olmuştur. Daha sonra İlyas Salman "el emek ürettiği için öpülmelidir" demesi üzerine halk coşkuyla alkışlamıştır.

Kültür şenliğini düzenleyen komite atılacak sloganları daha önce belirlediği halde, uyarılarda da bulunmalarına rağmen ağırlıkta olan bir grup, devrimci sloganları atmışlardır. Türkü söyleyen grupların türkülerini halkların kardeşliği adına söylediklerini belirtmeleri üzerine salonda "yaşasın halkların kardeşliği" sloganı atıldı.

Fatsa Kültür Şenliğine emeği geçen ve Fatsa dışından gelenleri evlerinde konuk eden herkese bu güzel günleri bize yaşattıkları için teşekkür ediyoruz.

Bir grup YDG okuru

Eskişehir Üniversitesinde mücadele adımları

Egemen güçler, iktidarlarının devamını sağlayabilmek için, halk tabakalarından kendilerine karşı yürütülen muhalefeti baskılarla, katliamlarla bastırmaya çalışırlar. Özellikle aydın konumunda bulunan, çevresindeki olgulara daha duyarlı, bilinçlenmeye daha yatkın olan ve çevresindeki haksız uygulamalara daha radikal tepkiler gösterebilen üniversite gençliğini sürekli gözetim altında tutarak onları kendi istedikleri rotaya sokmak isterler. İstedikleri kalıpları uygulamayan, tepki gösteren öğrenciler ise okullardan, yurtlardan uzaklaştırılarak, gözaltına alınarak, işkenceden geçirilerek, üzerlerinde aile baskısı yaratılarak sindirmeye çalışırlar.

Yukarıda saydığımız, devletin genel politikasının en güzel örnekleri, Eskişehir A.Ü'de yaşanmaktadır. Bu yılın başına kadar en radikal eyleme dahi müdahale etmeyen polis, bu yıl en küçük bir tepkide bile öğrencileri gözaltına almakta, buna paralel olarak okul ve yurt idareleri soruşturma açmaktadır.

Daha öğrenim yılının ilk günlerinde gerçekleştirilen, (bizim'de aktif olarak katıldığımız) alternatif açılışa polis her ne kadar müdahale etmemiş olsada, açılışa katılan öğrencilerin, yaklaşık iki katı kadar polis, sivil polis, çevik kuvvetiyle, olay anında öğrencilerin arasında dolaşıp, sık sık fotoğraf çekmekle v.b uygulamalarla öğrenciler üzerinde psikolojik baskı uygulayarak, bu seneki göstereceği tavrı sergiliyordu.

Bu eylemlerden sonra, DPG'li arkadaşların öncülük ettiği paralı eğitime geçişi engelleme, teşhir etme anlamındaki anket, bildiri gibi çalışmalarından sonra, toplanan imzaların gönderilmesi için, İ.İ.B.F kantininden yine kampüsün içinden pastaneye kadar 20 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. (Biz eylem zamanını yanlış bulduğumuz için katılmamıştık) polis bu yürüyüşe müdahale ederek eyleme katılanları gözaltına aldı. Polis bununla da yetinmeyerek, gözaltına alınan arkadaşların bırakılması için yapılan basın açıklaması sonrasında daha önce gözüne kestirdiği bazı öğrenciler hakkında dava açarak, savcılığa ifade vermeye çağırdı.

Polisin basın açıklamalarına "garezi" olacak ki daha sonra yapılan yargısız infazlar, radyasyon v.b basın açıklamalarının yapıldığı günlerin akşamı öğrencilerin evlerini basarak gözaltına aldı. Anlaşılar arası birlikteliği sağlayabilmek, baskılardan ötürü oluşan moral bozukluğunu giderebilmek amacıyla sazlı, gitarlı bir şenlik düzenlenmişti. Türkçe, Kürtçe türkülerin söylendiği halayların çekildiği, coşkulu anların yaşandığı bu şenlik polisi korkutmuş olacak ki okulumuzun sadık "bekçileri", "güvenliği" sağlamak amacıyla olaya müdahale etti. Kantinde tartaklayarak gözaltına aldığı

öğrenciler yetmemiş olacak ki, yurtları öğrencilerin yoğun bulunduğu yerleri, dergi bürolarını, halk evini aynı gün basarak eyleme katılsın katılmasın bir çok öğrenciyi gözaltına aldı. Suçlamaysa türküler söyleyerek ve halaylar çekerek vatani bölmek!

Biz Eskişehir YDG olarak da bu baskılara sessiz kalmamamız gerektiğini düşünerek masa açmış ve imza kampanyası başlatmıştık. Bunu hazmedemeyen polis, kampanyanın engellenmesi için her şeyi yaptı. İ.İ.B.F kantininin "yılmaz bekçileri" birkaç sivil polis, sürekli imza masasının yanında ki masalara oturarak ve sivil faşistleri oturarak imza toplayan akadamlara sözlerle sataşarak psikolojik bir baskı yaratmaya çalıştı. Kampanyayı engelleyemeyen polis daha sonra arkadaşlarımızdan birini yaka paça tutup okulda kaydının bulunup bulunmadığının kontrolü bahanesiyle öğrenci işlerine götürerek, arkadaşımızı tehdit etti ve "abilik" yaparak rahat durması için öğütler verdi. Masada bulunan üç arkadaşımızı takip edip, evlerine gitmek üzereyken, kitenin önünde kimliklerini alıp isimlerinin alınması da gözdağı vermek içindi.

Gelelim 17 Mart'a: Polisin ve bizim heyecanla beklediğimiz gün Anadolu Üniversitesinin devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencileri tüm baskılara rağmen, polisin olaya müdahalesine kesin gözüyle bakmalarına rağmen "Newroz'un kullanması gerektiği bilinciyle" eylemi gerçekleştirmeye çalıştılar. Sonuç tahmin ettiğimiz gibi; yaklaşık 50 gözaltı ve yaralanma ve neticede 7 kişinin tutuklanarak Konya Cezaevine gönderilmesi oldu. T.C Başbakanı bile "çıkıp silah kullanılmadığı sürece her türlü kutlama yapılabilir" demişti. Eskişehir polisinin bundan haberi yoktu ya da türkülerimizi, halaylarımızı, sloganlarımızı silahla karıştırmışlardı.

Bir diğer olay daha yaşandı. Mart ayının ilk haftasında Eskişehir'de okuyan bir arkadaşımız tatil için gittiği Malatya emniyetinde yoğun işkenceler altında verdiği ifadeye dayanan eskişehir polisi, bu ifadeyi bahane ederek (alınan arkadaşımız dahil) 10 arkadaşımız hakkında "TKP/ML Partizan" adlı yeni bir örgüt kurarak suçlamalarda bulunmuş ve davalar açmıştır.

Emniyetin bu yaptıklarının yanında Üniversite idaresi boş durur mu?! Polis-idare işbirliğinin en iyi örneklerini sergileyen yetkililer; gözaltılar akabinde emniyetin emirleriyle öğrencilere soruşturmalar açmakta ve uzaklaştırmalar vermektedir. Hatta keyfi bir gözaltı sonrası okuldan 15 gün uzaklaştırılan bir arkadaşımızın "adli yargı beni suçsuz buldu ve serbest bırakıldım, fakat siz uzaklaştırma veriyorsunuz" haklı itirazı üzerine, İ.İ.B.F. sorumluların-

dan Nüvit Gerek" adli yargı bizi bağlamaz, bizi emniyet bağlar" demek suretiyle bu iğrençliği gözler önüne sermektedir.

Bir olumsuzluk da devrimciler arasındaki iletişim, ortak tavır, birlik sorunudur. İlkeli birlik-teliklerin sağlanamaması, beraberinde iletişimsizliği getirmekte bu da sonuçta ortak tavır alınmamasına dönüşmektedir. Faşizme, sovenizme ve her türden gericiliğe karşı Eskişehir özgülünde bir türlü yakalanamayan bu ilkeli birlik, neticede düşmanımızın çıkarlarına hizmet etmekte, onun işini kolaylaştırmaktadır. Bu konudaki yaklaşımımız; sadece eylem öncesi birlikteliklerin yanısıra ilkel, devamlı ve üretici ilişkilerin gelenek haline getirilerek, süreç anında inisiyatif yeteneğinin devrimcilere aktarılması şeklindedir. Geline aşamada sürecin tüm olumsuzluklarını teşhir etmeyi üzerimize düşen bir görev olarak görüyoruz ve çalışmalarımızı sürdürürebilmek için geniş alternatiflere sahip bir bakış açısı yaratmayı amaçlıyoruz. İşimize yarayacak her türlü olanağın kullanılmasından yanayız. Devrimci bir esneklikle, gerileyen gençlik mücadelesini, devrimin genel çıkarları doğrultusunda yeniden mevzilendirmek için yurtlardan öğrenci derneğinden, diğer sosyal kuruluşlardan ve en önemlisi birlikten yararlanılmasından yanayız.

Tüm olumsuzlara rağmen YDG birşeyler yapan, önderliği amaçlayan ideolojik, pratik ve devrimci ahlak değerleriyle düşmana karşı mücadeleyi disiplinle yükseltme kararlığıyla ilerliyor.

Düzenin gençliğe bakışı yoz ve kostur. Çünkü düzen gençliğe kendi ömrünün idamesi sınırları içinde bakabilir. Bu amaca ulaşmak için gençliği depolitize etmekte, topluma tek tip bireyler yetiştirmek ve yetişen bu futbolcu-arabeski bireyleri kendi çıkarları için kullanmaktadır. Fakat tarihin zorunlu akışı ve zaferle taçlanan mücadeleler göstermiştir ki; tarih daima üretenden, yani toplumu doyuran, giydiren ve toplumu geleceğe taşıyanlardan yanadır.

Ezenler oldukça, başkaldıranlar, zulme karşı direnenlerde olacaktır. Bu insanlık tarihinin bugüne kadar kabul görmüş bir doğrudur. Günümüzde bu doğru, sınıf savaşımı kızgınlığını yansıtarak her geçen gün daha da açık bir şekilde gözler önüne geliyor. 12 Eylül faşist cuntasının yarattığı yıkımın molozları süpürülüyor. Ve Türkiye'nin her tarafında özellikle de Kürdistan'da yoğun bir atılım ve geçmiş hataları görerek, geleceği kurma yolunda amansız bir savaşım yaşanıyor. Tek şeyden eminiz, mücadele ediyoruz ve kazanacağız.

Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri Mücadelemiz!

Gelecek Ellerimizdedir!

Eskişehir YDG

Malatya'daki liseli gençliğe yönelik anti demokratik uygulamalar devam ediyor

Malatyadaki liseli gençliğe yönelik anti demokratik uygulamalar devam ediyor.

Eğitim ve öğretim kurumları olan liselerde eğitim ve öğretimi verimli kılacak koşulları yaratmak yerine baskıcı bir sistem hakim kılınmaya çalışılıyor. Dayak, not, disiplin cezası vb. tehditlerle Lise gençliği susturulmaya, pasifize edilmeye çalışılıyor. Abdurrahman Esen gibi dayakçılığı kanıtlanmış ve cezalandırılması gereken öğretmenlerin dosyaları saklanarak bu tür öğretmenler korunuyor.

Malatya Lisesi gibi birçok okulda öğrenciler saçları uzun olduğu bahane edilerek derse alınmama, saç uzunluğu ve saç biçimi askeri kışla disiplinine göre belirlenmektedir. Liselerde dinci, gerici kurumlaşma ve kadrolaşma herkes tarafın-

dan açıkça gözlemlenmektedir. Din dersi yetmiyormuş gibi hemen hemen bütün derslerde dine yönelik eğitim verilmeye çalışılmakta, okullarda dini eğitime verilen önem gün geçtikçe yaygınlaşmaktadır. Liselerin yönetici kadroları özellikle din dersi öğretmenleri veya kendisini şeriatçı olarak ifade eden öğretmenlerden seçilmektedir. Demokrat öğretmenler görevden uzaklaştırılmakta veya sürgün edilmektedir. Öğrenciler gericileştirilmeye çalışılmakta gerici öğrencilere müsamahalı davranarak çifte standarda gidilmektedir. Okullarda kız erkek öğrenci ayrımı yapılarak çağdaş görünümüne kız öğrenciler üzerinde baskı yapılmakta, arkadaşlarımız islami standartlara göre giyinmeye zorlanmaktadır. Bütün bunlar yetmezmişcesine Malatya Fen Lisesi gibi yatılı okullarda okulların

kantini, Malatya Anadolu Lisesi gibi tam gün eğitim veren okulların yemekhaneleri ramazan ayı boyunca kapalı tutularak oruç tutmayan öğrenciler üzerinde baskı kurulmaktadır.

Bizler Malatyadaki liseli öğrenciler olarak yukarıda saydığımız anti-demokrat uygulamalara son verilerek okullarımızın bilim yuvaları olması gerektiğinin hatırlanması ve eğitim programlarının gerici, ırkçı unsurlardan temizlenerek bilimselleştirilmesini istiyoruz.

350'nin üzerinde öğrenci, bu metni imzalayarak İHD'ye başvurmuştur. Bu imzalar toplanırken liselerde baskıcı eğitimin sonucu olarak, imza atan bir çok öğrenci hakkında disiplin soruşturması açılmıştır.

Malatya Lisesi YDG

İ.Ü'de Halkların Kardeşliği Forumu:

"Halkların Kardeşliği Komitesi" adı altında DY çevresi dışında bütün öğrenci gruplarının oluşturduğu bir komite, son zamanlarda emperyalizmin kendisine yeni pazarlar oluşturmak amacıyla Balkanlarda, Kafkaslarda ve Filistin'de halkların birbirine düşman edilmesini ve umut operasyonu adı altında Somali'deki askeri işgali protesto etmek amacıyla bazı çalışmalar yaptı. İki gün boyunca Balkanlarda, Kafkaslarda ve Filistin'deki haksız savaşlarla Somali'de emperyalist güçlerin halka nasıl bir şekilde "yardım" yaptığını anlatan fotoğraflar pano halinde duvarlara asıldı. Halkların kardeşliğini anlatan şiirler yazılıp asıldı. Ayrıca bu konuda bir bildiri basılıp dağıtıldı.

Bu çalışmalardan sonra 15 Nisan 1993 Perşembe günü yaklaşık 250 kişinin katıldığı bir forum düzenlendi. Aynı gün saat 12.30'da dincilerin yaptığı foruma tepki gösteren insanların da bu foruma katılmasıyla forum iyi bir hava içinde geçti. Forumda Halkların Kardeşliği Komitesinin hazırladığı bildirinin yanı sıra çeşitli şiirler okundu. Bazı gruplardan insanlar Halkların Kardeşliği'ne ilişkin konuşmalar yaptılar. Forumda sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Biji Bratiya Gelan" Halkların Kardeşliği Sosyalizmedir" sloganları atıldı ve Halkların Kardeşliği Komitesince hazırlanan pankartlar asıldı. 26 Mart 1993 Pazartesi günü ise Halkların kardeşliği Komitesince bir şenlik düzenlendi. Bu şenlik bazı eksiklikler yüzünden sönük geçti.

İÜ YDG

Müslüman Gençlik İstanbul Üniversitesi'nde polis koruması altında forum yaptı

15 Nisan 1993 Perşembe günü saat 12.30'da İ.Ü merkez kampüsünde kendisine Müslüman Gençlik adını veren 30-40 kişilik bir grup İslamcı, Azerbeycan ve Bosna Hersek'te yaşanan olaylar karşısında T.C'nin tavrını protesto etmek amacıyla bir forum düzenlediler. Forumun başlamasından 3-4 dakika sonra forum alanına çevik kuvvet geldi. Çevrede forumu izleyen insanlar polisin ne yapacağını beklerken polislerde adeta foruma katılan bir grup gibi forumun sonuna kadar dincilerin etrafında sanki onları koruyorlarmış gibi beklediler. Forumun bitmesinden sonra polisler sadece Müslüman Gençlik adı altında asılan 2 pankartı alıp götürmekle yetindiler polisle bu davranışlarıyla orada bulunan kitleye gerçek yüzlerini bir kere daha göstermiş oldular. Devrimci öğrencilerin yaptıkları forumları anında saldıran polisler dincilerin yaptıkları forumlara müdahalede bulunmayarak gerici hareketlerin devlet destekli olduğunu en güzel şekilde ispatladılar.

Düzene karşı olduklarını söyleyen, oldukça radikal sözler sarf eden bu gerici grupların, devletin kontrolünde çalışma yürüttükleri bir kez daha gözler önüne serilmiş oldu.

İÜ YDG

İ.Ü Merkez Kampüsünde 6 Mayıs Forumu:

6 Mayıs Perşembe günü saat 12.30'da 6 Mayıs şehitlerini anmak amacıyla yaklaşık 150-200 kişinin katıldığı bir forum yapıldı. Forumda Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam sehпасındaki konuşmaları TGKB'li arkadaşlarca canlandırıldı. Daha sonra maket bir darağacı üzerine benzin dökülerek yakıldı. Bu forum da ayrıca 30 Nisan 1993 günü Kadıköy Bahariye'de yargısız infaz sonucu katledilen Şengül Yıldırım ve Uğur Kılıç için, Uğur Kılıç'ın bir bayan arkadaşı konuşma yaparak yargısız infazlara karşı sessiz kalınmaması gerektiğini vurguladı. Daha sonra forum alanına çevik kuvvetin gelmesiyle forum alkışlı protestoyla bitirildi.

Biz YDG'liler olarak 6 Mayıs günü bu güne ilişkin çeşitli yazılar ve şiirler hazırlayarak okulun çeşitli yerlerine astık. Bu yazılarda yargılı ve yargısız devlet terörüne karşı sessiz kalınmaması gerektiği vurgulandı.

Biz İ.Ü Merkez Kampüsündeki YDG'liler olarak üzerimize düşen sorumluluğumuzun bilinciyle bundan sonra daha aktif bir şekilde çalışmalarımıza devam edeceğiz. Çünkü önümüzde Türkiye proletaryasının yiğit önderi İbrahim Kaypakkaya'nın işkencede katledilişinin 20. yıl dönümü var.

Biz tüm devrimci demokrat öğrencileri YDG saflarına katılmaya davet ediyoruz.

İÜ YDG

İstanbul Yeni Demokrat Gençlik baharla birlikte kırlardaydı!...

"Bak bahar nasılda hoyrat
Dağlar nasılda açmış kollarını
Görkemli bir ana kucağı gibi
Kasırgalı vuruşlara hazır
Bak nasılda yükseliyor gökyüzüne
Davran hele acularımın gözbebeği
Senin sesin yenilgi tanımaz
Bu abluka dağılacak..." diye başlayan gezi

davetiyesindeki çağrının ardından 25 Nisan Pazartesi günü işçiler, liseliler ve üniversitelilerden oluşan yaklaşık 300 kişinin katılımıyla İstanbul YDG'nin kır gezisi gerçekleştirildi.

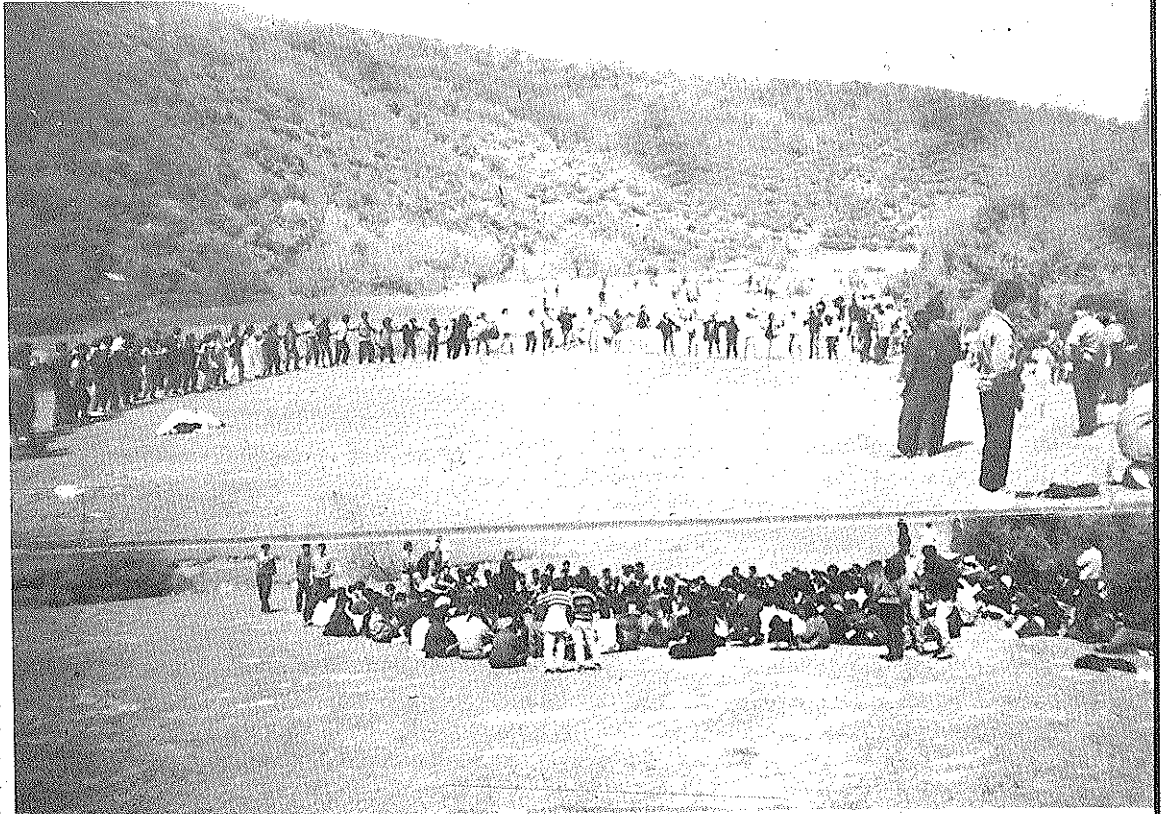
Topluca yenilen yemek sonrası insanlara kendi istekleri doğrultusunda hareket etmeleri için tanınan sürenin ardından programa başlandı. Programın başında gezinin amacı açıklandı. Bugün sürgünlerini Karadeniz'in yeşilinde, Kürdistan'ın dağlarında, kentlerin varoşlarında veren TOHUM'un toprağa serpişininin 21. yıldönümüydü. Bir avuç insanın halk toprağına serptiği Tohum, bu yıllar içinde geçirdiği onca zorluğa; fırtınalara, doluya ve kurumuş dallarının bünyesine verdiği zararlara rağmen yaşamasını, gelişmesini bildi. Öyle ya, doğal seleksiyon gereği şartlara uyum sağlayanlar yaşayacaktı... Yeri geldi kuruyan dallarını budamasını bildi. Budadığı yerlerden yeni, capcanlı bir an önce onu yaşatan, besleyen şehitlerin kanıyla sulanan toprağın bereketli oluşu ve o toprağına tohumun uygunluğuydu. Ve bir açıklamadan sonra kitle, bugünlere gelmemizde büyük payı olan şehitlerimizin anısına saygı duruşuna çağrıldı. Bir ses yükseldi kalabalığın içinden;

"Gürledi gök, haykırdı İbrahim;

Yoldaşlar bu yola feda ise başımız

Kesindir zaferimiz, susmasın silahlarımız..."

Programda konuşmalarda, öncünün tarihinin yanı sıra önümüzdeki şanlı mücadele günlerinden biri olan ve rengini fabrikalardaki şalterin kıvılcımından alan Kızıl 1 Mayıs'ın egemenler ve uşaklarınca kuşa çevrilmek istenmesi teşhir edilip, bu günün özüne uygun bir şekilde kutlanması gerektiği vurgulandı. Bu gezinin söyleşi kısmının herkesin katılımıyla daha canlı hale getirilebileceken, soru-cevap şeklinde sürmesi ve belli hazırsızlıklar verimi düşürdü.

Söyleşi sonrası okunan şiirlerin, çekilen hayallerin ardından Kadir Demir programına başladı. Kitlenin isteklerinin yanısıra, yeni parçaların sunulduğu programda özellikle dağların kartalı Baba'mıza adanmış şarkı beğeni topladı. Liseli arkadaşlarda Yıldız Çiçek'in yaşamını canlandırdıkları bir oyunu sergilediler.

Böylesi gezilerin organizasyonunda belli aksaklıklar çıkabilmektedir, yeni insanların organizasyonda yer alması ve tecrübe kazanması için her ne kadar geçmiş deneyimler süslü olarak aktarılsada, bazı deneyimleri yaşayarak elde etmek kaçınılmaz olmaktadır. Bu nedenle organizasyona olanca gücümüzle katkıda bulunup ortamı zenginleştirmek ve daha sonra eksikliklerin üzerine daha iyiye ulaşmak amacıyla gitmek en doğru yaklaşım olacaktır.

Sonuç olarak gezinin en anlamlı mesajı bir arkadaşın okuduğu ve kitle tarafından benlikle karşılanan uzun bir şiirin son kısmıydı:

Kuşatma saatidir şimdi yüreklerin dorukları-

Heber salın dört bir yana

Yollara düşüle, dağlara çıkıla, ateşler yakıla

Kavga günüdür

Günüdür hey! serden geçme günüdür

Barutun, kurşunun, öcün günüdür

Ağlasın anaları, analarımızı ağlatanlar

Yıkılsın dünyaları, dünyamızı karartanların

Kavganın töresi bu, kan kanla yıkanacak

ve alkanlı gömlekle hedeve varılacak

Kaldır başını bak kökleri yeraltı sularında

Allı dudaklarında şafağın

Aştı açacak kızıl goncası, dünyaların...

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nde okuma masasına bile tahammül edilmiyor!

Dokuz Eylül Üniversitesi, Buca eğitim fakültesi ve İzmir meslek yüksek okulu ortak kantininde 3 yıldan fazla bir süredir var olan okuma masası saldırılara maruz kalmaktadır. Okul yönetimi, başta okul sekreteri Ferit Kuru olmak üzere masaların sergi niteliği taşıdığı ve bunun disiplin yönetmeliğine aykırı olduğu gerekçesiyle kitapların kendilerince yaptırılan bir rafa kaldırılmasını istedi. Bu istek kitlelerdeki kararsızlık nedeniyle kabul edilmiş gibi kitaplar raflara kaldırıldı.

Okuma masası etrafında birleşen devrimci-demokrat kitle başlattığı tartışma sürecinde masanın tekrar açılmasını ve savunulması kararını aldı. Ertesi gün masa açıldı, okul sekreteri Ferit Kuru, arkasına sivil polisler ve Özel Güvenlik Birlik'lerinde alarak masaya tekrar saldırdı. Masanın kaldırılmasını aksi taktirde kitapları toplatacağını söyleyen Ferit Kuru kitleden gördüğü tepkiyle yumuşamaya hatta uzlaşmacı tavır takınmaya mecbur kaldı bu kezde istenirse raf sayısını dörde çıkarabileceklerini söyleyen Kuru, bir yandan da soruşturma tehditleri savuruyordu.

Kitlelerdeki geri psikoloji ve tehditlerinde etkisiyle kitapların raflara konması teklifi kabul edildi. Böylece idareye karşı bir geri adım atılmış oldu. Takip eden günde raflar takıldı kitaplar dizildi ancak dergilerin konabileceği bir yer olmadığı için rafların önüne bir masa kondu idare burada saldırı zemini olarak kullandı ve masanın etrafı tekrar Ferit Kuru, sivil polis ve ÖGB'liler tarafından sarıldı dergilere saldıran ÖGB'liler direnişle karşılaşınca geri adım atmak zorunda kaldılar karşılaştığı direniş karşısında Ferit Kuru kantinlerin "sigara çay içilen sohbet edilen yerler" olduğunu söyleyerek yoz mantığını gözler önüne seriyordu. Ertesi gün rafların yerinde yeller esiyordu oyuncağını alan idare çekilmisti.

Rafların alınmasıyla kitlenin tekrar masayı açma ve savunma kararı alması YDG'nin baştan beri savunduğu "mevzilerden çekilmeme, geri adım atmama" tavrının pratikte doğrulanmasıydı. Böylece masa tekrar açıldı ilk gün kalabalık bir kitlenin masayı savunması saldırı olmamasının sebebiydi nitekim ikinci gün aynı kitle sağlanamayınca "malum kadro" masayı tekrar sardı, istekleri aynıydı masa toplandı! istenirse rafların verileceği ek olarak dergiler için bir sergi yeri yapılacağı vaatleride eklendi. Bu arada tehditlerde unutulmamıştı, masa bir kez daha toplandı.

Başlayan tartışma süreci uzadıkça uzadı ve bu arada İzmir Meslek Yüksek Okulu müdürlüğü (İMYO müd) 6 arkadaşımıza soruşturma açtı sonrada tartışma süreci rafların kabul edilmesi kararıyla noktalandı.

Gelinen aşamada raflar hizmete girdi soruşturmaların cevabı beklenirken, kitlelerdeki genel dağılıklık havası öğrenci derneklerinin gerilemesine neden olurken, polis ve idaredahad a azgınlaşarak öğrencilere "ayağınızı denk alın yoksa ne yapacağımızı biliriz" deme cesaretini göstermiştir.

Yaşasın Demokratik Halk Üniversitesi Mücadelemiz!

Dokuz Eylül Üniversitesi YDG okurları

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde yaşanan baskılar ve gelen süreç

Derneğimize polis ve idarenin baskıları artarak sürüyor. 12 kişi disiplin cezası aldı. Başka arkadaşlar hakkında da soruşturmalar sürüyor. Polis idare işbirliği; göz dağı vermek, dernekleri genel öğrenci kitesinden koparmak gibi amaçlarla ülke genelinde ki MGK direktiflerinden kendilerine düşen payı yerine getirmek için uyguladıkları baskı politikalarıyla gerçek yüzlerini bir kez daha gösterdi. Bu beklenmeyen bir şey değil aslında. Ancak süreç gösterdiği bu soruşturmalara, cezalara, gözaltılara bizlerden gereken yanıt gelmedi. Bunun pek çok sebebi var. Genel olarak öğrenci gençliğin mücadelesinin geriliği, derneklerde izlenen yanlış politikalar daha doğrusu politikasızlık, dar

grupçu sektör yaklaşımlar, komünist bir önderliğin yokluğu gibi nedenler bizim özgülmümüzde de pek çok tikanıklığın nedeni oldu.

Derneğin öğrenci gençliğin öz örgütlülüğü olduğu gerçeğinden uzaklaşılarak, dernek devrimciler platformu olarak görülüyor. Politikalarımızın sığınağı, eylem biçimlerinin kendini tüketmesi, kalıplaşması sonucu en basit haklarımızı almada, savunmada bile geri kalıyoruz. Fakültelerin etrafı demir parmaklıklarla çevrildiğinde en sıradan öğrenci bile tepki gösterdi. Ancak olay, basında çıkan birkaç haber, toplanan bir kaç bir imza, SBF'nin bahçesinde düzenlenen forumla kaldı. Her ne kadar arkadaşlar dövüzlere "Parmaklıklar Öğrenci Gençliğin Yükselen Özerk Demokratik Üniversite Mücadelesini engelleyemez" yazsa da parmaklıklar etrafımızı çevrelemekte hala.

Paralı Üniversiteye karşı da yeterli bir kampanya örgütlemedi. Sağsız birim dernekler üzerinde oluşturulan paralı üniversiteye hayır kampanyasını örgütleyecek olan platform da bir dar çevre platformu olarak kaldı. DKÖ'ler devrimcilerin kitlelerle buluştukları yerlerdir. Kitlelerden öğrenmeden kitlelere öğretmeye kalkışınca, öğretilecek kimse kalmıyor.

Biz, Hukuk YDG olarak kendi özgülmümüzde bir iç hesaplaşma yaptığımızda şu sonuçlara vardık; YDG'yi kavrama ve kitlelere kavratma noktasında yetersiz kaldık. Ajitasyon ve propaganda faaliyetimiz afişlerle sınırlı kaldı. Hatalarımızı düzeltme ve dönüştürme bilinciyle siyasetleşme ve kitleselleşme perspektifine uygun çalışmalara başladık.

Biz gençliğiz, gelecek ellerimizdedir!

Yaşasın demokratik halk üniversiteleri mücadelemiz!

A.Ü YDG

Herşeye rağmen Erciyes Üniversitesinde mücadele yükselecek

Erciyes Üniversitesinde 92-93 öğretim yılı sürecinin değerlendirilmesi

Faşizmin güçlü olduğu Kayseride devrimci demokrat kesimin üzerinde, üniversitelerde, Demokratik kitle örgütlerinde, sendikalarda ve hayatın her alanında baskılar sürüyor. Faşizmin özellikle, bu yasal alanlarda yoğunlaşması devrimci demokrat kesimin tepkilerine yol açarken, biriken bu tepkilerin patlak vermeside fazla sürmeyecektir.

Burada değineceğimiz Erciyes Üniversitesindeki yapılan baskılar, gözaltılar ve saldırılardır.

Bu yıl yaşanan olaylarda keyfi olarak gözaltına alınan insanlar işkence görüp bırakılmışlardır. Gözaltına alınan insanlar hiç gözaltına alınmamış muamelesi yapılmıştır. İşkenceden sonra bazı öğrenciler, polisin baskısıyla okulu terketmişlerdir. Polisin karakol kurduğu bazı öğrencilerin evlerinde talan edilmiş, öğrenciler evlerinde yatamaz hale gelmişlerdir.

1992-93 Öğretim yılı sürecine girerken başlayan saldırılar ve gözaltılar insanları pasifleştirilmiş, kendi kabuğuna çekilip sessizliğe bürünmesine neden olmuştur. Bu pasifizmi onarmayı kendisine görev edinen devrimci-demokrat öğrenciler, ilk aşamada kitleyle birleştirecek, kucaklayacak bir alternatif açılış yaptılar. Bu eylem çalışmalarına Y.D.G, TÖDEF'li öğrenciler, DY çevresi ve bağımsız demokrat insanlar katıldı. Özgürlük Dünyası okurları, TÖDEF'li öğrencilerin geçmişteki yanlış pratiklerini örnek göstererek onlarla eyleme gitmeyeceklerini belirterek eylemin anti propagandasını yaptılar. Yurtsever Gençlik'te "Kayseride bir şey yapılmaz" diyerek tartışma sürecine dahi katılmadı. Eylem 50-60 kişiyle, saygı duruşuyla başlayıp basın bildirisini okundu ve halaylarla sona erdi. Özgürlük Dünyası okurları saldırı ve gözaltı olur diyerek kampüsü terk ettiler. Eylemin bir çok eksiklik ve olumsuzluklarına rağmen hazırlık sınıflarında yankı uyandırdı. Bu eylemden rahatsız olan polis ve idare, ülkücülerle işbirliği yaparak devrimci-demokrat öğrencilerin üzerinde baskılarını yoğunlaştırmışlardır.

Kasım ayında, Tıp Fakültesindeki bir öğrenci polis tarafından zorla arabaya bindirilerek Ali dağına götürülüp dövülerek, silahla tehdit edilerek, kendisine devrimciliği bırakması, Özgür Der'e gi-

denlerin isimlerini bildirmesi için baskı yapıp işbirliği teklif edilmiştir.

Kasım ayında 30-40 kadar resmi ve sivil polis, bir öğrenci evine balkon ve percereden girerek, evde kimseyi bulamayınca karakol kurup eve gelen 7 İ.İ.B.F öğrencisini gözaltına alarak evi talan etmişlerdir. Gözaltına alınanların 5'i ertesi gün, 2'si üçgün sonra yoğun işkenceden geçirilip bırakılmıştır. Bu arkadaşlar Kayseri Halkevi şubesinde yaptıkları basın açıklamasında keyfi yere gözaltına alındıklarını söylediler ve yapılan işkenceyi protesto ettiler.

Kasım - Aralık döneminde ise yapılan baskı ve işkenceler durmuyordu çünkü Türkiye'de gelişen devrimci mücadele yükselirken faşist egemen güçlerin girdiği ekonomik-siyasi bunalım faşizmi azgınlaştırıyordu. Yargısız infazların artması ve son olarakta iki TÖDEF'li öğrencinin infaz edilmesi bunun bir göstergesiydi.

Azgınlaşan faşist egemen güçler beş İ.İ.B.F öğrencisini gözaltına alıp bir gün sonra serbest bırakmışlardır. Aynı dönemde Mühendislik Fakültesinde bir arkadaş gözaltına alınmış ve 1 haftalık yoğun işkenceden sonra serbest bırakılmıştır. İstambulda yapılan TÖDEF kurultayından sonra MYO'dan bir arkadaş kurultaya gittiği gerekçesiyle aynı evde bulunan 2 kişiyle birlikte gözaltına alınmış ve 1 haftalık yoğun işkence yapılmıştır.

Yine Şubat-Mart aylarında 5 İ.İ.B.F öğrencisi ve 4 MYO öğrencisi gözaltına alındı. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü etkinliklerinde 8 Mart günü halkevinde Sami Demirci adlı Fen Edebiyat Fakültesi öğrencisi gözaltına alınıp şehrin merkezinde herkesin gözü önünde bacaklarından vuruldu. Bu gerici saldırıyı halkevi ve Özgür-Der bir basın açıklamasıyla protesto ettiler.

Ramazan ayı her zamanki aylar gibi üniversitede faşist terörün yoğun olduğu bir aydı. Daha başlangıçta sözlü saldırılar, tehditler ve öğrencilerin çay, yemek gibi ihtiyaçlarının faşistlerce engellenmesi; sınıflarda, anfilerde faşist çete reislerinin sigara içmeyi yasakladıklarını ilan etmeleri biçiminde saldırılar gerçekleştirildi. Bu kişilere karşı bazı sınıflarda gerekli sözlü cevap verilerek susturuldu. Bu dönemde üniversite yemekhanesinin olanakları kayseri gerici çevresine iftar yemekleri adı altında peşkeş çekildi. Bu eylemden rahatsız olan polis ve idare ülkücülerle işbirliği yaparak devrimci-demokrat öğrencilerin üzerinde baskılarını yoğunlaştırmışlardır.

Bu baskılara yasal zemin oluşturmak için sene başından beri sigara içilen Tıp Fak. anfilerinde Dekanlık yazısıyla sigara içmek yasaklandı. Demokrat öğrenciler bu yasaklamalara ellerinden geldince karşı koydular. MYO ve Fen Edebiyat Fakültesi öğrencileri tehdit edildi ve baskılar artarak sürdü.

Ramazanın ilk haftasında Sinan Karakadıoğlu isimli Tıp Fak. birinci sınıf öğrencisi, 30 kişilik bir faşist çetenin saldırısına uğradı. Saldırıya uğrayan arkadaş acil servise götürülerek tedavisi yapılarak polis, arkadaşlara rapor alınması ve davacı olmaması için tehditler savuruyordu. Bu sırada okulda olayı duyan devrimci -demokrat öğrenciler toplanarak bu faşist saldırıya tepki göstererek 60-70 kişilik bir grup halinde rektörlüğe yürüdüler. Rektörle konuşmak isteyen öğrenciler dört temsilci seçerek taleplerini ilettiler. Rektörden "ismi kendisine iletilen" saldırganlar hakkında soruşturma açması, daha önce çay vb içilemeyen kantinlerde rektörlük yazısıyla bu gereksinimleri karşılayabileceğimiz, okulda çeteleşmeye öncülük eden faşist ve kukla öğrenci derneğinin bu faaliyetine engel olunması ve saldırıların önlenmesi sözleri alındı. Bu olayla faşistlerin iğrenç yüzü teşhir edilmiş rektörlük ise verdiği sözü tutmayarak iki yüzlülüğünü ortaya sermiştir.

Üniversitedeki bu baskılara gereken cevabın verilemeyeşinin temel nedeni örgütlülüğün olmayışından kaynaklanıyor. Eğer bir yerde toplumsal yaşantı varsa orada sorunlar olacaktır. Ama bunların çözümünü ilk önce birlik ve beraberliği sağlamaktır. Bu birlik ve beraberlik dernek çerçevesinde birleşerek, kitleselleşmeli ve oraları akademik demokratik mücadele alanlarının yerleri olarak görüp mücadele edilmelidir.

Tüm devrimci- demokrat öğrenciler hangi anlayışta olursa olsunlar, tüm eylemlerde birleşmeli ortak hareket etmeli birleşebilecekleri bir alan yaratmalıdırlar.

Kayseri YDG

İYÖ-DER'li iki öğrencinin katledilmesi üniversitelerde protesto edildi

Yıldız Üniversitesi'nde Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldırım'ın öldürülmesi protesto edildi.

10 Mayıs 1993 Pazartesi: Uğur ve Şengül'ün yanında olan ve şans eseri öldürülmekten kurtulan üçüncü kişi, okulumuz öğrencisi Ergül Deniz'in doldurmuş olduğu video kaseti gösterimi yapıldı. Kasette Ergül olayın nasıl geliştiğini anlatıyordu. Video kaseti gösterimi ilgi çekici oldu.

11 Mayıs 1993 Salı: Salı günü Yıldız Der. imzalı, geniş bir afişleme yapıldı. Yemekhanede konuşmalar yapıldı. Yine aynı gün okulumuz bahçesine Uğur ve Şengül arkadaşların anısına iki fidan diktik. Ama buna bile tahammül edemeyen bazı alçaklar fidanlarımızı kırarak yerine tahta sopalar çakıyorlardı.

12.5.1993 Perşembe: Okulumuzda Uğur ve Şengül arkadaşların öldürülmesini protesto etmek için bir forum yapıldı. Forum saat 12.30'da yemekhaneden çıkılarak kortejler halinde ortabahçeye kadar yürünmesiyle başladı. Yıldız-Der, İYÖ-DER ve Militan Gençlik imzalı pankartlar taşındı. Bazı

arkadaşlar üzerinde Uğur ve Şengül'ün fotoğrafı bulunan ve "bizi öldürmekle bitiremezsiniz" yazan thisörtler giymişlerdi. Bazı arkadaşlar'da ellerinde çiçekler, Uğur ve Şengül'le ilgili afiş taşıdılar. Forum'a yaklaşık olarak 50 kişi katıldı. Orta bahçede sloganlar atıldı, konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda sustuğumuz müddetçe katliamların süreceği vurgulandı. Orta bahçeden kortej eşliğinde yeni binanın önüne gelerek burada "burjuvazi içimizden ikimizi öldürdü, bu iki insan ölümsüzdür, burjuvazi bizi kavgaya davet etti, davetleri kabulümüzdür" şeklinde konuşma yapıldı. (Bu metin Yıldız-Der pankartında da yazıyordu) ve düzenin katliamcı yüzünü anlatmak amacıyla temsili kan (mürekkep su) rektörlüğün önüne atıldı Yeni binanın önünden kortejle Mimarlığın önüne gelindi, burada "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganı eşliğinde konuşma yapıldı. Mimarlığın önünden de kortejle orta bahçeye gelindi ve marş söylenerek forum bitirildi. Bütün bu çalışmalarda diğer Devrimci-Demokrat grupların yanında YDG'de aktif olarak yer aldı.

Yıldız Üniversitesi Y.D.G

Marmara Üniversitesinde de, katledilen İYÖDER'liilere sahip çıkıldı

Marmara üniversitesi Göztepe kampüsünde 3 Mayıs günü saat 13.00 civarlarında faşist devletin kolluk güçleri tarafından katledilen 2 İYÖDER'li öğrenci Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç için forum düzenlendi. Devrim şehitleri için saygı duruşundan sonra, çeşitli konuşmalar yapıldığı forum sloganlarla sona erdi.

Forum sonrası devrimci-demokrat öğrencilere saldıran polis, kapılarda ve okul önlerinde altı kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınan öğrencilerin daha sonra "Eğitim özgürlüğünü engellemek ve toplu gösteri yapmak" iddiasıyla tutuklandığı bildirildi. Tutuklanarlardan dört kişinin YDG okuru olduğu dergimize gelen haberler arasında. Katledilen devrim şehitlerine halkın sahip çıkmasına katlanamayanlar tarih önünde hesap vermekten kurtulamayacaklardır.

M.Ü. YDG

TKP/ML'NİN kuruluş yıldönümünde TMLGB çeşitli eylemler gerçekleştirdi

Ankara:

Proletarya partisininin 21. kuruluş yıl dönümünde Ankara'da TMLGB çeşitli eylemler gerçekleştirdi. TKP/ML-TMLGB imzasıyla üstlenilen eylemler şu şekilde sıralanıyor:

İki bankanın molotoflanması: İçcebeci Halk bank şubesi ve Yenimahallede Akın caddesindeki Ziraat Bankası.

Örnek Mahallesi son durak PTT Araç park yerine sabotaj

Kuruluş yıldönümünde TKP/ML'yi ve TİKKO'yu selamlayan dört pankart asıldı.

ODTÜ'de 21. Kurultay yıldönümünde şan olsun partimiz TKP/ML'ye ve "Halk ayakta TİKKO atakta yazılı iki pankart asıldı.

Ankara Üniversitesinde "Şan olsun partimiz TKP/ML'ye yazılı bir pankart, Hacettepe Üniversitesi Beytepe kampüsünde aynı içerikte bir pankart

Çeşitli mahallelerde 6 yere yazılama yapıldı
Ulus'ta ve çeşitli üniversitelerde yazılama ve kuşlamalar çeşitli liselerde afişleme ve kuşlama yapıldı.

İstanbul:

21 Nisan günü TKP/ML'nin kuruluş yıldönümünü selamlamak amacıyla kurtuluş Akbank, Kadıköy Emlakbank, Haznedar Pamukbank, Vakıfbank, Zincirlikuyu Vakıfbank, Nişantaşı Yapı ve Kredi bankası, Beşiktaş Barbaros Akbank, Selami çeşme Akbank, Bağdat cad Akbank, Yapı kredi ve Fikirtepe'de bir banka şubesi TKP/ML-TMLGB militanları tarafından molotoflandı. 11 yere yapılan molotoflamalarda milyonlarca liralık hasar meydana geldiği bildirildi.

Korsan gösteri

28 Nisan Çarşamba günü saat 20.00 de Beşiktaş Halk Bankası şubesi önünde TMLGB (Türkiye Marksist Leninist Gençlik Birliği) 60 kişi ile TKP/ML nin kuruluş yıldönümü gerekçesiyle korsan-gösterisi yaptı. Yolun molotof kokteyller atılarak kesilmesi sırasında gösteri alanından geçen iki polisin müdahale girişimi, polisler molotof kokteylleri atılmasıyla boşa çıkarıldı. Polislerin hızla kaçması sonrasında devam eden korsan gösteri sloganlarla sona erdirildi. Yaklaşık 200 metre mesafelik yol boyunca yürüyüşte "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Dünya Devrimi İçin Halk Savaşını Geliştir", "İşyan etmek Meşrudur, İktidar Namludadır", "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız, Halk İktidarı Kuracağız" sloganları atıldı. Korsan gösteri sona ereceği sırada, TMLGB militanları ellerindeki pankartı asıp alkışlarla dağıldılar. TMLGB imzalı pan-

TKP-ML'nin 21. kuruluş yıldönümünde TMLGB İ.T.Ü'ye 2 pankart astı.

kartta "Yaşasın Partimiz TKP/ML Kızıl Ordumuz TİKKO" yazıldığı görüldü. Korsandan sonra olay yerine gelen polis ekipleri yaptıkları aramalarda eylemcileri yakalayamadı.

Bunun dışında 1 Mayıs mah, Çamlık, İhlamur, Rahmanlar, Süreyyapaşa tren istasyonlarına ve Kartal bölgesine 1 Mayıs ve 24 Nisan TKP/ML kuruluş yıl dönümü dolayısıyla TKP/ML-TMLGB imzalı afişleme ve yazılama yapıldı.

Marmara Üniversitesinde "Faşist T.C Ordusuna değil, Halk Ordusu TİKKO'ya katıl" kampanyasıyla ilgili olarak Göztepe'ye ve Haydarpaşa'ya gerilla resimlerinin olduğu ponolar asıldı, TKP/ML'nin kuruluşu ile ilgili yazılama afişlemeler ve pullamalar yapıldı. Bunların dışında Yunanistan'da bulunan tutuklu Yolcular için yürütülen imza kampanyası ile ilgili çalışmalar yapıldı.

26 Nisan günü İTÜ'de TMLGB imzalı iki pankart asıldı. "21 yılında Yaşasın MLMZD bilimi ışığında partimiz TKP/ML" ve "21 yılında yaşasın partimiz TKP/ML" sloganlarının yazıldığı pankartlar uzun süre asılı kaldı. Ayrıca kuruluş yıl dönümü ile ilgili TMLGB imzalı pullamalar yapıldığı bildirildi. ■

Edirne'de çöp katliamı ve katiller teşhir edildi

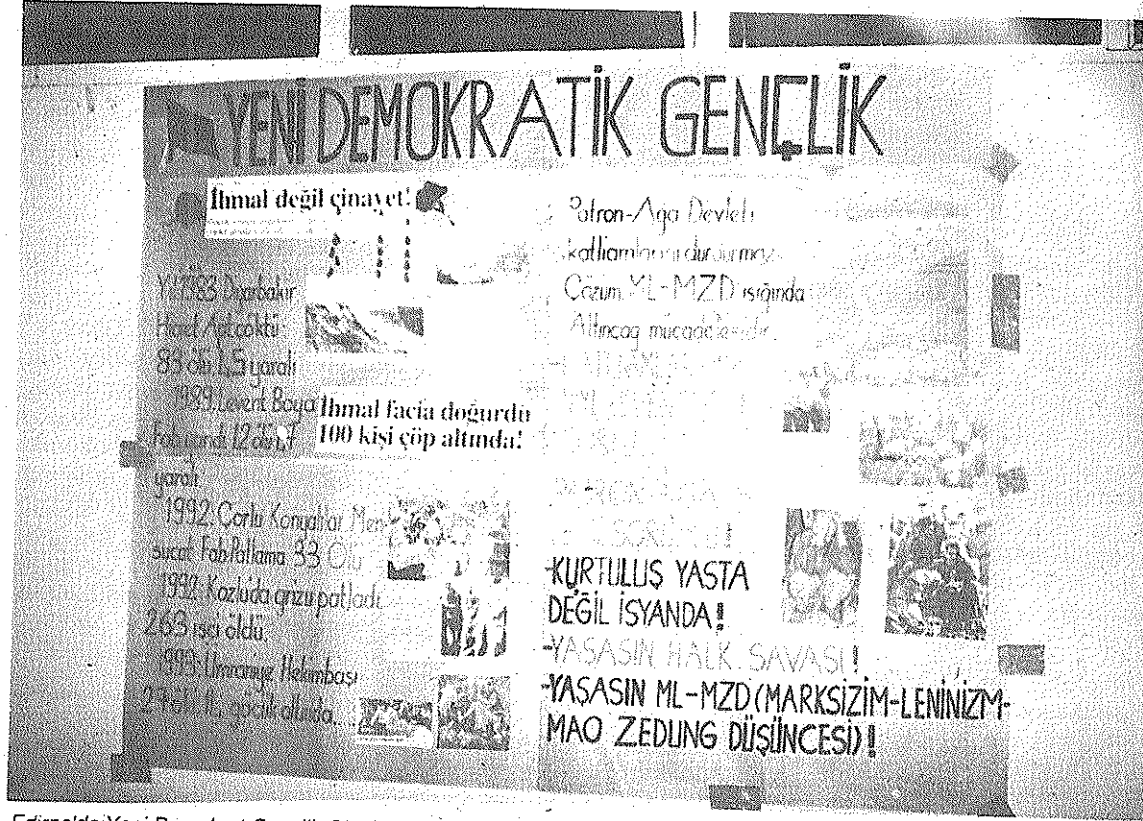
Patron-Ağa Devleti geçtiğimiz ay içinde toplu katliamlar zincirine bir yenisini daha ekledi. Bildiğimiz gibi komprador burjuvazi yargısız infazların dışında, kar hirsından kararmış gözleriyle halkımızın can güvenliğini hiçe sayabilmektedir. Bunun örneklerini Yeni Çeltik'te, Kozlu'da, Diyarbakır'da ve daha burda sayamadığımız pek çok acı olayda yaşadık. Ama üzülen sadece halkımız oldu. Komprador burjuvazi ve Toprak ağaları sadece timsah gözyaşları döktü. Daha fazla kar için, geri teknikleri, ucuz yöntemleri insan hayatını hiçe sayarak kullanmaya devam eden komprador burjuvazi ve Toprak ağalarına halkımız cevabını, Yeni Demokratik Türkiye kavgasına katılmak ve Altınçığ mücadelesine destek vermekle verecektir.

Bu bilinçle Edirne YDG olarak 3-4 Mayıs 1993 günlerinde Trakya Üniversitesi Rektörlük kantininde "Yeni Demokrat Gençlik" imzalı bir duvar gazetesi oluşturduk. Duvar gazetesinde Ümraniye-Hekimbaşı'nda yaşanan olayın bir kaza olmadığı, katliam olduğu vurgulandı.

Duvar gazetesinde ayrıca yukarıda da belirttiğimiz patron-ağa devletinin çirkef yüzünü, sergileyen toplu ölümlerden birkaç tanesine de yer verildi.

Diyarbakır'da Hicret apartmanı'nın çökmesi sonucu 83 kişinin ölmesi, 45 kişinin yaralanması, 1989'da Levent'te boya fabrikasının yanması sonucu 12 kişinin ölümü 47 kişinin yaralanması, 1992'de Kozlu'da Grizu patlaması sonucu 263 işçinin ölümü 28 Nisan'da Ümraniye-Hekimbaşı'nda 27 ölü 14 kişinin de göçük altında bırakılmasının sorumlusunun; kar hırsı için halkın sağlığıyla oynayan, binleri katleden patron-ağa devleti olduğu vurgulandı.

Aynı Panoda Patron-Ağa Devleti'nin katliamlarını durdurmayacağı, katliamlara dur demenin ML-MZD'nin ışıklı yolunda altınçığ mücadelesiyle mümkün olacağı belirtilmiştir. Ayrıca

Edirne'de Yeni Demokrat Gençlik Çöp katliamını duvar gazeteleriyle de teşhir etti.

duvar gazetesinde konunun içeriğini yansıtan şu sloganlara yer verildi:

- Katliamlar; Ümraniye, Levent, Kozlu, Çorlu Patron -Ağa Devleti sorumlu!
- Kurtuluş yasta değil isyanda!
- Yaşasın Halk Savaşı!
- Yaşasın ML-MZD(Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi)

Edirne'de çöp olayının gerçek yüzünü doğru tahlil eden YDG çözüm yollarında kitleye doğru yolu göstermiştir. Öğrenci gençliğinin dağınık ve

hareketsiz olduğu bir dönemde tek başına böyle bir çalışmayı gerçekleştiren YDG kitleye küçüktü olsa mesajlar vermiştir. Bu çalışma gerek Edirne'deki öğrenci gençliğinin önünü açması, gerek YDG'nin mücadelesinin gelişmesi açısından büyük olumluluklar taşımaktadır.

Edirne YDG katliamlara sessiz kalmayacağını ve mücadelesini Altınçığ mücadelesi çizgisinde sürdüreceğini dosta ve düşmana göstermiştir.

Trakya Üniversitesi YDG

Ümraniye'deki katliamın sorumlusu faşist diktatörlüktür

Yaşamak, insanca yaşamak evrende dünya denilen bu gezegende doğan her insanın hakkıdır. Onurlu bir yaşam, üretmekle düşünmekle ve bu faaliyetlerin insanın kendi yararına ve hiçbir baskı altına alınmadan kullanılmasından geçer. Ve insanlık tarihi varoluşundan bugüne değin bunun mücadelesiyle oluşmuştur. Toplumların ilerici güçleri devrimci dönüşümleri yaratırken önlerine onurlu yaşam ilkesini koymuşlardır. Ya diğerleri? Refahı, zenginliği, bölüşümü kendi yararına kullanmak isteyenlerse tarihin ilerleyen tekerleğine çomak sokmakla uğraşmış onurlu yaşamı kanla bastırılmış devrimcilerin önüne karşı-devrimlerle çıkmışlardır.

28 Nisan Çarşamba sabahı çaylarını içip, birbir çileyle kazandığı ekmeceklerini yiyenler Ümraniye'de bir "pisliğin", "kapitalist vurdumduymazlığın" altında kalmışlardır. Ayan beyan ortada duran bir tehlikenin, her an böyle bir faciyanın oluşması bilinmesine rağmen "harcayabilecekleri paraları" olmadığını iddia eden bir avuç soysuz, yüz kişinin yaşamını kendi pisliklerinde boğmuşlardı. Komprador patron-ağa devletinin faşist diktatörlüğü, sağda solda altın tasta çorbalar içerken, bir kaç kuruş "harcayamadığı" için emekçi halkımıza radyasyonlu çayları enjekte ederken de aynı mutluluğu yaşıyordu. Kapitalizm vahşi sömürsünü gerçekleştirebilmek için, sömürdüğü insanların yaşamını ucuzlatmak ister, değersizleştirir. Yeni Çeltik'te, diri diri madene gümülen onlarca insanın değeri ilk önce kurtarılan birkaç kazma kürek döküntüsünden daha ucuzdu. Yeniden çalıştırılacak insan bulunabilir ama bir kaç kazma küreğe modern maden aletlerine kimsenin verecek parası-

yoktur. Binlerce iş kazası burjuvazinin bu "ihmal-karlılığından", "unutkanlığından" doğuyor ama nedense kabahat hep çalışan işçinin, emekçinin eğitimsizliğinde bulunuyor. Ya da çöp dağının altına gecekondü kuran gecekondü halkının kentli yaşama ayak uydurmak istememesinde. Konut sorunu diye birşeyin olmadığı ülkemizde gecekondular sırf insanların daha fazla para harcamamak için gecekondü kurlmalarından kaynaklanıyor! Oysa ki devletimiz insanımı düşünür ve onlara insanca yaşayacağı konutları vermişlerdir! Ama bu "lanet gecekondular" ısrarla gecekonduda oturmak istemektedirler. O zaman başına çöp de düşer çöp da!

Ümraniye'de "felaket" bir felaket değildir. Tam tersine bilinçli bir katliamdır. Bunun sorumluları bellidir. Olayın hemen arkasından basına açıklama yapan tescilli faşistlerdir; Belediye işçisine hakkını vermeyen Sözen uşağı, sokak infazlarında başrol oynayan İstanbul şerifi Hayri Kozakçıoğlu, tüm hükümet, tüm iktidar. Sorumlular çürüyen fazimin aciz uşakları ve bir avuç sülüktür. Yapılması gereken ahlayıp vahlayıp bir daha olmasının temennilerinde bulunmak değil, faşizmi temelinden yıkmaktır. Faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi yükseltmektir. Grizu facialarının, iş kazalarının, radyasyonlu çayların, Ümraniye çöp faciyanın doğanın bir oyunu, doğal afet olduğunu anlatacak varsa bir adım öne çıksın ki, tokatımız onu da bulsun!

- Katliamların Hesabını, Demokratik Halk Devrimiyle Soralım!

Yaşasın Yeni Demokratik Türkiye Mücadelemiz!

Ankara YDG

Liselerarası yarışmada haksızlık

Malatya Akçadağ'da liselerarası düzenlenen yarışmada, yarışmaya Kürecik bölgesi adına katılan Kürecik Lisesi'nin birinci olması gerekirken jüri tarafından hakettiği puanlar verilmeyerek üçüncülükle kaldı. Yarışmaya katılan diğer liselerden Akçadağ lisesi, Ören Lisesi, İmamhatip Lisesi ve Esenbey Liselerinden İman Hatip Lisesi hak etmediği bir şekilde birinci oldu. 25 Nisan'da düzenlenen bu yarışmada yarışmaya katılan öğrencilerin söylediğine göre yarışma esnasında jürinin hep eksik puan yazdığı ve öğrencilerin tepkisine rağmen aynı şeyi devam ettirdikleri bildirildi.

Türkiye genelinde uygulanan, baskıdan Kürecik'te nasibini almakta. Bu baskıların sonucunda Perihan Başyurt, Songül İlkay Karadoğan" adlı öğrencilerin karakolla ilişki ve işbirliğinde oldukları, öğrencilerin uyarılarına rağmen bu davranışlarının sürdüğü gözlemlendi. Ama şu bir gerçek tirki demokratik lise mücadelemizi durduramayacaklar.

Malatya Kürecikten YDG okurları

Konya YDG'ye-polis operasyonu

Konya polisinin 1 Mayıs öncesi YDG'ye yönelik olarak düzenlediği operasyonlarda, 13 okurumuzun evlerinin basılarak gözaltına alındığı, gözaltına alınan 13 kişinin siyasi şube'de işkence gördükleri bildirildi. Keyfi olarak gözaltına alınanların çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakıldığı bize ulaşan haberler arasında.

Kocasinan Lisesinde demokratik lise mücadelesi tüm hızıyla sürüyor

Kocasinan lisesinde 15 Nisan 1993 günü Ö.S.Y.M sınavını protesto etmek için Öğrenci Birliği adına bir eylem yapıldı. Eylem sırasında idarenin müdahale etmesi ve bahçeye çıkan okul kapılarının kapatılması sonucu eyleme katılacak öğrencilerin büyük bir çoğunluğu içeride kaldı. Ve eylem bu olumsuzluklardan dolayı başarıya ulaşamadı. Daha sonra idare elebaşı diye belirlediği altı öğrencinin akıldan atılma girişiminden, öğrencileri polise teslim etmeye ve faşist öğrencileri devrimci- demokrat öğrenciler üzerine saldırtmaya varan bir dizi uygulamalara başladı.

Kocasinan lisesi öğrencileri okuldan atılmaları protesto etmek amacıyla 4.Mayıs 1993 tarihinde okulda yaptıkları alkışlı protesto sırasında din öğretmenin bir öğrenciyi aralarından çekip alma girişimine karşı koymuşlardır ve bunun üzerine idare faşist öğrencileri devreye sokarak iki demokrat öğrencinin dövülmesine zemin hazırlamıştır. Aynı gün ders çıkışı saatinde okulun yanındaki parkta toplantı yapan faşist öğrencilere okulun önünde bulunan polisler tarafından hiç bir müdahalede bulunulmadığı gibi aynı zamanda faşist öğrencileri koruma altına almışlardır.

6.Mayıs 1993 tarihinde ailelerle birlikte, okuldan atılmaları bir kez daha protesto eden öğrenciler 10.5.1993 tarihinde Şirinevler S.H.P'de Öğrenci Birliği Komitesi adına yapılan basın açıklamasında okuldan atılan arkadaşlarımızın maruz kaldıkları durumu özgürlüğü arayan, hür düşüncüyü savunan, Demokratik lise talebini haykıran her arkadaşın başına gelebilecek durum olarak görüyoruz. Çünkü bu uygulamalar Kocasinan lisesiyle sınırlı kalmayıp, Süleyman Nazif, Necip Fazıl Kısakürek, Bağcılar, Naci Ekşi, K. Çekmece vb liselerde de cereyan etmiştir.

Var olan sistem bilinçli olarak bu uygulamaları yapıyor. Bununla da kalmayıp okullarda polis terörü estirip, öğrencileri Gayrettepe'ye götürüp işkence tezgahlarında geçiriyor" diyerek tüm demokratik kurum ve kuruluşları haklı mücadelele-

Kocasinan Lisesi'nde ÖSYM sınavını protesto etmek için ders boykotu yapıldı.

rine destek vermeye çağırıldılar ve son olarak okuldan atılan öğrenciler geri alınana kadar aileleriyle birlikte açlık grevini sürdüreceklerini bildirerek açlık grevini başlattılar. Ancak aynı gün birkaç saat sonra Şirinevler S.H.P öğrencilerin demokra-

tik tavrına sırt çevirerek gerçek yüzünü ortaya koymuş, öğrencileri dışarı çıkarmıştır. Açlık grevini Sosyalist Birlik Parti'sinin Bakırköy şubesinde devam ettiren öğrenciler ve aileleri, okuldan atılan öğrencilerin tekrar okula alınana kadar eylemleri-

Faşist feodal eğitimin Pendik cephesi

Okulumuzda yoz bir çerçeve içerisinde eğitim gören öğrenciler hergün hakaret, dayak ve baskı ile karşı karşıyadırlar. Derslere son derece gerici, molla eğitimi veren öğretmenler girmekte ve kendi ideolojilerini öğrenciye empoze etmektedirler. İçimize sızan ajanlar ise öğrenciler arasına güvensizlik tohumları ekmektedirler.

Okulumuzda psikoloji adı altında din dersi verilmektedir. Psikoloji dersine giren din hocası Nevzat Kutun derslerinde öğrencilere kendi ideolojisini empoze etmekte Marksizmi ve Nazım Hikmet'i karalayarak onlar aleyhine propaganda yapmaktadır. Savurduğu bazı hakaretlerde ne derece bilinçsiz olduğunu sergilemektedir. Psikoloji derslerinde bilimsel olayları hadislerle, ayetlerle açıklamaktadır. Psikoloji derslerine din hocalarının girmesi idare tarafından bilinçli olarak hazırlanmış bir senaryodur.

Coğrafya hocası Cevza hanım ise okulun asayiş müdürü konumundadır. Sürekli öğrencilerin kılık kıyafetlerine karışmakta ve hakaretler yağdırılmaktadır. Öğrencilerle sürekli sürtüşme halindedir. İdareye yaranmak içinde her yola başvuran bir kişiliğe sahiptir. Tarih öğretmeni Mahmut Yapıcı ise derslerde simit, kuruyemiş gibi yiyecekleri yemekle, dedikodu etmekle meşguldür. Eğer canı isterse ders anlatır, istemezse anlatmaz. Derslerde kızların vücut hatlarını incelemekle zaman geçirir. Başka öğretmenlerin taklitlerini yapar.

Okullarda öğretmenlerin politika yapması yasak iken müdür muavini aynı zamanda din öğretmeni Ahmet Kara ülkücü öğrencileri örgütle-

mektedir. Edebiyat hocası Hasan Yazıcı öğrencilere not karşılığı şovenist bildiriler dağıtmakta ve derslerde Turancılığı anlatmaktadır. Okulun bazı eksikliklerini tamamlamak için de öğrencilerden toplanan 100.000 TL'lerin nereye harcandığı belli değildir.

Pendik lisesindeki Demokrat öğretmenler idare tarafından baskı altında tutulmaktadır. İdare tarafından tamamen faşist-soven bir kadrolaşma vardır. Polis-idare işbirliği ile öğrenciler yıldırılmaya çalışılmaktadır. Öğrencilerin tehdit edilmesi ve polis tarafından takip edilmesi bunun en açık örneğidir.

Tüm bu yaşananlar Pendik lisesindeki durumu somut olarak ortaya koymaktadır. Gerici eğitim sistemi öğrenciye hiç bir şey kazandırmayacağı, aksine psikolojik olarak dengesiz, kişisiz insanlar yetiştireceği ortadadır. Tüm bu gerici uygulamalar öğrencilerin demokratik lise mücadelesine katılmasını engellemek, sürü haline getirmek içindir. Bunun bilincinde olarak gerici sisteme karşı mücadele etmek vazgeçilmez görevimizdir.

Pendik Lisesinden bir YDG okuru

"Gerici burjuva eğitim, öğrencilerin kafasını bulandırmaya devam ediyor"

Eğitimde öğrenci gençliğe hiçbir şey veremeyen burjuvazi her türlü kokuşmuşluğuyla öğrencilerin kafasına fitne sokarak ve öğrencilerin üstün-

de terör havası estirerek egemenlik kurmaya çalışıyor. Bunun örneklerini burjuvazinin tüm okullarında görebiliriz. Nitekim malatya Kubilay lisesinde yaşanmakta olan olaylar, bunun en açık göstergesidir.

Okulda derse giren gerici öğretmenler, dersden çok islam propagandası, Türkçülük propagandası yaparak, öğrencilerin şoven duygularını körükliyor. Aynı zamanda öğrencilerden gelecek tepkileri önlemek maksadıyla insanlar, disiplin tehdidiyle ve dayakla sindirilmeye çalışılıyor, ortada hiç bir sebep yokken öğrenci derste konuşuyor bahanesiyle dövülebiliyor, bunun yanı sıra okulda tanınmış olan devrimci demokrat öğrenciler izin istedikleri zaman izin alamıyorlar. İstiklal marşına geç gelen öğrenciler, derse geç gelmediği halde dahi derse geç gelmiş gibi geç kağıdı verilmekte ve istiklal marşına üç defa katılmayan öğrenciler disipline verilmektedir.

22 Mayıs 1993 tarihinde din dersi öğretmeni, derste komünistlere laf vurarak öğrencilerin gözünde devrimci insanlara karşı kin yaratmaya çalıştı. Yaptığı propaganda da, komünistler dinsizdir, onlar Allahı tanımaz, vatan hainidir, evlilik kurumunu ortadan kaldırmak istiyorlar, onların çocukları annelerini, babalarını tanımıyorlar, onlar şerefsizdirler gibi söylemlerle öğrencilerin kafasını bulandırmaya çalıştı.

Biz devrimci demokrat öğrenciler bu uygulamaları protesto ediyor, tüm arkadaşları duyarlı olmaya çağırıyoruz.

- Kahrolsun gerici burjuva eğitim
- Yaşasın Sosyalizm

Malatya Kubilay Lisesi'nden
YDG okurları

Kayseri Sümer Lisesinde gerici şovenist ortaçağ zihniyetli öğretmen

Eğitim, sınıflı toplumlarda, egemen sınıfların çıkarlarına göre biçimlendiği için soyut, ilerici niteleğinden uzaklaşmış, yaratıcılıktan, bilimsel araştırmacılıktan uzak sadece "kar" için "sistemaktikleşmiş" bazı teoriler gösterilir ki buda gerici egemen sınıfların çıkarlarına hizmet eder.

Kayseri'nin Sümer lisesinde egemen sınıfların çıkarlarına uygun insan tipi yetiştirmek isteyen Tarih öğretmeni Oktay Doğan derslerde sürekli şovenist, turancı ve ırkçı görüşlerinin propagandasını yaparak, egemen sınıfların istedikleri tipte gençlik yetiştirmeye çalışıyor. Bunun yanında Devrimci Demokrat öğrencilerde baskı yaparak, döverek onları kendi düşüncelerini benimsetmeye zorluyor. Tarih dersinde din dersi verirken Deniz isminde bir öğrenci "hocam artık dersimize geçelim" dediği için saldırıya uğramış yumrukları dersten atılmıştır. Öğrenci sınıfı terk ettikten sonra öğretmen "it herif" diye küfür etmiştir. Bu feodal-ortaçağ zihniyetli öğretmen sınıfta öğrencilerin gururunu rencide ederek, küfürlü hakaretlerde bulunmuştur. (it herif, dangalaklar, lağım fareleri vb.)

Çarpık bir düzende yetişen ortaçağ zihniyetli öğretmen kendi tipine uygun insanlar yetiştirmek için, bir taraftan sosyalizm ve komünizmin anti propagandasını yaparken, diğer yandan dinin ve feodal-ortaçağ zihniyetli düşüncenin propagandasını da eksik etmiyor.

Sözlerinde komünizme karşı olduğunu belirliyor ve komünizmi sadece mal eşitliği olarak ta-

nımlayan tarih öğretmeni şöyle diyor: "Ben karımdan bıktım al birazda sen kullan" derken kendisinin meşrulaştırmak istediği burjuva ideolojisini komünizme mal ediyor.

Feodal-ortaçağ zihniyetine sahip olan biri için komünizmi öyle tanımlaması pek fazla garipsenecek bir durum değil. Ama bir öğretmen olarak bir eğitimci olarak utanılacak bir durum. Utanılacak bir durum diyorum çünkü, bir öğretmenin görevi, gerçekleri çarpıtarak anlatmak değil, gerçekleri doğru bir temelde anlatmaktır. Bilim adına hareket edip bilimsel gerçekleri, kendi şovenist-gerici mantığına göre yorumluyorsa bu bir öğretmene yakışmaz. Eğer sosyalizmi, komünizmi bilmiyorsa öğrenmeye çalışması en doğru olanıdır.

Komünizm; mal eşitliği değil, herkesin kendi yeteneğine göre çalıştığı, herkesin ihtiyaçlarının karşılandığı bir toplumdur. Sömürünün kalktığı, insanların her konuda kendi yeteneklerini geliştirdiği, toplumun çoğunluğunun yönetici konuma ulaştığı bir toplumdur. Komünizmde; sömürünün ve sınıfların ortadan kalkmasıyla, erkeklerin kadınlar üzerindeki tahakkümünde kalkmıştır. Artık kadınlar hem düzen hemde erkeği tarafından, sömürülen, baskı altında tutulan, özgürlüğü olmayan, dövülen para karşılığında kendini satan, kölenin de kölesi olan, ikinci sınıf değerinde görülen biri değil, artık ezilmeyen, sömürülmeyen, dövülmeyen, şeytan ve hayvan yerine konmayan bir insandır. Kadının gerçek kurtuluşu ancak komünizmle gerçekleşir.

Sömürücü, sınıflı toplumların kadına verdiği değeri biraz daha açalım. Bu güne kadar kadını hor gören sömürücü sınıflı toplumlar olmuştur. Bugün yaşadığımız burjuva feodal toplumda, kadın bir mal gözüyle görülmektedir. Burjuvazi sürekli çıkar ve kar peşinde olduğu için sadece

kadınlara değil, tüm insanlara verdiği değer ayndır. Onun için kar ilk planda gelir insan değeri ikinci planda gelir.

Yani nasıl ki Zonguldak maden ocağında 300 insanın diri diri yanmasına göz yumduysa burada da insana verdiği değer anlaşıyor. İşte bu sömürüyle beraber insanlara kar elde edebilecek bir gözle bakılması; geçim derdine düşen insanların etini dahi satılığa çıkarması ve fuhuşun, genelevlerin olması bu düzenin bir sonucudur. Artık kadının cinselliğini sermaye olarak kullanan burjuvazi, reklamlarda kullandığı yetmiyormuş gibi artık 900'lü telefonlarla randevusunuda ayarlıyor. Egemen sınıfların sömürücülüğünü yani burjuva toplumunu benimseyen, destekleyen herkes ve Oktay Doğan gibileride dahil bunun koruyucularıdır.

Dinin bu güne kadar kadının üzerindeki tahakkümü yetmemiş gibi hala din propagandası yapan tarih öğretmeni, kadını iyice köleleştirmeye çalışıyor. Bu gün dine göre namazı üç şey bozar" domuz, eşşek, kadın" yine dine göre "kadın şeytandır", kadının zekası erkeğinkine göre eksiktir"vb. Yine erkeğin, birden fazla kadınla evlenmesine din müsaade vermiştir. Bunlar hepsi açık seçik ortadayken din propagandasını yapmak demek; kadını köleleştirmek, kadını satılık bir eşya gibi görmek, sömürüyü meşrulaştırıp, kadının sömürülmesinde meşrulaştırmak demektir.

Eğer okullar bu zihniyetlerden kurtarılmadıysa takdirde gençliğin gericileşmesi, yozlaşması sürecektir. Böylece Oktay Doğan gibi gerici, feodal insanlar yetişecektir. Burjuva-Feodal eğitime son vermek için gençliğin birleşip, örgütlenip mücadele etmesi gerekmektedir.

Atatürk Sağlık Meslek Lisesinde idarenin keyfi uygulamaları tüm pervasızlığıyla sürüyor

Okulumuzda yemekhanede, idare katında, yatakhane (bloktta) öğrencilere tam 7 gün nöbet tutturulur. Özellikle yemekhanede çalıştırılan öğrenciler yedik işçi gücü gibi çalıştırılıyorlar. El emeği gerektiren bütün yemeklerde (patates soyması, köfte yoğurması v.b) aşçılara yardım ederler (Daha doğrusu bu yemekleri öğrenciler hazırlar, 3-5 aşçı pişirir) masaları silerler, yemek dağıtırlar, öğrenciler bunları yaparken yemekhane personeli de çay sefası yapar, yemek dağıtan öğrencinin başında bekçi gibi bekler, verilen yemegin miktarını ölçer. Eğer yemek biraz fazla verilmişse aşçı istediği şekilde öğrenciye hakaret eder. Bu durumda bile öğrencinin aşçıya karşı kendini savunma hakkı yoktur. Çünkü personele bu hakkı tanıyan müdür aynı hakkı (en azından hakarete uğradığında kendini savunmak gibi) öğrenciye tanımamıştır. Öğrenciler "personele karşı saygılı olacaksınız" şeklinde sürekli uyarılır.

Sabah 06.30 da yemekhaneye çalışmaya (kahvaltı vermek, masaları silmek v.b) gelen öğrenci, idarenin koyduğu kurala göre saat 16.30'a kadar yemekhaneden ayrılamaz; işi bitse de yemekhane de kalmak zorundadır. Saat 17.30' da tekrar yemekhaneye gidilir ve mesaisi ancak 19.00'da biter. Tabii bu saatler arasında öğrenciler yemekhaneden bazen ayrılırlar. Ancak bu durumda eğer aşçı, öğrenciyi idareye şikayet ederse sonuç disiplin cezası veya hafta sonu çarşıya çıkmama cezasına kadar varabilmektedir. Bu durum diğer yerlerde de geçerlidir. İdare katındaki öğrenciler için de, nöbetçi öğretmenin şikayeti yeterlidir. Bir hafta (pazar'dan-pazar'a) nöbet tutan öğrenci yazılı ve sözlünün olduğu dersler dışında hiç bir derse katılamaz. Yazılısı olan ve yemekhaneden çalışan öğrenciler ise aşçıdan izin almak zorundadırlar. Ancak kesinlikle yazılıya çalışmak için zaman verilmez. Bu durum ise 3.ve 2. sınıf öğrencileri için haftada 40 ders saatinden (17 farklı ders) ve 1 günlük hastane pratiğinden, 4. sınıf öğrenciler içinse

3,5 gün pratikten ve 1,5 günlük dersten ayrı kalmak demektir.

Çarşı izinlerimiz haftada sadece cumartesi gününe mahsus olmak üzere 2,5 saattir. Dışardaki sosyal hayatımız sıfırdır. Bir tiyatroya veya sinemaya gitmek şöyle dursun haftalık ihtiyaçlarımızı bile karşılayamıyoruz, genellikle önümüze çıkan ilk dükkandan alış-veriş yapıyoruz. Bu sürenin yaklaşık 40-50 dakikası yolda geçiyor.

Geri kalan zamanda, aman nasıl ihtiyaçlarımızı karşılarız? 5 dakika geç kalırsak hoca bizi dövmü? disipline verir mi? gibi duygularla şaşkın ördüklere benziyoruz. Adeta koşturuyoruz dışarda. Saçlarımız da tek tip olduğu için hemen herkes tarafından tanınıyoruz. Müdür bey'in çarşı izinlerini böyle kısıtlamasındaki gerekçesi kız, erkek ilişkisi sosyal arkadaşlığı kendi çapında engellemek istemesindedir. Sözde bizleri korumak istiyor. Başımızdaki bu zihniyetteki kimselerin okul gibi eğitim kurumlarının başında bulunmaları utanç verici bir durumdur. Öte yandan kışın -6 derece soğukta bile kalorifer yaktırmaz, sıcak su akıtmaz, soğuk suyla banyo yaparız; müdür kömür satar, "çocuklar kömürümüz yok!" der. Sıkı giyinin üşütmeyin der. Saçlar yakaya değmeyecek, bitlenirseniz saçlarınızı tarayamıyorsunuz!" gibi sözlerle bize olan "sevgisini" belirtiyor, asıl olarak bu, düşündüğü dolaplar hakkında, bize bilgi vermek oluyor. Her yıl eğitim öğretimle başlayan tamirat yıl sonuna kadar değişik şekillerde el altından devam eder çünkü hiç kimse tamiratın gerçek anlamda nasıl ve ne zaman başladığını bilmez. Tamirat için ayrılan ödeneğin ne kadarının harcandığını da bilmez buna karşılık tamir edildi, onarıldı denen yerler eski halinden daha kötü bir durumda olup kullanılmaz haldedir. Mesela 3 günde 98 boru (kalorifer borusu) temizlendi denildi ve hemen yapılacağı söylenildiği halde şimdye kadar borulardaki arıza hala görülememiş ve 9 günlük, 3 günlük tatiller verilerek öğrenciler aldatılmıştır.

Öğretmen 40 dakikalık dersin son 10 dakikasında derse girer, hiç kimse öğretmenden hesap soramaz, Özellikle öğrenci bu konuda hiç söz sahibi değildir. Ama öğrenci eğer herhangi bir nedenle 5 dakika derse geç kalsa yok yazılır ve yarım günü gider. Öğretmenler her durumda "eğer istersem sizi ıssız bir yerde öyle fena döverimki, hiç kimse

sizi nasıl dövdüğümü ispatlayamaz". "Size istediğim baskıyı yaparım, zaten idare arkamızda, bu konuda sırtımız kuvvetlidir!" diyerek psikolojik baskı yaparlar ve bu tip ilkel yobaz fikirlerini hayata geçirirler. Bir nöbetçi öğretmenin sabah 6.30'da 2 dakika etüde geç kalan öğrencinin sınıfta veya dış kapıda numarasını alıp dilekçeyle idareye vermesi ve "Bu öğrencinin cezalandırılmasını istiyorum" demesi o öğrencinin 2,5 saat olan hafta sonu çarşı izninin kesilmesi için yeterlidir.

Okul müdürü Birol Özarslan dönem dönem okul öğrencilerini toplayarak yaptığı her konuşmada devrimcilerin komünistlerin sapık olduklarını söylüyor. Elinden geldiğince devrimcileri karalayan müdürün, yaptıklarının hesabını soracağız ve gerici feodal faşist eğitimin sorgulayıcısı olacağız.

Atatürk Sağlık Mes. Lis.'denYDG okurları

Necip Fazıl Kısakürek Lisesi'nde dayak, basın açıklamasıyla protesto edildi

9 Mayıs 1993 tarihinde Necip Fazıl Kısakürek lisesinde bir ihbar sonucu yapılan aramada Mehmet Soydoğan adlı bir öğrenci Turan Duran'ın "Din Bu" kitabı bulunduğu gerekçesiyle müdür yardımcısı Ömer Öner tarafından sınıfta dövülüyor. Daha sonrada yapılan dilekçeli şikayete öğrencinin dinsizlik propagandası yaptığı ve bu nedenle de dayacı hak ettiği savunuluyor.

Bunun üzerine 20 Mayıs 1993 tarihinde Necip Fazıl Kısakürek öğrencileri bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasında gelişen olayları anlatan bir metin dağıtıldı. 150 öğrenci okulun bahçesinden çıkarak bir müddet toplu halde yürüyerek dayak olayını protesto etti. Öğrencilerle yaptığımız bire bir konuşmalarda okul idaresinin faşist yapısına değinilerek idarenin faşist öğrencileride kışkırtarak kendilerine saldırdıklarını bildirdiler. Bu olay zaten basın açıklamasının başında da kendini hissettirdi. Basın açıklamasının başlamak üzereyken 5-6 kişilik bir grup Allahuekber sloganıyla protesto gösterisini provake etmeye çalıştı. Ancak başarılı olamadı.

Bursa deri fabrikaları'nda direniş

Her yerden direniş dalgası yükseliyor. İşçi sınıfı hak arama mücadelesinde "BİRLİK MÜCADELE-ZAFER" şiarıyla dorukları fethetmede emin adımlarla ilerliyor. Henüz bu yüksek bir bilince erişmemiş olsa da onun tohumları atılmıştır bir kere ve nfiledir kağıttan kaplanların çabası. Artık direnişe geçilmiştir. Ve işçi sınıfı yenmeye mahkum edilmiştir.

Bursa Soğanlı tabakhanelerinde de (Deri fabrikalarında) direnişin ilk tohumları işçi sınıfının bağrına atıldı. Ve zafer boy veriyor, mücadeleyle uslanan bu birliktelikte işçiler direnişte. Hak arama mücadelesinde, bu en meşru ve haklı kavgalarında şalterleri inik, fabrika önlerinde.

Ellerinden zorla, hileyle, düzenbazlıklarla, baskılarla alınmış ve verilmek istemeyen en güçlü silahlarıyla. Üretimden gelen güçlerini o kadar güzel birliktelik silahıyla pekiştirmişlerki zafer kaçınılmaz. Ve bu işçiler gelecek zaferden emindir. Bizde Yeni Demokrat Gençlik olarak oradaydık. Onlarlaydık. Onlarla olmaya devam edeceğiz çünkü "yaratan ve kahreden ki onlardır" üreten ki onlardır onlar olmadıkça ne su, ne toprak ne ekme olacak. Bizler onlarla olmaya mahkum edildik. Bu röportajımız işten atılan 11 arkadaşıyla birlikte direnişe geçen 25 kişiden birisiyle.

Bu işçilerin işten atılmasının bir tek nedeni var. Sendikalaşmak, yani hakları aramak.

Onlardan dinleyelim:

-Merhaba biz YDG dergisinden, sizinle direnişiniz hakkında röportaj yapmaya geldik. Önce isminizi öğrenebilir miyiz?
-Kibar Gümüş

-Hangi fabrikada çalışıyor sunuz?
-Gön-Deri

-Fabrikada kaç işçi çalışıyor?

-11 işçi direnişte 5 kişide patronun akrabası çalışıyor.

-Kaç gündür fabrika önünde direniştesiniz?

-Altı gündür fabrika önünde direnişteyiz.

-Peki bu direnişi yaratan gelişmeyi kısaca anlatır mısınız?

-Patron iki arkadaşımızı sendikal faaliyet nedeniyle işten attı. Bununla yetinmedi şahsi sebepler göstererek "bana küfretti, hakaret etti" vb. polise verdi. Oysa bu bananeydi. Çünkü bu arkadaşımız sendikal faaliyet yürütüyor, hakkını arıy-

ordu. Bunun için işçilerin birliğini sağlamaya çalışıyordu..

Bir arkadaşıda yalancı şahitlik yapması için polise götürmeye çalışıyor. Bu arkadaş bunu kabul etmeyince işten atıyor. Böyle olunca yani işe polis karışınca, bu arkadaşlar karakolluk olunca ve işten atılınca bizde bu arkadaşlarla birlikte direnişe geçtik. Şimdi bu fabrikada 11 kişi direnişteyiz ve bu direnişimizin esasını sendika hakkımızı almak oluşturuyor. Bunu bu hale patron koydu.

Hatta biz işten atılınca (ki kimimize imzamız atmadan çıkış verdi) sendika başkanı "Bu ülkede demokrasi var. Bu insanlar sendika istiyor. Gelin referandum yapalım" dediğinde o da; "Benim fabrikamda demokrasi yoktur" diyerek tüm yolları kapadı.

Bize verdiği çıkış parası da belli 500 bin (3 kişiye) 1.500.000, 2.500.000 gibi rakamlar, ki aramızda üniversite bitirmiş sigortasız işçi var. Bizler (3 kişiyi göstererek-bayan) temizlik işçisi gibi, bu üniversiteli ustada "paspaşçı" diye gösteriliyor, sigortalılara. Yani sigortalı yapmamak için elinden geleni yapıyor.

Bunun yanında akrabalık, hemşerilik gibi şeyleri kullanarak birliğimizi bozmaya çalışıyorlar. Bunda da kısmen başarılı olsalar da, o kişilerde ezildiklerini, kandırıldıklarını yavaş yavaş anlatıyorlar.

- Tabakhane kaç kişi işten atıldı. Bunlardan kaç direnişte?

- İki kişi Gön-Deri, iki kişi Özyüksel, dört kişide Derim-San'dan. Atılmadan sonra İçerdeki arkadaşlarda destek verdi. Şu anda 25 kişi de fabrika önünde direnişte.

-Peki direnişçilerin dışında kalan işçilerden destek var mı?

-Tabi. Bir çok arkadaştan destek var. Sendikaya üye olanlar var.

-Peki bunun dışında destek var mı?

-Şu ana kadar halktan pek destek bulamadık. Buda kamuoyunun yaratılmamasından.

-Peki direnişin zafere ulaşması açısından ne diyor sunuz?

-Biz böyle gittikçe zafer bizim.

-Kısacası "Birlik,mücadele,zafer" şiarını benimsiyorsunuz.

-Evet bu oldukça zaferden eminiz.

- Peki kamuoyunun harekete geçirilmesi için ne yapmayı düşünüyorsunuz ve şimdiye kadar ne yaptınız?

-Şu arada yeni bir komite oluşturduk. Yeni olduğundan henüz bir şey olmadı. Fakat afişlerle, bildirilerle, yayınlarla kamuoyu yaratılabilir. Bunun çalışması yapıyor.

- Peki diğer işçilere yönelik çalışmanız var mı?

-Zaten en büyük çalışma, direnişimiz. Bunun dışında komitemiz ev ve mahalle toplantıları yaparak işçilere ulaşmaya, kayıt işlemlerini hızlandırmaya çalışıyor. Baraj aşmak için...

-Baraj oranı ne? (Bu soruyu komiteden bir arkadaş cevaplandırıyor.)

-Ben komiteden Murat Erez.

-YDG - Hangi fabrikada çalışıyor sunuz?
-Derim-San

-Peki baraj oranını açar mısınız?

-Girdiğimiz 27-28 işyerinde %90 aşmışız.

-Tabakhane kaç fabrika var?

-113 tane.Fakat bunlardan 20'si işlevsiz. Faslon vb. çalışıyor. Şimdi değerlerine girmeye, bağlantı kurmaya çalışıyoruz.

-Kamuoyuna bu olayı yansıtmada yardımcı olabilirsiniz.

-Peki burda öğrenciler var. Bunlardan bir isteğiniz var mı?

-Sağ olsunlar. Geldiler destek oldular. Başkacada bir isteğimiz yok. Tabi bizi unutmazınlar, yine ziyaretimize gelsinler. Bizi yalnız bırakmasınlar. Çünkü üst düzey görüşmeler duyar, bilgili, tecrübeli insanlara ihtiyacımız var.

-Teşekkür ederiz.

-Asıl biz size teşekkür ederiz. Geldiniz destek oldunuz. Sağolun.

Bunun dışında sendikal faaliyetin kapsamı mantığı hakkında gerek sendikacı ve işçilerle konuşmamız olduğu halde bu konuşmayı şimdi için yeterli bulmuyoruz. Zira kapsamlı bir anlayış sergileniyor. Var olan Disk-Deri-İş örgütleri çalışmaları olsada, bunun içinde alternatif bir anlayış olarak Devrimci-Demokrat sendika çalışmaları var ve bu mantık oluşturulmaya çalışılıyor.

G.Ü.de sivil faşist saldırılar

Egemen güçler, yıllardır öğrenci gençliğin yükselen örgütlü hak arama mücadelesini bastırabilmek için elinden geleni yapmaktadır. Devlet, 80 öncesinde olduğu gibi günümüzde de sivil faşistleri kullanarak yükselen sınıf mücadelesini sağ-sol çatışması biçiminde göstermeye çalışmaktadır. Tüm Üniversitelerde gündeme getirilen sivil-faşist saldırılar ve polis işgalleri özellikle D.T.C.F'de ve Gazi Üniversitesinde yoğun bir şekilde yaşamaktadır.

Yıldırım Beyazıt Yurdunda 11 Şubat ve 17 Mart'ta iki ayrı saldırı sonucu devrimci-demokrat öğrenciler ağır bir şekilde yaralanmışlardır. Daha sonra Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesinde 9 Nisan'da ve Teknik Eğitim Fakültesinde 12 Nisan'da polis destekli sivil-faşistler sistemli saldırılarını sürdürmüşlerdir. Teknik Eğitim Fakültesinde yaşanan olay sonucu 6 arkadaşımız yaralanmış, 3 arkadaşımız hastaneye kaldırılmıştır. Bu olayı protesto etmek için forum düzenlemek isteyen 70-80 arkadaşımıza diğer fakültelerden de getirilen sivil-faşistler saldırmışlardır. Sonucunda 26 kişi gözaltına alınmıştır. Saldırımı gerçekleştiren sivil-faşistler ise polis korumasında okuldan ayrılmışlardır.

Biz Gazi Üniversitesinde okuyan devrimci, demokrat öğrenciler olarak üniversitelerde yürütülen hak arama mücadelesi karşısındaki faşist, polis, idare-işbirliğine ve yoğunlaştırılan sivil faşist saldırılara karşı sessiz kalmıyacağımızı tüm kamuoyuna duyuruyoruz.

Gazi Üniversitesi YDG

Kütahya YDG'den

Tarihsel süreçlerde geriyi temsilen statükoyu korumaya çalışanlar vardır. İlerinin önünde bir diken olarak kalır, kalmaya çalışılır. İleridir onu yerle bir edecek olan ve edecektir. Çünkü tarihin zorunlu aşamasıdır, ilerinin kalıcılığı yani zaferi. Statükocular vardır ki; sadece mevcut durumu korumaya çalışmaktan öteye, misyon üstlenip doğruya saldırılarda durmadılar.

İlimiz özgülünde de okul (İdari Bilimler-Meslek Y.O) içi ve dışı sivil faşistlerin birlikteliğinin uygulamalarını görmenin, birlik için dayanışma ve mücadelenin sürekliliğinin gerekliliğini anlamak her zamankinden daha fazla yakıcı olarak kendini dayatıyor. İşte Dumlupınar spor salonunda faşist saldırıların dışarı taşımaya çalışılmaması bir örnekken, aynı olayda faşist saldırılar karşısında direnebilecek sayının 4-5 kişiye inmesi kadar anlamsız bir durumla karşılaşmanın ezikliğini yaşamak, bir kez daha birlikteliğin iyi kavranması olgusunu gündeme getiriyor. Reddedilemez en önemli bir olguya da değinmek gerekiyor. Örgütsüzlüğün olguları çözümlenmede, olayları açıklamakta yetersiz kaldığı gerçeği. Evet sadece tek tek durumları açıklamak yetmiyor. Bize yetecek olan örgütlülüğü yaratıp pratiği esirgememek gerekiyor. Diyalektik bize çözümlü budur, ancak böyle faşist-feodal bütün yapıları altedeceğiz.

-Kahrolsun Faşist-Feodal Eğitim Sistemi
-Yaşasın Demokratik Halk Üniversiteleri

Kütahya YDG

Pertek direndi

12 Eylül askeri faşist cuntadan sonra yoğun baskıların görüldüğü Pertek, T.C'nin yargısız infazlarına sahne olmasıyla adeta bir Filistin askeri işgalini andırdı. Yeni Demokrat Gençlerin uzun çalışmaları sonucu, kepenk kapama, yürüyüş ve sloganlarla cenazeleri toprağa vermeleri, öğrencilerin okulu boykot etmeleri ile gereken duyarlılık, gösterildi.

Çünkü Pertek Ardıç (çelehane) mezrasında yakalandıktan sonra kurşuna dizilen 6 Devrimci Sol'cu vechatışmada öldürülen 6 Devrimci Sol'cunun cesetleri Hiroşima'daki cesetleri andırıyordu. Pertek sağlık ocağından alınıp G.Yaka'ya götürülen Abidin Şeker adlı devrimcinin cenazesi yoğun asker çemberi altında gerçekleşti. 53 kişi gözaltına alınıp kimliklerinin 2 gün sonra fotokopisi çekilip verildi. Daha önce TKP/ML davasında yargılanan 4 kişinin ancak 7 gün sonra kimlikleri verildi. Öğrencilerin okulu boykot etmeleri karşısında yoğun idare ve polis baskısı yapıldı. Gözaltına alınan öğrencilerin öğrenim hayatları tehlikeydedir. Pertek Karakol Komutanlığı ise adeta Gestapo zindanları olmak üzere ilçedeki olaylardan sonra polis ve asker ilgili ilgisiz bütün insanların üzerine gözdağıyla gidiyor. Ama halk her gün sınırlı, sansürlü ortamda eriyerek ölmektense, devrim için ölmeyi kavramaya başladı.

Yeni Demokrat Gençlik olarak her türlü baskı ve zulüm altında haklı davamızı savunmada kararlıyız. Ölü insanlara sarkıntılık edenlere, 80 yaşındaki insanları karakollarda sürdürenlere, bir gün mutlaka hesaba buyurun diyeceğiz. Ve hakça paylaşımı sağlıyoruz.

ÇÖPLERİ GECEKONDU HALKININ ÜZERİNDEN ALARAK KÖHNEMİŞ PATRON-AĞA DEVLETİNİN BAŞINA YIKALIM!

Gün geçmiyorki bir faciayla karşı karşıya kalmayalım. İnsanlarımız göçüklerin, depremlerin, çöplerin altında ölmesin.

-1992 Erzincan depremi

-1992'de Kozlu'da gruzu patlaması

-1993 Ümraniye hekimbaşı çöplüğü patlaması

Doğal gibi görünen ve her defasında kader gibi kabul etmemiz istenen bu olayların sebebi nedir? suçlusu kimdir? sorumlularının gizlendiği bir dizi cinayet. Kadermiydi Kozlu'da 263 işçinin ölümüyle sonuçlanan grizu patlaması, olmazsa olmaz sonuydu pek çok kişinin ölümüyle sonuçlanan hekimbaşı çöplüğünün patlaması. Şüphesiz ne kader nede olmazsa olmaz sondu. Ancak günümüz koşullarında daha fazla sömürmekten başka bir şey düşünmeyen, insanca yaşama koşullarının kalmadığı sistemin halkımıza sunduğu yaşam budur. Ne kadar gösterilmek istenirse de tek sorumlusu; seçim dönemleri gecekonduları dolaşip oy dilenenler, vaatlerde bulunanlar, halkı savunduklarını anlatan sahte halkçı, sahte demokrat veya onun az çok değişik şekilleridir.

Dört yıldır Hekimbaşı çöplüğünün getirebileceği zararları anlatmaya çalışan Ümraniye halkı, çöplüğü yaratanlar tarafından gelecek her türlü hastalık ve patlama ile başbaşa bırakıldı. İmza toplamaktan başlayıp, çöp yığınlarına karanfil atmaya, çöp dökmeye gelen resmi arabaların önünü kesmeye varan eylemleri yanında Ümraniye belediyesi ile birlikte Çevre Müsteşarlığına, İstanbul Çevre Kurulu Başkanlığına, Sağlık Bakanlığına, mahkemele-re, Kaymakamlığa, Büyükşehir ve diğer belediyele-re başvuruları hep sonuçsuz kaldı.

Sağlık Bakanlığı'na gönderilen bilirkişi raporunda şunlar yazıyordu:

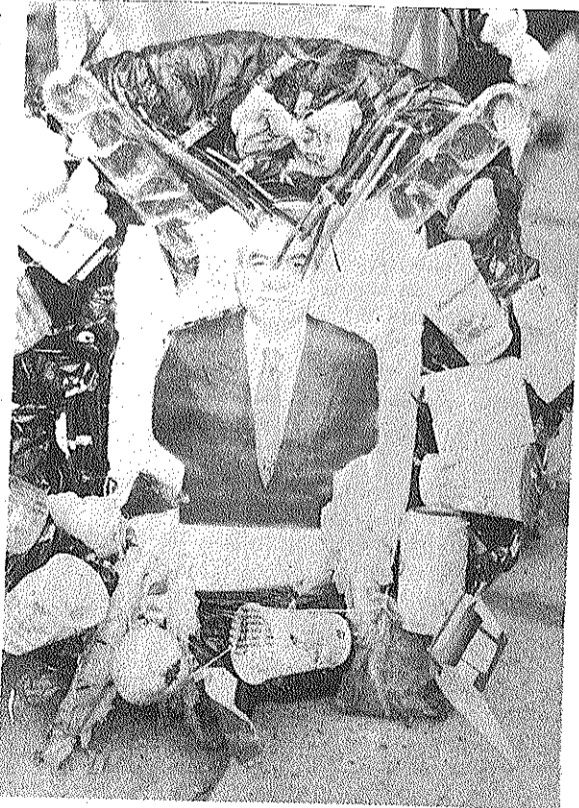
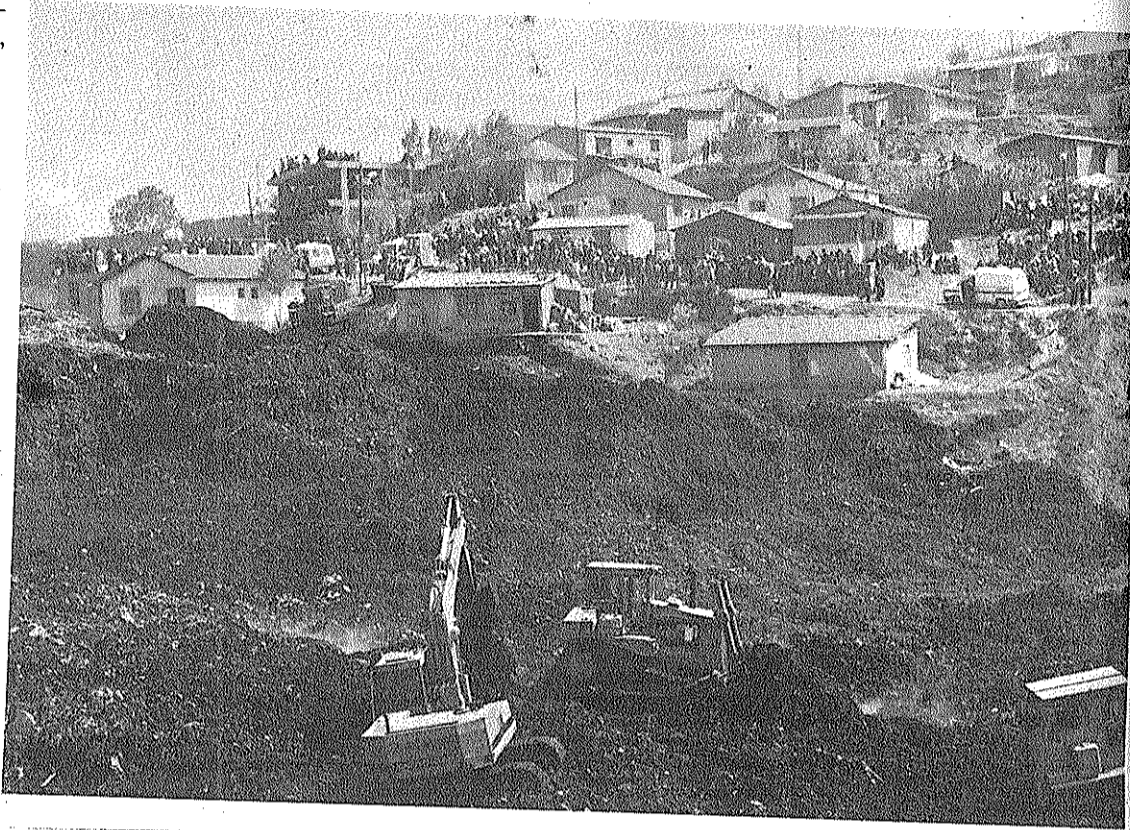
"Hali hazır durum, halk sağlığı problemleri çıkarabilecek niteliktedir. Katı atıklar yoluyla en az 20 tip hastalığın taşınarak bulaştığı bilinmektedir. ...Her çöp depolama yerinde metan, karbondioksit, hidrojen sülfür vs gazları oluşur. Bu gazların kontrollü toplaması ve kontrollü olarak yakılması gerekir. Bu tesiste böyle bir sistem yoktur. Metan belirli oranda hava ile karışması halinde patlayıcı olabilmektedir. Bu tesiste dekompozisyon sebebiyle ortaya çıkacak metan patlamasını önleyecek hiç bir tedbir yoktur. "Allah göstermesin, yakında yerleşim olduğu için zarar büyük olabilir."

Ayrıca İ.T.Ü'den gelen heyet bilimsel araştırmaları sonucu bölgede yeraltı suları sızıntıları olduğu heyelan ve çökme tehlikesi, patlama tehlikesi olduğunu belirterek sızıntıların elmalı barajına karıştığına dikkat çekmişlerdir.

Henüz patlamadan bir hafta öncede Öktem, Star'da "Ümraniye çöplüğü alarm veriyor" diye bildirmişti.

Bütün bu söylenenlere rağmen sonu beklenen olay 28 Nisan 93 günü saat 10 sıralarında meydana geldi. Atıkların çürümesi ve yüksek sıcaklıkta kavrulmasıyla oluşan metan gazı patlamasıyla Hekimbaşı çöplüğü bir anda ölüm kusmaya başlamıştı. Vadinin karşı yamacına vuran çöp dağı yatağın iki yanına yüzer metre kadar uzanarak dere yatağının kenarındaki gecekonduları kaplamıştı.

Ve bilinen beklenen bir son olmasına rağmen meşhur oyuncularımız yine sahneye fırladılar. İlk mesaj Cumhurbaşkanlığına soyunan Süleyman Demirel den geldi. Her zamanki babacan tavrıyla ne kadar üzgün olduğunu belirterek başsağlığı dedi. Bugüne kadar olaya karşı kör ve sağır olanlar bir biri ardına geliyor, ne kadar üzgün olduklarını belirtiyor ve olay hakkında bilgiler alıyorlardı. Sanki Ümraniye halkı ve tüm halkımızı biraz daha fazla sömürmek için emperyalizme uşaklık eden

hemen heyeti etkileyen bir şey değil. Ama o'da öcünü alıyor. Zaman içinde böyle bir dağ meydana geliyor ve şimdi bize bir heyecanla varlığını hatırlatıyor. Elektriğinizi, suyunuzu bulurken, "buna da çare bulun" diyor sözleriyle çöp dağının "ne kadar acımasız bir canavar" olduğuna dikkat çekti.

Gazetecilere demeç veren Ümraniye Belediye Başkanı Sinasi Öktem ise gerçek suçluların Büyükşehir belediyesi olduğunu söylüyordu. Ancak hiç kimse sorunun gerçek özünü dokunmuyordu, sorunun özü ne acımasız çöp yığınıydı, nede şehir nimetlerinden yararlanmak için şehire gelen insanlardı. Sorunun özü İnsandan daha çok artı değeri düşünen, her gün daha çok kar mantığıyla hareket eden ve bu yetmiyormuş gibi efendilerinin kimyasal artıklarında seve seve kabul eden iktidardır. Şüphesiz felaket sonucu doluşan bir dizi felaket hazırlayıcılardan sorunun özünü kavramasını daha doğrusu açıklamasını da bekleyemeyiz. Ancak halkımız sorunun özünü kavramayıp, kader olarak baktığı sürece yeni Hekimbaş'ları yaratılacaktır. Halkalı, Yakacık, Ankara Mamak çöplüklerinde aynı tehlike kapıyı hızla çalıyor. Halkalı'da Başkanlık Toplu Konut İdaresi tarafından yaptırılıp sertifika ile satılan beş bin konut neredeyse çöplüğün içine inşa edilen gecekondular ve kooperatiflerde de her an aynı felaket yaşanabilir. Çöplüklerin göz boyamak için üzerlerinin toprakla kapatılması da sorunu çözmeyeceği bilinciyle yeni Hekimbaş'lar yarattırılmama bilinciyle hareket edilmelidir. Bütün bunların yanında çöplüklerin içinde yaşamak zorunda bırakılan halkımızın artık gücünün farkına varması, geleceğin ancak kendi ellerinde şekilleneceği bilinci ile çöpleri ölen insanlarımızın üzerinden alarak köhnemiş patron-ağa devletinin başına yıkılması kesin çözümler bulunabilecektir. Unutmayalım ki çevreyi kirlüten, çöp dağlarını yaratan, insanlarımızı her gün binbir çeşit eziyetle yaşamak zorunda bırakan ve aynı şekilde bin bir türlü işkenceyle öldüren patron-ağa devleti yıkılmadıkça daha nice facialar yaşayacağız. ■

onlar değil. Devlet Bakanı Tansu Çiller sevecen tavırlarıyla çocukların başlarını okşuyordu. Kimler yoktu ki o gün sahnede, Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna, Vali Kozakçıoğlu, Nurettin Sözen, SHP Genel Başkanı ve Başbakan yardımcısı Erdal İnönü, Devlet Bakanı Erman Şahin. Olay yerine gelen Sosyal Demokrat! İnönü tabiatın olanaklarının sınırlı olduğunu anlatarak "Türkiye'de iki bin çöp alanı var. Bir ülkenin kalkınmasında takip edilen yol işte şimdi karşımızda. Bir an evvel medeniyetin nimetlerinden yararlanmak istiyoruz. Bir an evvel büyük şehire gelip oradaki olanakları kullanmak istiyoruz. Ama bir taraftan da ortaya çıkan çöplerden kurtulmak gerekli. Onu sonraya bırakıyoruz. Çünkü o görünen hizmet değil,

DIYARBAKIR İŞKENCEHANELERİNDE ÖLÜMSÜZLEŞEN İBRAHİM KAYPAKKAYA YENİ DEMOKRAT GENÇLERİN ELİNDE, BURÇLARA DİKİLEN KIZIL BİR BAYRAKTIR!

Fenerimiz MLMZD Ve Onun Türkiye Özgülündeki İfadesi Olan İbrahim Kaypakkaya'nın Kızıl Güzergahıdır

Bündan tam 20 yıl önce bir yürek susturulur, bir insan katledilir. Diyarbakır işkencehanelerinin kasvetli dehlizlerinde.....

Bu insan Türkiye proletaryasının ve onun müttefiklerinin önderi, devrimimizin öncü mimarı, kızıl öğretmen İbrahim Kaypakkaya'dır.

Proleter devrimler çağının, Büyük Proleter Kültür Devrimi kıvılcımının, yakıcılaşan sınıf mücadelesi ateşinin beslediği, büyütüp alevlendirdiği Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'dır.

Proleterya ve devrimimiz açısından yeri kolay kolay doldurulamayacak olan Kaypakkaya'yı anmak demek, ondan öğrenmek, onun ideolojik-politik hattında yürümek, onu daha bir kavramak, pratiğe geçirip, geliştirmek demektir.

O'nu anmak demek, burjuva-feodal düzeni devrimle yıkıp, yerine proletarya önderliğinde devrimci sınıfların ittifakına dayanan Yeni Demokratik Halk İktidarını kurmak ve yeni Demokratik Türkiye'yi yaratmak, kesintisiz ve aşamalı olarak devrimi sürdürmek demektir.

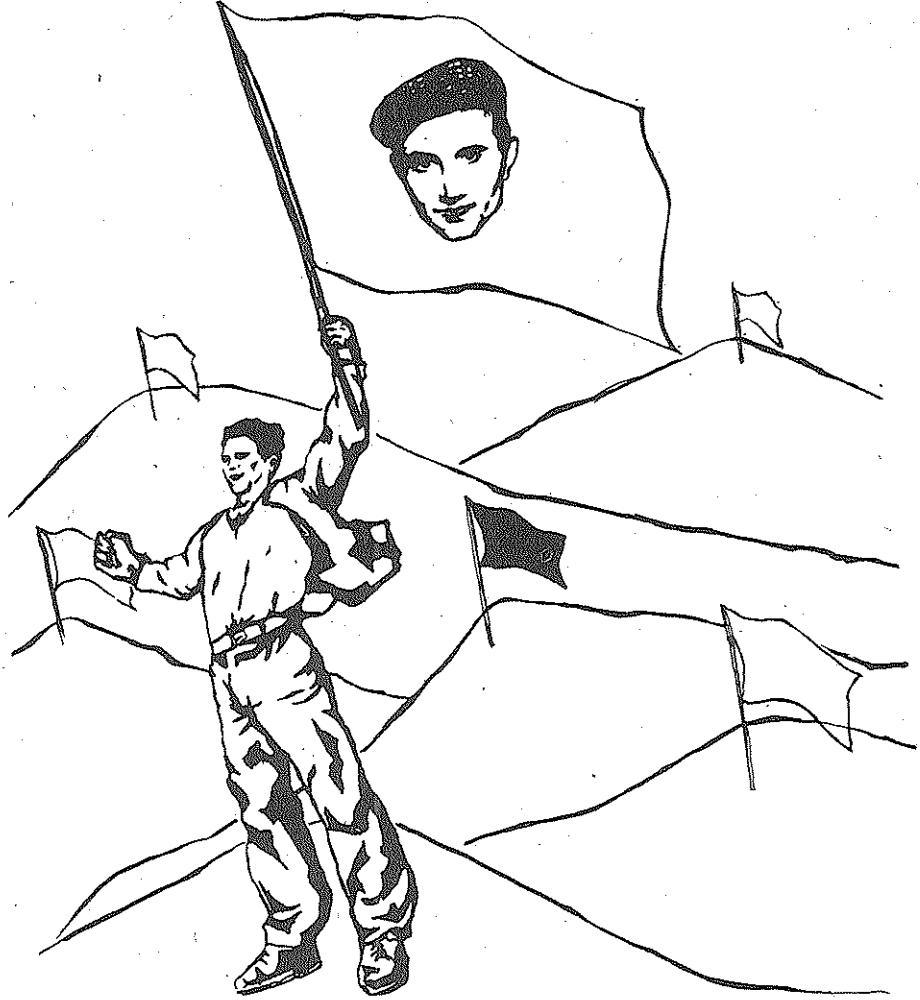
O'nu anmak demek, dünya devriminin Türkiye halkasını emperyalist sistemden koparmaktır.

Dünya ölçeği ve ülkemizdeki savrulularla birlikte, devrimci mevzilerdeki bazı siyasal güçler eski kümelerindeki ufuk çizgisinin çok gerisinde, teslimiyetçi-reformist-parlamentarist eğilimde iken, bir kısmı karşı devrimci kampta kümelenirken, İbrahim Kaypakkaya'nın çizgisi Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Başkan Mao'nun aydınlık yolunda yılmaz bir kararlılıkla saf tutmasını biliyor, bize mücadeleden mücadeleye atılma perspektifini gösteriyor.

Marksizm-Leninizm'e ihanetin, mevzileri terkedişin, "yeni" yol arayışlarının yaygınlaştığı, moda olduğu günümüzde Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi çizgisinde şaşmaz bir savaşı yürüten parti ve örgütleri enternasyonalist bir ruhla sarmalayıp, Türkiye toprağında temsil etmek demektir İbrahim Kaypakkaya. O'nun açtığı uzun süreli devrim savaşı yolunda sapmadan iktidara yürümek, her adımımızı devrim cephesinin ilerleyişine hizmet edecek biçimde atmamız gerekmektedir.

Tarihsel sürecin içinden geçtiğimiz kesitine damgasını vuran onun niteliğini belirleyen "İktidar Namlunun Ucundadır" şiarıdır, yani silahların eleştirel gücüne olan sarsılmaz bağlılıktır. Ve emperyalizmle birlikte halka karşı gerici ittifak içinde olan komprador patronlar ve büyük toprak ağaları sınıfının faşist diktatörlüğünü yerle bir edecek olan uzun süreli halk savaşı çizgisidir. İbrahim'i anmak silahlı mücadele çizgisinde ısrar etmek demektir.

İbrahim'i anmak demek, O'nun çizdiği yolda sebatla, bilinçle ilerlemek, ama bugünün görevini yarına bırakmadan, lafazanlığa düşmeden, anlık kabarışlara düşmeden, heyecan yaratmadan, görelî ajitasyonlara dayalı değil, birkaç on yıllık perspek-

tifle sorunu ele almak ve savaşı bu bilinçle sürdürmektedir.

Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi rotasındaki her güç, hatalarının sonuçlarından en iyi öğrenebilme basiretine sahip olmalıdır. İşte Kaypakkaya'yı anmak "teorik bir anlayış açıklığına varmak için, kendini kendi öz hata ve zaafı ile yetiştirmekten, acı deneyimlerle öğrenmekten daha iyi yol yoktur" bilinciyle bu okuldan geçmeyi kavramaktır. Hatalarından arınma, tahribatlarını onararak mücadeleyi sürdürme mecrasından geçmektir. Özerili sabırlı uğraş ve çabalarla devrimi sürdürmektedir. Halk Demokarisisi, Sosyalizm ve Altınçağ mücadelesi uğruna üzerimize düşen görevi layıkıyla yerine getirmek için İbrahim'den öğrenmek onun görüşlerini pratiğe uygulayarak geliştirmek, derinleştirmektir.

Feodalizmin çıplak, ilkel şiddetiyle, burjuvazinin iki yüzlü "modern" şiddetinin, diktatöryası sürdürdüğü emperyalizmin bu faşist diktatöryaya çanak tuttuğu ülkemiz nesnelinde toplum 12 Eylül döneminin uyuşukluğu edilgenliği ve eylemsizliğini üzerinden atmış her alanda yeni bir canlanış için adımlar atılmış bulunmaktadır. Şimdi aslozan bu adımların sıklaştırılması, proletarya organizasyonunun yaygınlaştırılması gerilla savaşının ivmelendirilmesidir. Türkiye proletaryasının mağrur önderi İbrahim Kaypakkaya'ya ölümünün 20. yıl dönümünde her zamankinden daha çok ihtiyacımız var. Onun düşüncelerini dalga dalga her alana yaymalı-

yız. O bugün keskince parlayan bir kutup yıldızı olarak bize ileri atılmayı emrediyor. Görüşlerinin doğruluğu gelinen tarihsel süreçte daha bir kanıtlanan bu komünist önderin kültür devriminin Türkiye'deki meşalesi olduğunu unutmayalım. Kitlelerin kahredici gücünü proletarya önderliğinde seferber etme kudretine sahip olan bu yegane hattı tüm benliğimizle kavrayıp, pratikte geliştirdiğimizde Türkiye devrimi bizim ellerimizdeki gerçeklik olacaktır.

Geniş yığınların siyaseti bizzat tespiti ve pratik uygulamasından aktif rol oynaması seyirci ve memur uygulayıcı konumundan kurtulması, özgür-cesur eleştirel bir ruhla donanması öncüye karşıda eleştirel ve denetleyici bir çizgide yürümesi; sınıf mücadelesinin güçlenmesi, zaaflarından arınması açısından vazgeçilmez bir şart olduğunu belirtir İbrahim. Bu aynı zamanda bürokratizme karşı en güçlü panzehirdir der. Yani İbrahim Kaypakkaya'nın ruhu Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ruhudur.

Onun ülkemiz sosyo ekonomik yapısına ve ülke devriminin sorunlarına ilişkin getirdiği çözümlerler görkemli bir çizgi olarak proletarya partisine, komsomol gençliğine yol göstermektedir. Ülkemiz şafağını ebediyen süsleyecek olan o komünist önder Altınçağ'a uzanan yolda kızıl panolarla yerini şimdiden almıştır. Her 18 Mayıs olduğu gibi bu 18 Mayıs'ta da bu ölümsüz önderi saygıyla anıyor, anısını yaşatacağız diyoruz. ■

"Gerçekçi ol, im

60'LAR ÜZERİNE YENİ KİTAPLAR

Altmış Sekiz: Barikatlar Yılı David Caute
(Hamish Hamilton, Londra, 1968)

Kuzey Amerika, Avustralya ve Yeni Zelanda'da Penguin Yaynevinden temin edilebilir.

Fransızcası 1968 Dans le Monde adıyla yayınlanmıştır.

(Latfont, Paris, 1988)

Wir Haben Sie So Geliebt die Revolution
Dany Cohn-Bendit

(Athenaum, Frankfurt, 1987)

İspanyolcası, La Revolution y Nosotros
que la Quisimos Tanto

(Aniğrama, Barselona, 1987),

Fransızcası, Nous l'Avons Tant Aimee,
la Revolution adıyla yayınlanmıştır.

(Editions Bernard Barrault, Paris 1986)

Bu kitap, Revolution Revisited in the UK

(BK'de- Birleşik Krallık-Devrimi Hatırlar-ken) adlı dört bölümlük televizyon dizisi temelinde kaleme alınmıştır.

Generation, 1. Les annees de reve. Generation, 2. Les annees de poudre Herve Haman ve Patrick Rotman (Edition de Seuil, Paris, 1987)

Sokak Çatışmaları Yılları

Tarik Ali

(Collins, Londra, 1988)

Kızıl Bayrak/Kara Bayrak

Patrick Seale ve Maureen McConville
(Ballantine Books, New York, 1968)

Son zamanlarda " herkes 60'lı yıllardan bahsediyor, ancak sorun evrensel bir özlemin tatmin edilmesi meselesi değildir. O yılları herkesin sevgiyle bağrına basmış olduğu söylenemez, ve bugün o dönemi ananlar, birbirine karşı amaçlarla biraraya gelmektedirler. Yas tutanların birçoğu, henüz hayattayken merhumdan nefret etmişlerdi, ve 60'ları mümkün olduğu kadar derinlere gömmek amacıyla en büyük küreklerine sarılıp hareket geçmişlerdir. Dünyanın bugün olduğundan farklı olabileceği veya olması gerektiği düşüncesinin üzerine toprak yığına meşgalesine vermişlerdir kendilerini. Bu büyük oçalma faaliyeti mahkum edilmelidir. 60'lı yıllardaki itibarlarını kullanarak, daha inceden inceye ve daha maharetli bir tarzda aynı amaçları güden, "gerçek 60'ları" ortaya çıkarmak üzere kazı yaptıklarını iddia eden yazarların eserlerine daha sık rastlanmaktadır. Bir de, o dönemi överek yola çıkan, ancak zamanın zengin bir çeşitlilikle iç içe geçmiş olan akımlarına "bugünün" gözüyle -bugün Batı'daki entellektüel çevrelerde revaçta olan siyasi tavrılar temelinde- bakan ve döneme özelliğini veren karmaşık çelişkiler yumağındaki devrimci yönleri gözardı eden veya bunlara iftira edenler vardır. Tüm bunlar tahlil edilmelidir.

Bu konu üzerine yayınlanan bazı yeni kitapları inceleyen amacımız burjuvazinin yaptığı gibi dönemi inkar etmek, ya da bazıların önerdiği gibi, dönemi yeniden canlandırmak değildir, ki bu kaçınılmaz olarak reformist bir tutum olur. Bütün muhteşem başarılarına rağmen, 60'lı yıllara damgasını vuran özellik, emperyalist ülkelerdeki devrimin objektif ve subjektif şartlarının tamamen olgunlaşmış olması değildir, ancak bu ülkelerdeki emperyalist burjuvaziyi günün birinde toprağa gömecek olan öğelerin emareleri bu dönemde mevcuttu. Amacımızın mücadeleyi sonuna dek sürdürmek olması anlamında, 60'lı yılların partizanlarıdır. Bu açıdan bakılırsa emperyalist ülkelerde 60'lı yıllar üzerine yazılmış kitaplardan seçtiğimiz örnekler, gündemde olan meseleleri daha derinden kavramak için yardımcı hatta zaruri malzeme temin etmektedir; ayrıca, bu kitaplar bazı faydalı açılardan birbirlerini tamamlamaktadır.

1. Metropollerde Barikatlar

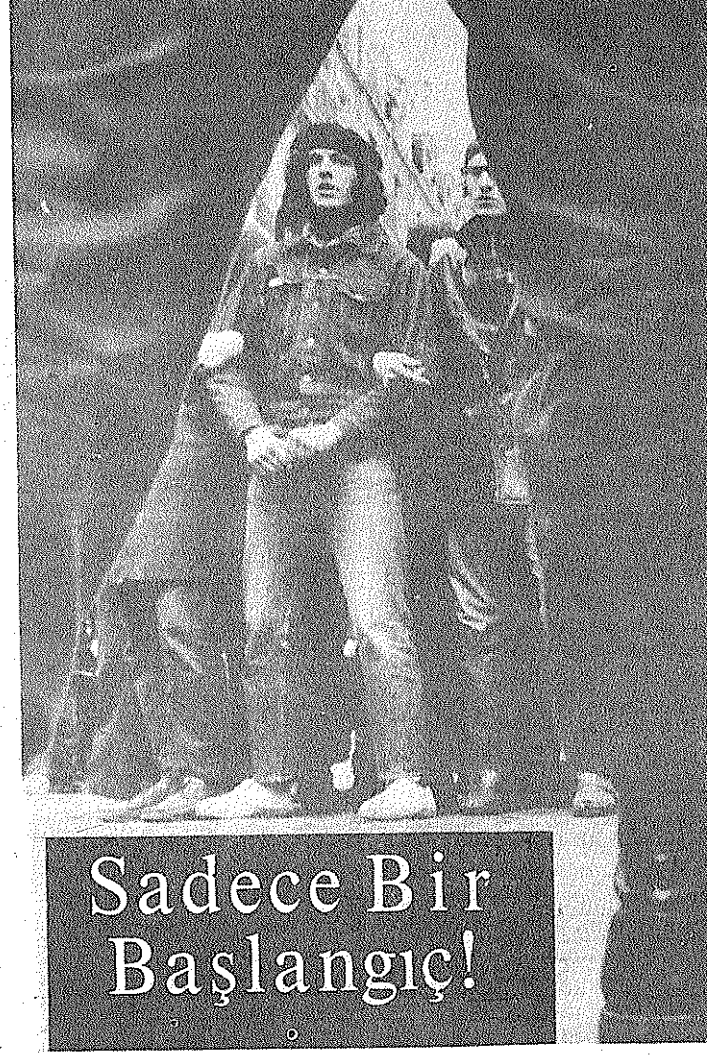
Britanya'lı tarihçi, romancı ve gazeteci David Caute'nin Altmış-sekizli, 60'lı yıllar üzerine yazılan kitapların içinde en iddialı olanı, zira bu başdöndürücü ve olay dolu yıl esasında tüm dünyayı yeniden gözden geçirdiğini öne sürüyor.

Kitap, Britanya, Çekoslavakya, Fransa, ve ABD'de 1968 yılının olayları üzerinde yoğunlaşıyor, ayrıca Japonya, İtalya ve Batı Almanya hakkında bölümler, Belçika, İspanya, Yugoslavya ve Meksika ile ilgili malzeme de mevcut. Kitap, uygun bir tarzda, Ocak 1968 Tet Taarruzuyla, yani ABD'nin Vietnamdaki saldırganlığında bir dönüm noktasını temsil eden, ve yazarın da işaret ettiği gibi, "aynı zamanda dünya çapında o zamana kadar yaşanan en büyük anti-Amerikancılık dalgasını zincirlerinden boşandıran ayaklanmayla başlıyor. Aynı zamanda yazarın siyasi başlangıç noktası da bu: "Zamanın en büyük kötülüğü Vietnam savaşıydı." ABD başkanı Jahnson, ABD'nin Robert Kennedy, Eugene McCarthy, ve George McGovern gibi "barış adayları", hepsi bu savaşı çeşitli farklı yollarla yürütmeye kararlıydılar, Batı Avrupa'daki tüm belli başlı hükümetler ve Japonya ise açıktan ya da üstü kapalı olarak bu savaşı destekliyorlardı. Caute'ye göre, 68 yılına damgasını vuran işte buydu.

Caute'nin kronolojisi, 1965'te ABD'de savaşın ve savaş aleyhtarı hareketin tırmanmasına, Mayıs ayında savaşa karşı kitlesel tartışma toplantıları ve sonbaharda ilk geniş savaş aleyhtarı gösterilere, Oakland Kaliforniya'da askeri trenlerin engellenmesine kısa bir geri dönüşle başlıyor. Sonra filmi hızla ileri sararak 1967 Mayısına, Stokholm'de düzenlenen Avrupalı ünlü aydının ve önde gelen Amerikalının, ABD'nin Vietnam'daki savaş suçlarını lanetlediği Bertrand Russell Uluslararası Mahkemesine geçiyor. (Fransız Cumhurbaşkanı De Gaulle, Fransa'nın daha yeni mağlup olduğu bir ülkeyi ABD'nin işgal etmesini desteklemekten kaçındığı halde, Mahkemenin Fransa'da düzenlenmesini yasakladı. İşçi Partisi hükümeti de Mahkeme'nin Britanya'da yer almasını engelledi.) Ocak 1968'de, Tokyo'da gösteri düzenleyen öğrenciler, ziyaretçi ABD savaş gemisi Enterprise'a saldırdılar, ve Japon Dışişleri Bakanlığı binasına girerek kıyameti kopardılar. Aynı ay içinde, Polonya, sanat özgürlüğü için öğrenci ve aydınlar arasında bir hareketin başlamasına şahit oldu, ve olaylar daha sonraki aylarda kanlı sokak çarpışmalarına ve üniversite bojkotlarına yol açtı.

1 Mart'ta, İtalyan Komünist Partisi'nin kontrolü altında olan Roma'da, şehrin merkezine çıkan uzun ve dik İspanyol Merdivenleri üzerinde toplanıp üniversitelerde reform talep eden öğrencilere karşı polis emsalsiz bir şiddet gösterisiyle saldırıya geçti. Ateşe verilen polis arabaları şehri felce uğrattırken, öğrenciler polisle çarpışmak suretiyle kendilerine yol açabildiler. İki hafta sonra, İspanyol Merdivenleri savaşının ardından Roma Üniversitesi'ne ele geçirmiş olan öğrenciler, Amerikan Sefaretine girmelerini önlemeye çalışan polisle yeniden çarpışmaya girenler, yoğun çatışmalar şehri bir kez daha birbirine kattı. 26 üniversitede yarım milyonun üzerinde öğrenci boykottaydı. Trento'daki üniversite işgalini, Torino'daki ele geçirme eylemi izledi, kendilerine Çin Kültür devrimindeki gençliği örnek alan öğrencilerden oluşan "Kızıl Muhafızlar", okulu yerleşmiş İtalyan toplumuna karşı isyanın odak noktası haline getirdiler, bu olay şehirdeki muazzam Fiat otomobil fabrikalarının en kuytu köşelerine kadar etkisini gösterdi, ve yatay olarak tüm ülkeye yayıldı.

Batı Almanya'daki öğrenci hareketinin radikalleşmesindeki tayin edici olay, Haziran 1967'de, ziyarete gelen İran Şahına Batı Alman hükümetinin verdiği desteğe karşı Berlin Opera'sının önün-

Sadece Bir Başlangıç!

de yapılan gösteride polisin bir öğrenciyi kurşunlayarak öldürmesiyle yaşanmıştı. Alman Sosyalist Öğrenci Ligi (SDS)'nin önderlerinden olan, ve 1967-68 kış aylarında, bir dizi militan savaş aleyhtarı protesto gösterisinde önemli bir rol oynayan Rudi Dutschke de, Nisan 1968'de vuruluyor, ve az kalsın polis kurşununa kurban gidiyordu. Bu vurulma olayından biraz önce, Almanya 1919 komünist ayaklanmasının katledilen önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in portrelerini de taşıyan kızıl bayraklı öğrenciler, Batı Berlin'in Belediye Binasına ve şatafatlı Kurfürsterdamm semtine saldırırken polisle çatışmaya girmişlerdi. Benzeri olaylar, Almanya'nın diğer şehirlerini de sarstı. Frankfurt'ta, öğrenciler St. Peter Kilisesindeki ayinleri Enternasyonal'i söyleyerek boğdular. Ancak Batı Almanya'daki öğrenci hareketi, nispeten ileri radikalliğine rağmen, bu dönemde üniversite çevresinin dışına çıkmayı başaramamıştı.

Bu olaylar, Fransa'da da Vietnam savaşına karşı ateşli gösterilerin alevlerini körükledi. Paris'teki American Express bürolarının lise ve üniversite öğrencileri tarafından basılıp işgal edilmesi, birçok tutuklanmaya yol açtı. Paris Üniversitesi'nin Nanterre'deki yeni kampüsünde ise, okul yaşamının örgütlenmesi konusunda otoritelerle çatışma içinde olan öğrenciler 22 Mart'ta İdare Binasını ele geçirerek tutuklanan göstericilerin serbest bırakılmasını talep ettiler. Dekanın öğrencileri yatıştırması için okula çağırıldığı revizyonist Fransa Komünist Partisi (FKP)'nin bir önderi, kampüsten kovuldu. Çelişkiler kızışınca idare okulu kapattı. Kendilerini Maoist addeden öğrenciler, Paris'in Latin Mahallesi'nde bir konuşma yapmaya çalışan Güney Kore hükümet görevlisini engellediler. 3 Mayıs'ta, Latin mahallesi'ndeki Sarbon'da, 500 öğ-

Kansız olanı iste'

Emperyalist
Kalelerde
60'lı Yıllar

renci biraraya gelerek Nanterre'in yeniden açılmasını talep ettiler.

Özel polis birlikleri Sorbon'un avlusunu kuşatarak öğrencileri ite kaka sıra sıra parketmiş olan polis kamyonlarına bindirmeye çalışıyorlardı. Kara kamyonların ilki yola çıkıp üniversitenin önündeki Sorbon Meydanından geçmeye çalışırken, ne olup bittiğini görmek için dışarda toplanmış olan öğrenciler kamyonun önünü kestiler. Kavga başladı. Özel polis birlikleri birdenbire kendilerini çepçevre saldırı altında buldular. Kudurmuşcasına atağa geçerek gençleri ve üniversite çevresinden geçen herkesi ayırdetmeksizin dövüp coptomaya başladılar. Gençler, demir çubuklar veya ellerine geçirdikleri başka şeylerle, kanlı cam parçalarını ve asfaltı kazıp, alttaki eski parke taşlarını çıkartıyorlardı. Tüm Latin Mahallesi, yakın Avrupa tarihinde görülmemiş çapta bir savaş meydanına dönüşmüştü.

17 Mart'ta, Londra' da o zamana kadarki en büyük savaş aleyhtarı yürüyüşe şahit oluyordu: 25.000 gösterici, Grosvenor meydanındaki Amerikan sefaretini basmak üzere saldırıya geçti. Sonraki aylarda, Fransa'daki isyanın ve Berlin'de Rudi Dutschke'nin vurulmasını takipeden çalkantıların haberleri, Britanya'da da yankısını buldu.

Aynı yılın 5 Nisanında, ABD'de Martin Luther King'in öldürülmesinin ardından, 110. Amerikan şehrinde, milyonlarca Siyah halk, 75.000 polis ve Milli Muhafız gücüne karşı ayaklandı. Beyaz Saray'ın ardındaki ufuk çizgisi alev alev yanıyordu; ikinci dünya savaşından o yana, hiçbir emperyalist ülkede, ülkeyi baştan başa sarsan bu kadar ciddi bir çatışma yaşanmamıştı. Aynı ay içinde, Siyah ve beyaz öğrenciler Newyork'taki Columbia Üniversitesi'ni ele geçirerek, üniversite-

yi şehrin isyan merkezi haline getirdiler. Üniversite kampüsü ile Siyahların ve Porto Riko'luların yaşadığı gecekondu mahalleleri arasında birlikler durmadan gidip geliyordu. Şehrin orta sınıfları birbirine düşman iki kampa ayrılmıştı, bir kısmı öğrencileri, diğer kısmı da polisi destekliyordu.

Fransa'da 6-13 Mayıs haftası, Fransa'nın tüm üniversitelerinin ve birçok lisesinin ele geçirilmesine şahit oldu. O dönemde Avrupa Ortak Pazar ülkelerinin içinde (İtalya'dan sonra) en düşük ücretli işçi sınıfının alt tabakalarından bazı genç işçiler, daha önceki aylarda gayet isabetli sert grevler başlatmış bulunuyorlardı. Şimdi trenler, Paris'in fakir banliyölerinden merkeze genç işçileri, işsizleri, askerden yeni çıkmış gençleri, ticaret okulu öğrencilerini, ve ülke çapında Comite Vietnam de Base içerisinde örgütlü olan liselileri taşıyordu. Fransa'daki siyasi yaşamda bir yenilik daha vardı: savaşılar içinde genç kadınların sayısı, genç erkeklerinkinden sadece biraz daha azdı.

10 Mayıs gecesi, öğrenciler ve gençler, Latin mahallesini polis saldırısından korumak için kaldırım taşlarından düzinelerce barikat hazırladılar. Gece 2 sıralarında, göz yaşartıcı bombalardan ve el bombalarından oluşan bir polis barajı öğrenci barikatlarına doğru yaklaşmaya başladı. Milyonlarca insan, olayları canlı yayın yapan radyodan izliyordu. Sabah olduğunda polis isyancıları etkisiz hale getirebilmişti ama "barikatlar gecesi", hükümetin siyasi olarak tecrit olmasına yol açıyordu. Ülke, rejimin tahammül edilmez hale geldiği duygusuyla kasıp kavruluyordu. Öğrenciler ve dostları, Sorbon'u ele geçirdiler, ve ülkenin her köşesinden ve her sınıfından insan çeken siyasi bir toplantı ortamını başlattılar. Orada söylenen her şey, herkes tarafından son derece ciddiye alınıyordu.

Güzel Sanatlar Okulu'nu ele geçirip ağız fabrikasına dönüştüren birkaç düzine öğrenciye en azından bin kişi daha katılmıştı. 200'er kişilik ekipler halinde çalışarak, ve her ağız tasarısını Sorbon'daki Genel Kurul'a sunarak, altı haftalık işgal sırasında 350 tane ağız hazırlayıp, hepsinden onbirlerce bastırıldılar. Otoritelere meydan okurken sergiledikleri hayal gücü, sabırsızlık, ve sonsuz enerji, altta şaşkınlık ve sevinç, üstte ise dehşet uyandırıyorlardı.

O arada, FKP de, " dirlik ve düzen partisi" olma görevini yönetimdeki Gaullist partinin elinden almak için paçaları sıvadı. Zaten ta başından itibaren, bu revizyonistler, Nanterre ve Sorbon öğrencilerini "provokatör" olarak mahkum etmişlerdi. Sağ, her şeyin suçunu Nanterre'deki öğrenci önderi "kızıl yahudi" Dany Cohn-Bendit'e yükliyordu. FKP önderi Georges Marchais'de bunu tekrarlıyor, tüm kargaşalığın ardındaki şeytan olarak "Alman anarşisti" Cohn Bendit'i gösteriyordu. Sonradan FKP, Cohn Bendit'in Fransa'dan atılmasında da hükümeti destekleyecekti. Ancak FKP'nin kendi çıkarları ve metodları da vardı.

Hem kabaran dalganın başına geçme, hem de dalgayı bastırıp sakinleştirme çabasıyla, FKP, 13 Mayıs'ta 24 saatlik bir genel grev çağrısında bulundu. Aslında, grevler ülkeyi bir aydan fazla bir süre boyunca felce uğratacak, 10 milyon kadar işçi işi bırakacaktı. Durum son derece karmaşıktı. Bazı fabrikalar, FKP sendika önderliği kendi tabirleriyle "aşırı-sol salgını", "kendi" işçilerinden uzak tutmak ve insiyatifi elden kaçırmamak istediği için kapandı. Örneğin, Paris yakınlarındaki Billancourt Renault fabrikasında, güçlü revizyonist CGT önderliği, fabrikayı ele geçirmenin ve kapılarını da içerden zincirle sıkıca bağlamanın, radikal öğrencileri dışarda bırakma açısından iyi bir metod olduğu görüşündeydi. Yine de, bazı genç işçiler damlara tırmanıp öğrencilerle birleştiler. Diğer fabrikalarda da grevçiler arasında radikal

etkiler hakimdi.

Bu kabarış öyle güçlüydü ki, akla gelebilecek her konuda kitle toplantıları düzenleniyordu. Örgütlenme tutkusu halk içinde muazzam boyutlara vardı. Sosyal konutlardan ev kadınları, büro memurları, bazı yüksek gelirli meslek sahipleri, astronomi uzmanları, müze görevlileri, hastanede çalışanlar, ve her çeşit iş yerinden ve her mahalleden insanlar, mücadelenin pratik ihtiyaçlarını örgütlemek, ve resmi otorite felce uğramış olduğu için, günlük hayatın da detaylarının organizasyonunu ele almak üzere, "eylem komiteleri" kurdular. Mayıs'ın sonuna gelindiğinde, sadece Paris'te bu tip 450 komite oluşmuştu, ve hepsi de Sorbon'daki Genel Kurul'la şu veya bu derecede ilişki içindeydi. Film yapımcıları bir isyan başlattı ve Cannes Film Festivalini ele geçirdi, eylem komiteleri oradan devrimci bir manifesto yayınladı. Fransa'nın her köşesinde bir sürü eylem komitesi mantar gibi türüyordu. Fransa Başbakanı Pompidou, kötümserlikten yorgun düşmüş ve ağırlaşmış sesiyle, iş savaşın yakın olduğu ikazında bulundu. Tarihçiler sonradan bu güne, Fransa'nın "tehlikeli haftası"nın ilk günü olarak değineceklerdi.

İki gün sonra, 25 Mayıs'ta, hükümet, işverenler konfederasyonu ve sendikalar, zamanında ortaltığı birbirine katan proleter ayaklanmaya gem vurma konusunda yardımı dokunan 1936 anlaşmaları temelinde şekillenen ülke çapında bir pakt üzerinde pazarlık etmek için toplandı. Ve aşgari ücreti (birçok işçinin mevcut ücretini) bir defada üçte bir oranında yükseltmeyi, diğer ücretleri toplam %10 oranında arttırmayı, ve iş haftasını 48 saatte 40 saate indirmeyi hemen kabul ettiler. (Lenin'in bir defasında işaret etmiş olduğu gibi, kriz dönemlerinde, burjuvazinin en kolaylıkla bahsettiği şey ekonomik reformlardır.) Ancak FKP, bu anlaşmaları en güçlü olduğunu sandığı Billancourt Renault fabrikasına götürdüğünde, hepsi tamamen reddedildi. Mao yanlısı öğrencilerin önceki aylarda "işçilere gittiği" diğer doğuşken fabrikalardan gelen tepki daha da büyüktü. Marks, Engels, Lenin Stalin ve Mao'nun resimlerini taşıyarak Latin mahallesinden Billancourt fabrikasına yürüyen gençlerin ellerindeki pankartta şu yazılıydı: "İşçiler, rejime karşı başkaldırının bayrağını, öğrencilerin çelimsiz ellerinden alacaktır." Ancak grev hareketi, hükümetin içinde bulunduğu siyasi krizin derinliğine rağmen, burjuva devletin tümüne kendi başına meydan okuyamazdı. 27 Mayıs'ta, önerilen anlaşmaların ilan edildiği gün, Charlety Stadyumunda-sokak gösterileri yasaklanmıştı- düzenlenen dev toplantı, bazı öğrenci ve sendika önderlerini, ve Sosyalist'lerden bazı güçleri, krize "siyasi bir çözüm" önermek üzere biraraya getirdi: Fransa'ya cezayir savaşının başında önderlik etmiş olan "solun adamı" dedikleri Pierre Mendes France, seçimlere kadar "geçici bir hükümet" kurulması, başına da kendisinin getirilmesini öneriyordu. Sosyalist bir sendikanın önderi, "bugün diyordu, "devrim mümkündür." Aslında önerdikleri, devrim olmadan rejimi değiştirmeyi, ve manevraları, De Gaulle aynısını 1958'de cumhurbaşkanı olmak için kullandığında, bunu "darbe" olarak mahkum eden parlamenter solunkine benziyordu.

29 Mayıs'ta Cumhurbaşkanı De Gaulle, karısı ve yardımcılarını üç tane helikoptere binip kayboldular. Gazetecilerin De Gaulle'den çıkarabildikleri son sözler karısına söyleniyordu: "çabuk ol madam yalvarırım." Panik, ülkenin mülk sahibi sınıflarını çığına döndürmüştü; sokaklarda ise hayal edilebilecek en büyük bayram havası esiyordu. De Gaulle'un helikopteri kendisini Fransız ordusunun kumandanlarıyla gizli bir toplantı için Batı Almanya'da Baden-Baden'e götürmüştü. Fransız ordusunun Batı Almanya'da bulunan 20.000 askerini, duruma el koymak üzere Paris'e

getirmek için planlar yapıldı. Bir zamanlar De Gaulle'nün Cezayir savaşına son vermesine karşı çıkan askeri komutanlar affedildi, bunların içinde cumhurbaşkanına suikast planında neredeyse başarılı olan general de vardı.

Ertesi gün, De Gaulle ülkenin mülk sahibi sınıflarına bir ultimatom verdi: etrafında safları sıklaştırılacaklardı, yoksa fena olurdu. Alaşağı edilirse, Sovyet yanlısı FKP iktidarı ele geçirirdi. Bu gerekçe, isyanı destekliyor gibi görünerek öğrenci hareketinin bir kesimini kendi tarafına çekip eriten Sosyalistler tarafından bile kabul edildi. Sosyalistler, durumun getirdiği şartlar altında muhalefetin oluşturacağı herhangi bir hükümete FKP'nin hakim olacağından korkuyorlardı. FKP de geri adım attı; çünkü Gaullizm'e karşı böylesi bir isyan, ne yönetim ittifakı içerisinde aradıkları yeri kendilerine verebilirdi, ne de bu, Sovyetler Birliği'nin ve müttefiklerinin çıkarına uygundu. Bazı söylentilere göre de, De Gaulle'nün adamları Fransa'nın dış politikasını ABD'nin çıkarlarına tabi kılacak olan sosyalistlere karşı Fransa'yı müdafaa etmeleri için FKP önderliğine çağrıda bulunmuşlardı. Dolayısıyla, sağ olsun "sol" olsun tüm partiler, görüş birliği içindeydiler: ya De Gaulle, ya da felaket.

Cumhurbaşkanının çağrısına cevap olarak, çalınmış Champs Elysees Bulvarı, hükümetini, anavatanını, ve tanrısını desteklemek için can atan iyi giyimli yüzbinlerce kadın ve erkekle dolup taşı. Hizmetçiler efendileriyle birlikte yürümek zorunda bırakıldılar. Fakat gösteriye alt sınıflardan da katılan vardı. Basının tabiriyle bu "koru partisi", örgütlenme konusunda becerikliydi: Cumhuriyetin Müdafaaası için Gaullist Komiteler, iç savaşa hazırlanma konusunda, en az kendilerini tehdit eden isyankar gençlik kadar ciddiydiler.

Sosyalistler, FKP, ona bağlı sendikalar ve radikal öğrenciler arasındaki geçici birlik çözüldü. Haziran'ın ortalarına gelindiğinde, polis Sorbon'u yeniden ele geçirmişti. Ancak bir önceki kış aylarında devrimci öğrencilerin çalışmaya yaptığı ve bağlar tesis ettiği Paris'in 50 kilometre dışındaki Flins Renault fabrikasında, 1500 öğrenci polis engellerini aşarak, fabrikayı ele geçiren özel polis birliklerini dışarı atmak üzere savaştan binlerce işçiye katıldı. Etraftaki kırık alanda ve ormanlıkta, çarpışmalar birkaç gün sürdü. 17 yaşındaki Maoist bir öğrenci özel polis birlikleri tarafından boğularak öldürüldü. Ve bir kez daha, Paris'teki öğrenci mahallesi alev alev yanmaya başladı: Bunu takiben günlerde, Sochaux'daki Peugeot fabrikasında iki işçi daha polisle çatışırken öldürüldüler. Cleon vites kutusu fabrikasında, ve işçilerinin üçte biri şirketin barakalarında yaşayan göçmenlerden oluşan sendikası Citroen fabrikasında çarpışmalar kıyasıya devam ediyordu.

Hükümet ayaklanmayla ilişkili tüm örgütlenmelerin dağıtılması emrini verdi, ve bu örgütlenmelerin önderlerini teker teker tutuklamaya başladı. FKP, Sosyalistler ve diğerleri, mücadelelerini parlamentoda sürdürmeye hazırlanıyorlardı. İşçilerle öğrencilerin birleşmesi konusunda yeni bir aşamaya gelmişti, ve iki yol berrak bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Tüm bu olaylar, daha sonraki aylarda dünyanın daha da hızlı dönmesine sebep olacaktı. Sovyetler Birliği, Avrupa'nın kendisine ait olan parçasında kargaşalığı bastırmak üzere harekete geçti. Ağustos'ta, Sovyet tankları bir hava köprüsü üzerinden Çekoslovakya'ya doğru akmaya başladı. Çek Parti önderliği, milliyetçiliğin ve diğer bazı reformların taraftarıydı, ancak işgalcilerden ziyade kargaşalıktan korkuyordu. Direnilmemesini öğütledi.

Bir hafta sonra, Demokrat Parti'nin Chicago'daki Genel Kurulu sırasında düzenlenen Vietnam savaşına karşı gösterilere polisin birkaç kez üstüste şiddetle saldırması ile birlikte, ABD toplumundaki çatlaklar da aniden büyümeye başladı. Fakat ABD hakim sınıflarının bir kesiminin de savaşın sona erdirilmesi gerektiği görüşünde olmalarının, savaş aleyhtarı hareketin gelişmesi, ve içerisindeki farklılıklar üzerinde etkisi oldu, ve ABD'de de, Fransa'da olan tarzda olmasa dahi, iki yol berrakça ortaya çıktı. ABD'de, bir taraftan savaşa son vereceklerini vaadeden Demokrat Parti adaylarının yarattığı güçlü bir akım vardı- Fransa'da olduğu gibi, kitle hareketinin amaçları açısından seçimlerin çabuk zafer vaat ettiği düşüncesi ortaya çıkmış-

tı. Öte taraftan ise, siyah ve diğer azınlık milliyetler içinde, bilinçli devrimci gruplar şekilleniyor, ve bu, mevcut Amerikan toplumunun tamamen itibardan düştüğü bir ortamda, gelişmelerden son derece etkilenen öğrenci hareketine de sığıyordu.

1967 yılında, sırtlarında siyah deri ceketleri, bereleri, omuzlarında silahlarıyla genç Siyahların, kitleleri silahsızlandırma girişimlerini protesto için Kaliforniya eyalet mahkemesi binasına girmeleriyle birlikte, Siyah Panter Partisi (BPP) ülke çapında siyasi sahneye fırlamıştı. Panterler San Francisco ve civarındaki Siyah proleterler ve diğer gençler arasında, ayrıca Siyah nüfusu olan her Amerikan şehrinde artan etkinlik kazanmaya başladı. Eylül 1968'de, Panterlerin önderi Huey Newton hapse atıldı, ve polis BPP'nin karargahına silahlı saldırı düzenledi; bu olay Panterleri tamamen yoketmek amacıyla gerçekleştirilen bir dizi vahşi kan dökümünün sadece ilkiydi. Kasım 1968'de San Francisco Devlet Yüksek Okulundaki bojkotla başlayan şiddetli ve uzun bir çatışma, Siyah ve diğer azınlık milliyetlerden birçok öğrenci, ve birçoğu Panterlerden etkilenmiş olan radikal beyaz gençlerle, Kaliforniya Valisi Reagan ve hükümetin emirleriyle hareket eden okul yönetimini birbirinin karşısına dikti. Her iki taraf da, hem San Francisco çevresinde hem de tüm ülkede, nüfusun çeşitli kesimleri içinden kayda değer siyasi güç topladı.

Ekim 1968'de Londra'da yapılan savaş aleyhtarı gösteri Mart'takinden çok daha büyük oldu, ve siyasi kutuplaşmayı yoğunlaştırdı. London School of Economics'de ve işgal edilen diğer üniversitelerde, bu sefer Amerikan Sefaretine saldırılsın mı saldırılmamasını diye yoğun bir tartışma açıldı. Wilson'un İşçi Partisi hükümeti Vietnam'da ABD'yi sağlam bir şekilde desteklemesine rağmen, İşçi Partisinin sol kanadı, desteğinin karşılığı olarak yürüyüşe hükümünü geçirmeye muvaffak oldu. Ancak azınlığı temsil eden bir grup buna alırdışı etmiyerek ABD Sefaretine saldırdı.

Batı Almanya'da da, göz yaşartıcı bomba ve tazyikli su panzerleri arasında, öğrenci hareketi benzeri tartışmalar yürütüyordu. İtalya, Mayıs-Haziran aylarında Fransa'da yaşananlara benzeyen ama çapı o kadar geniş olmayan olaylardan ötürü tamamen felce uğramıştı. Temmuz 1968'de ABD Hava Kuvvetlerine ait bir uçağın Kyucho Üniversitesine düşmesinden sonra, Japon öğrenciler 54 üniversiteyi ellerine geçirdiler. Ortam öyleydi ki, sopalara ve miğferlerle silahlanmış olan öğrenciler, enkazın kaldırılmasını önlemek için müthiş bir mücadele verdiler, çünkü ABD üslerine karşı mücadelenin sembolü olarak orada kalmasını istiyorlardı. Kasım ayına gelindiğinde, Tokyo Üniversitesi Profesörler Senatosu, öğrenci taleplerini desteklemek amacıyla toptan istifa etmeye karar verdi.

Bu kısa özeti amacı, Cauté'nin kitabının niye zevkle okunabildiğini açıklamak, ve söz konusu dönem hakkında bir fikir vermektir (bu yazıda sözü edilen tüm kitaplar yazar tarafından da kullanılmış olmasına rağmen.) Anlatılanlar, aynı zamanda Cauté'nin yaklaşımının kısıtlılığı hakkında da belirli bir fikir vermelidir. Kitap, tüm dünyada 1968 dönemi hakkında değildir, zaten olsaydı, 400 sayfaya veya makul bir sayfa adedine sığması oldukça zor olurdu. Aslında kitap, ABD ve Batı Avrupa'daki öğrenci hareketleri üzerinde yoğunlaşmaktadır.

Bu iyi bir şey olurdu, şayet açıkça yapılsaydı ve Cauté'nin ele aldığı olayların gelişmesini şekillendiren geniş dünya olayları hakkında belirli bir anlayış içinde özgül bir vurgulama biçiminde aktarılsaydı; ancak durum bu değil. Cauté'nin, anlatımlarını üçüncü dünya ülkeleri yerine uluslararası faktörler üzerinde merkezileştirmesine hak verilebilir. Ancak bu konuyu tamamen gözardı etmesine hak verilemez. Cauté 1968 Tet Taarruzu'na önem vermesine rağmen, şayet dünyanın ezilen ülkelerinde kitlelerin emperyalizme karşı muazzam başkaldırısı olmasaydı, ve şayet Batı'lı emperyalistlerin başı askeri bir yenilgiye uğramamış olsaydı, o zaman emperyalist ülkelerde o dönemde gelişmelerin de bambaşka olacağı mesalesindeki canalıcı sonuca varamıyorduk. Ayrıca, SSCB kapitalizmi restore etmemiş, emperyalist olmamış olsaydı? Ya Mao Çin'de Sosyalizmi kurtarmak ve

dünya devrimini desteklemek için Büyük Proleter Kültür Devrimini başlatmamış olsaydı?

Aynı zamanda, Cauté, bu genel dünya durumu çerçevesinde devrimden sözedilmesine maddi temel teşkil eden emperyalist ülkelerin kendi içindeki çelişkiler ve akımları da incelemiyor. Üstelik, bu olayları, sanki Batı bloğu emperyalist ülkelerinin çelişkileri ayrıymış gibi ele alıyor (faşist İspanya hariç), dolayısıyla değişik ülkelerdeki süreçler arasındaki farklılıklara izah getiremiyor.

Bu faktörler, anlatımını biraz cansızlaştırıyor. Okuyucu, onbirlerce öğrencinin polisle çatışması şeklinde bir sürü görüntü bombardımanına uğruyor ve bir müddet sonra, Tokyo'dan Torino'ya herşey birbirinin aynı olmaya başlıyor, görüntüler birbirine karışıyor. (Japonya, Batı Almanya ve İtalya ile ilgili malzeme özellikle hiç tatmin edici değil.) Oysa aslında, 1968 olayları keskin, çeşitli ve özgüldü.

Cauté'nin bu tarihsel olaylara yakıştırdığı keyfi yeknesaklığın yarattığı bir başka sorunda, zaman ve tempodaki farklılıklara, aynı zamanda diğer ülkelerle özgüllüklere ilişkindir. Bir başka deyişle, 1968 yılı genel olarak oldukça tayin edici bir yıl olmasına rağmen, Cauté'nin, iddia ettiği gibi evrensel bir alçalışım başlangıcı değildir. İspanya ve Portekiz, kendi "60'lı yıllarını", 70'lerin ortalarında yaşamışlardır; yetmişli yıllar İtalya'da da özellikle ilk yarısında sel gibi kabarılar dönemidir. Britanya'da 1968 yılı, diğer yerlerdekinden çok daha fazla bir orta sınıf özelliğine sahipti, ancak bunu takip eden on yıl süresince alt sınıflar düzene şiddetle meydan okudular. 1968 yılını referans noktası olarak kullanmanın haklı sebepleri olduğu ABD gibi ülkelerde bile Cauté'nin 1968'i en tepe nokta olarak görmesi, ondan sonra herşeyin çabucak önemsizlik derekesine iniverdiğini iddia etmesi ise, yazarın, işler radikalleştiğe önem vermeye değmediği şeklindeki kendi görüşünden kaynaklanmaktadır.

Bu yüzden, Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi'nden etkilenen ya da bunu temel almaya çalışan örgütlenmeler, Cauté'nin sınırlarının dışında kalmaktadır, bunun sebebi sadece kronolojik değil (zira birçok ülkede söz konusu olgu 1968'den sonra yaşandı), temelde siyasidir (çünkü Fransa ve İtalya'da bazı öne çıkan güçler, ABD'de Siyah Panterler ve diğerleri, Cauté'nin kapsamına giren dönemde bu ideolojiyi öne çıkartmaya başlamışlardı bile.) "Mao'nunkiler dışında tüm düşünceleri ezme"ye çalışılmaktan ibaret olan "Kızıl Faşizm" hakkındaki tekerlemelerine rağmen, Cauté de kendi düşünce tarzının düşünce sayılabilecek tek şey olduğunu varsaymakta tereddüt etmiyor.

Cauté'nin görüşleri, Doğu ve Batı bloklarındaki olayları birbirinin karşısına dikmesinde de açıkça yansıyor. Öğrencilerin herşeyden önce liberal bir üniversite ve kayda değer bir kütüphane talep ettikleri Doğu bloğunda "sorumluluk örneği" hareketler olarak gördüğü herşey, üniversiteyi olsa olsa protesto gösterileri düzenlemek için iyi bir yer olarak gören Batı'lı öğrencilerin başıbozuk denilen davranışlarıyla karşı karşıya getiriliyor. Güllüncü duruma düşmekten en ufak bir korku dahi duymadan, Mao'nun Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Çin'in Kızıl Muhafızları'nın 1968'in bir parçası sayılmayacağı, çünkü bunların "devlet cihazları" olduğu konusunda okuyucuyu bilgilendiriyor, oysa Çek devlet başkanı Dubçek'e ve etrafındakilere, içlerinden ruslar tarafından alçakça bir kenara itilen birkaç düzine generale kitabında bölümler ayırıp övgüler yağdırıyor. Yani, Çin'de proletarya diktatörlüğüne karşı çıkan liberal Cauté, tercih ettiği emperyalistlerle bağı olduğu müddetçe burjuvazinin diktatörlüğünü savunmakta tereddüt etmiyor.

Cauté o dönemde doğu bloğunda bulunmasına rağmen, bu anlatımda Doğu bloğundaki durumu pek fazla anıyamıyoruz. Sadece kıyaslama amacıyla ele alınmış gibi görünüyor. Batı bloğu emperyalist ülkelerinde olup bitenlere gelince, Cauté'nin anlayışı şöyle: Vietnam'da savaş vardı, bir "hata ve suç"tu, bu da kötü birşeydi; o yüzden buna karşı haklı protestolar oldu. Öğrenciler ve öğretim üyeleri üzerinde haksız engeller, sosyal geleneklere çağ dışı baskılar vardı, buna da karşı çıkılması gerekiyordu. İşler bu hedeflerle sınırlı olduğu müddetçe, mücadele biçimleri fazla şiddete dayalı olmadığı ve Cauté'nin mevcut ruh halinin kabul edemeyeceği şekilde gelişmediği müddetçe

tasvirlerinde oldukça cömert davranıyor. Ve Cautete'nin en sinirlendiği şey, kabarışın içerisinde, Vietnam savaşının ve diğer kötülüklerin esasında hoşlarına giden bir toplumun içerisinde düzeltilmesi mümkün "hatalar" olduğuna inanmaları, toplumu tahammül edilmez olarak görüp bu iğrençlikleri düzeltilmeyecek, sadece alaşağı edilecek emperyalist bir sistemin parçaları olarak görenler arasındaki radikalleşme ve kutuplaşmadır.

Caute açısından, 60'ların sonları ve 70'lerin başlarında, hareketi boğup öldüren bu radikalleşme olmuştur, özellikle de kendi anlatımıyla (ABD'ye değiniyor olmalı), Siyah militanlar, feministler, ve diğer gayrı-makul insanlar, varolan "birliği" parçalamışlardır: "Altmışlı yılların bütünlüğündeki bu çatlama ölümcül olmuştur." Satırların arası okunacak olursa şu da görülecektir ki, bazı sokak gösterilerini çeşitli sebeplerden ötürü desteklemiş olan bir takım burjuva çevreleri ve sonra tüm sokak gösterilerine karşı tavır almaya başlaması da Caute'yi derinden etkilemiştir.

Anlaşılan Caute, iyi sebeplerle başlıyan sosyal hareketlerin 1968 civarında birden frenlerinin patladığı ve yan yattığı görüşünde; emperyalist ülkelerdeki aydın kesim birdenbire ve izah edilemeyecek bir şekilde çıldırır vermiş sanki. Arşivleri ateşe vermek isteyen öğrencilerin ünlü profesörler açısından çekiciliği neydi? Saygın bir orkestra şefinin karısı, nasıl oluyor da varlıklı dostlarını, Mao'dan alıntılar veren ve silah taşıyan radikal Siyahlar için bağış toplama toplantısına davet edebiliyordu? Dehşet verici ve anlaşılmaz aşırılıklar olarak gördüğü şeyleri anlatırken, Caute, subjektif faktöre, anlattığı hareketleri yöneten düşüncelere ve siyasi çizgilere ise pek az önem veriyor. Tüm bunların genel sonucu ise dönemin ve savunucularının, oldukça tuhaf ve bugünün gerçeğine fazlasıyla yabancı görünmesi oluyor. Dönemin düşünce yapısını incelemeye layık görmemesinin altında yatan sebep ise, bu düşüncelerle hem fikir olmaması, aynı zamanda da kendisinin hiçbir ideolojisi olmadığı imajını korumaya çalışmasıdır.

Yaklaşımı, özellikle (gereğinden fazla meşgul olunan) Britanya dışındaki ülkeler konusunda, aşağı yukarı tamamen ikincil kaynaklara zamanın düzen gazetecilerine ve tahlilcilerine dayanmasına yol açıyor. O dönemde genç olanlara - ve çok daha önemlisi, gündemde olan çeşitli akımları temsil edenlere- pek konuşma hakkı tanınmamış.

Örneğin Siyah halk, ya tehdit edici ya da eğlendirici olarak yansıtılıyor; ABD ve diğer emperyalist ülkelerdeki ezilen milliyetlerin başkaldırısı hiç bir şekilde ciddiye alınmıyor. Caute ABD'deki Siyah Panter Partisi'ni doğru dürüst incelemiyor. Siyah proleterler içinde önemli bir tabanı olan devrimci bir örgütün incelenmesi, emperyalist ülkelerde 60'lardaki kabarışın işçilerden kopuk olduğu iddiasını çürütecektir. Panterlerden söz ettiği zaman bile, bunu, ünlü beyaz züppe Tom Wolfe'nin geçkeçti mahallelerinde fazla etkinlikleri olmadığı şeklindeki beyanatlarından alıntı vermek şeklinde yapıyor. Bir başka yüz kızartıcı örnek verilecek olursa, Caute kadınların kurtuluş hareketini de bir çırpıda bertaraf ediyor: konu kitabın bölümlerinden birinin sonunda, önem sırasına göre, şu başlıkla ele alınıyor: "Sinema, Seks ve Kadınların Kurtuluşu." Bilgi almak için sadece bu kitaba bağımlı olan bir okuyucunun, kadın-erkek ilişkilerinde herhangi en ufak bir sorunu olduğunu, haksız sosyal ilişkilere karşı isyan içerisinde, kadınların ezilmesine karşı başkaldırının ne kadar güçlü bir rol oynadığını tahmin etmesi mümkün değil. Caute, burjuva topluma zaten mevcut özelliğini veren cinsel ilişkilerin ayısından sanki daha fazlası talep ediliyormuş gibi meseleyi ele alıyor, bu tavır ise, o dönemde gençliğin ciddiyeti karşısında alaycı kıkırdamalarla tepki gösteren kurulu burjuva düzenin çoğunluğunun kendilerini gidiklayan bayağı özlemleri ile aynı cinstendir.

Caute'nin ve dayanmak üzere seçtiği kaynakların tavrından dolayı, kitabının 1968 dönemi hakkında çizdiği manzara, bu çalkantıya hem belli belirsiz bir sempati duyan, hem de muğlak da olsa tehdit altında hisseden insanların bakış açısını yansıtmaktadır. Bu insanlar tam anlamıyla "O Adam" (otorite)den yana olmasalar bile, ideolojik olarak "30'un üstündeydiler." (Otuz yaş, 60'lı yıllarda bazen şaka mahiyetinde gençlikle "O Adam" arasındaki ayrışım yaşına değinmek için kullanılır, aslında birçok otuzun üstünde kadın ve erkek

devrimi sağlam bir şekilde savundukları halde, bazı daha genç tipler ise hemen en yakın durakta bu başkaldırı "otobüsünden inmek" için can atarlardı.) Caute'nin, dönemin "acaipliği" karşısında bu kadar hayretler içinde kalması, 1968'de Bob Dylan'ın söylediği bir şarkıdaki tipi getiriyor insanın aklına, o da bir dergi yazarı: "Bir şeyler oluyor burada, ama ne olduğunu anlamıyorsun değil mi, Mister Jones?"

İşin tuhafı, bu gibi insanlar, 60'lı yıllarda emperyalist ülkelerde önemli bir rol oynamışlardır. Görüşleri şimdikinden daha radikal olduğu için değil. Ancak o dönemin çerçevesi içinde, hem emperyalist ülkelerde, hem de bu ülkelerin sirtlarından yağ bağladığı ülkelerde, dünyanın ezilen ve sömürülenlerinin ayaklanması,- çeşitli derecelerde, ve tek tek ülkelerdeki farklı kavrayış düzeyleri içinde- devrim meselesini gündeme sürünce, hakim sınıfların vahim ölçüde bu insanların kayıtsız şartsız desteğine ihtiyaçları olduğu durumda, onlar bu desteği veremediler, hatta esirler dünyasının tarafını bile tuttıkları oldu. Aksi takdirde, emperyalist ülkelerde devrimci siyasi iktidarı ele geçirmesi meselesi söz konusu bile edilemezdi.

Özlem ve nefret karışımı bir duyguyla geç-

peryalist hakim sınıflar hiçbir zaman insan etiyile beslenmekten vazgeçmemiş olsalar da, 60'lı yıllarda birçok ülkede siyasi ve ideolojik olarak savunmadaydılar. Hükümetlerin politikalarının, bu toplumlardaki yaşamın, ve emperyalizmin kendisinin tahammül edilemez olduğu, dünyanın alt üst edilmesinin mümkün ve gerekli olduğu konusunda yaygın bir görüş mevcuttu. Çeşitli yerlerde farklı derecelerde, sadece Reagan'lar ve Thatcher'ler değil, onların sistem içerisindeki rakipleri de teşhir olmuş blunuyordu, ve sistemin kendisi saldırı altındaydı. Bugün her emperyalist ülkedeki hakim sınıflar, o dönemin teşhirlerinin ve tecrübelerinin kitleler içinde arta kalan izlerini ortadan kaldırmak için siyasi cephanelerini hiddetle ateşlerken, 60'larda susturulan kesimler içerisinde açıktan gerici siyasi akımlar da inşa etmekten geri kalmıyorlar. Bu aynı cinsten akımlar, farklı biçimlerde de olsa, tüm emperyalist ülkelerde devreye sokulmuş durumdadır.

60'lı yılların radikalleri "çok ileri" gittikleri için, bu dönemin ve rejimlerin siyasi krizlerinin devam etmediği sonucunun çıkarılması mümkün değildir.

Emperyalist ülkelerdeki inişli çıkışlı ancak

Öğrenciler Paris'te Sorbon Üniversitesi'ni işgal ediyor.

mişe bakan ve üniversite profesörlerinin bile o yıllarda bazen bir parça çılgınlık yapmasına sebep olan faktörleri gözardı eden Caute'ye göre, bugünün "Reagan ve Thatcher çağında kar dürtüsünün ve putlaştırılan pazar güçlerinin muzaffer çıkması" yaratan şey, mantıksız baskı ve gayrı-makul radikalliğin karşılıklı birbirinden etkilenmesi ve iyi niyetli aydınların birincisi karşısında ikincisine teslim olmalarıdır. Başka bir deyişle, aşırılık aşırılığı beslemiştir; trajik olan şey ise orta yolun tutunamamasıdır. 60'lardaki hareketler, liberal-sosyal demokrat- İşçi Partisi yanlı güçlere karşı savaşmışlardır, bugünkü açıktan sağcılığın zafereinden sorumludurlar.

Herşeyden önce, Caute'nin kendisinin Amerikan Demokratlarına, Britanya'lı İşçi Partililere, Avrupalı revizyonistlere, ve kıtalı sosyal demokratlara karşı saydığı olguların kendileri, bu sonucun aleyhine hüküm vermektedir. İkinci olarak, çıplak gericilik, ne bugün ne de 60'larda burjuvazinin elindeki tek koz değildir. Caute'nin "geri tepme"teorisinin tersine Sosyalist bir cumhurbaşkanına sahip olan Fransa'yı ele alın; bugünkü başbakan Sosyalistlerin Mayıs 1968'de "devrimi" ilan ettiği Charley Gösterisine önderlik ediyordu. Yinede Fransa, Britanya veya Amerika'dan daha az gerici değildir, hatta şunu da söylemek gerçeğe uygun olur ki, 1968'in arifesinde, De Gaulle hükümeti, 13 sene sonra iktidara gelen Sosyalistlerden çok daha fazla reform gerçekleştirmiştir.

1980'lerdeki çıplak gericilikten 1960'lar sorumlu tutulamaz. Önemli olan nokta şudur ki, em-

yükselmeye devam eden kabarış ciddi engellerle karşılaşmaya başlayınca, toplumdaki bazı özgül ve doğrudan çirkinliklere karşı protesto faaliyetlerinin içine çekilmiş olan orta güçler, emperyalist toplumün tümünden dönüştürülmesini hedefleyecek kadar köklü bir bakış açısına geçemediler ve radikal güçler arasında, faaliyetlerini bu sallanan müttefiklerinin nabzına göre ayarlama eğilimi baş gösterdi. Bu ülkelerde 60'ların radikallerinin bir hatası olduysa, o da anlayışlarının ve amaçlarının genellikle yeterince radikal olmamasıdır. Devrimin stratejisi ve araçları konusunda berrak değildiler; toplumlarının niteliğini yeterince derinlemesine kavrayamadılar, devrim yapmak için kime dayanabileceğini, kimlerin müttefik, kimlerin de sadece dost tarafsız pozisyona çekilebileceğini doğru olarak tahsil etmediler. Tersine, birçok radikal genç, bu toplumlardaki halk kitlelerini, Caute gibi yekpare olarak gördü. Yeterince ileri gitmediler. Şayet, o on senenin en radikal güçlerinin herhangi bir şekilde devrimci bir değişikliği gerçekleştirebileceği ihtimaline dair varsayımlarının temelsiz olduğu, dolayısıyla koyuldukları yolun da temelde hatalı olduğu gösterilebilseydi, ancak o zaman Caute gibilerinin 60'lara getirdikleri suçlamalar kanıtlanabilirdi. Yürütülen muhakeme tarzı şöyledir: devrim olmadı, dolayısıyla demek ki devrim imkansızdı, bu yüzden, Caute'nin temin ettiği gerçeklere göre bile ümitsiz görüldüğü halde, sistemin sınırları içerisinde faaliyet göstermek yine de ümit edilebileceklerin en iyisidir. (Kazanılacak Dünya'dan alınmıştır.)

Sürecek

Semt çalışması üzerine

Genel Olarak Semt Çalışması ve Deneyimleri

Semt çalışması belirli bir evler bloku dahilinde yapılan örgütsel çalışmadır. Bu çalışma her ülkenin sosyo-ekonomik karakterine bağlı olarak farklı amaçlar, farklı örgütlenme biçimleri ve çalışma tarzlarını gerektirir.

Kapitalist metropollerde semt çalışmaları büyük işletmelere, işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılmasına bağlı olarak ele alınmıştır. Bu anlayış sonucunda ki 3. Enternasyonal semt örgütlenmesine büyük işletmelere yönelik sürekli Ajitasyon / Propaganda faaliyeti yapan "sokak hücreleri" adını vermiştir. 3. Enternasyonal semt çalışmalarını o somutta şöyle değerlendiriyor:

"Şu anki sokak hücreleri tümüyle plansız inşa edilmektedir. Bunlar, ancak çarşıların dağıtılması, imza toplanması, ev ajitasyonu vb. ile görevlendirildiklerinde büyük kampanyalarda, seçimlerde vb. işçi sınıfının genel devrimci mücadelesinin tayin edici noktalarında-büyük işletmelerde- işçi sınıfının çoğunluğunun kazanılması için planlı günlük çalışma yürütmemektedirler

Parti komiteleri gelecekte, sokak hücrelerinin parti komitelerine günlük çalışmalarında yardım edecek, büyük işletmelerin işçileriyle bağlantı kuracak, orda işletme hücrelerinin çalışmasını güçlendirecek vs. şekilde inşa edilmesine dikkat etmelidir." (3. Enternasyonalde Örgütlenme Sorunu)

Bu belirleme kapitalist metropoller için doğrudur. Çünkü buralarda mücadelenin tayin edici noktaları büyük işletmelerdir. Dolayısıyla da böylesi ülkelerde çalışma yürüten komünist örgütlenmeler bütün çalışmalarını bu merkezi göreve hizmet temelinde ele almak durumundadır. Böyle olduğu için de kapitalist metropollerde semt çalışmaları merkezi görevlerine hizmet perspektifiyle ele alınmıştır. Yine dikkat edilmesi gereken bir nokta da, 3. Enternasyonal' in semt çalışmalarını söz konusu merkezi görev temelinde ele alınmasını istemesine karşın, semtteki kitlenin (yani esnafın, ev kadınının, işsiz vb.) örgütlenmesi için de mücadele verilmesinin gerekliliğine ilişkin koyduğu perspektiftir. 3. Enternasyonal doğru olarak bunları birbirinin karşısına koymamış, aksine esas ve taliyi ayırıştırarak birbirlerine hizmet edici temelde ele almış ve esasa vurgu yapmıştır.

Ülkemize baktığımızda Türkiye Devrimci Hareketi'nin geçmişte semt çalışmalarına ağırlık verdiğini görüyoruz. Ancak bu ağırlık verme geniş perspektifli ve planlı bir ele alıştan, dolayısıyla esas tali arasındaki ayrımı yapan güçleri buna göre konumlandırarak bir faaliyetten ziyade kitlelerin kendiliğinden hareketlenmesinin akıntısına kapılan günlük bir çalışmaydı.

Proletarya Partisi' de 12 Eylül öncesi dönemde semtlerde geniş örgütlülükler yarattı; birçok semt adeta "kurtarılmış bölge" halini aldı. İstanbul'da 1 Mayıs ve Gülsuyu mahalleleri, Ankara'da 18 Mayıs mahallesi yalnızca bunlardan birkaçıdır. Ancak Proletarya Partisinin geçmişteki yoğun semt çalışmalarına karşın bu konuda günümüze aktarılmış herhangi bir yazılı dökümana rastlayamadık. Buna rağmen o dönemdeki çalışmaların semt için çalışmadan öteye pek gidemediğini görmek mümkün. Proletarya Partisi çalışma yürüttüğü semtlerdeki kitlenin sorunlarına karşı duyarlı olmuş, bunları çözmeye çalışmış, buralarda direniş mevzileri oluşturmuştur*. Ama, semt çalışmalarını ne merkezi göreve (Kızıl Siyasi İktidarlar için Gerilla Savaşı) ne de işçi sınıfının kazanılmasına hizmet edici bir anlayışla ele almıştır. Durum bu olunca semt çalışmaları esas olarak kendi içinde bir çalışmadan öteye pek gidemeyen kısır ve kof bir çalışma olarak kaldı. Böylece kağıttan bir şato halini alan semt çalışmaları ve örgütlülükleri 12 Eylül'le birlikte azgınlaşan

saldırıları karşısında ilk çöken yerler olmaktan kurtulamadılar.

Nasıl Bir Semt Çalışması

Bizimki gibi yarı-sömürge, yarı feodal sosyo-ekonomik karaktere sahip ülkelerde semt çalışması metropol ülkelere nazaran çok daha önemlidir. Bu önem esas olarak üretimin dağılımından (yani küçük üretimden) ve yoğun işsizlikten kaynaklanır.

Ülkemizde çok geniş gecekondu semtleri mevcuttur. Bu semtlerde devrimden çıkarı olanlar semt kitlesinin ezici çoğunluğunu oluştururlar. Dahası gecekondu bölgelerinde genellikle mevcut düzenden çıkarı olmayanların mekanı olan semtler mevcuttur.

Geniş gecekondu semtlerinde yaşayanlar genellikle düzenden ve onun kurumlarından umutlarını yitirmiş, ancak örgütsüzlüğün ve demokrasinin bilincinin geriliğinden kaynaklı olarak (ki demokrasi bilinciyle örgütlülük bir parelillek taşıdır) ne yapacağını bilemez haldeler. Bu örgütsüzlük ve gerilik düzenin feodal- emperyalist yoz kültürünü yoğun bir şekilde empoze etmesi ve faşizmin azgın saldırılarıyla birleştiği için durum daha da vahim bir hal almaktadır. Yüzlerce sorun ve çelişkinin altında olan bu kitleler deyim yerindeyse adeta debelenmektedirler. Elbette ki bütün bu sorunları mevcut düzen yaratmakta ve gecekondu halkının sırtına bindirmektedir. Düzen varlığını koruduğu sürece de gecekondu kitleleri sırtlarına bindirilen yüklerin altında kalmaya devam edecektir. Devrim onların kurtuluşunu sağlayacağı için, gecekondu kitlesinin devrimden çıkarı vardır. Ama biz devrimden çıkarları olduğunu onlara nasıl kavratacağız ve onları Yeni Demokratik Türkiye mücadelesine nasıl çekeceğiz? İşte bizim sorunumuz budur.

Bilindiği gibi gecekondu kitlesinin bir yığın güncel sorunu ve güncel talepleri vardır. Yol, su, kanalizasyon, okul, yeşil alan, spor tesisleri gibi insanca yaşamın en mütevazı gerekleri bu kitlenin güncel ekonomik talepleridir. Yine okullarda kışla disiplini, polis-jandarma baskısı, her türden keyfi uygulama gibi düzenin uygulamalarına karşı da bu kitlenin güncel siyasal talepleri vardır. Bu taleplerin ve baskıların her somut görünüşü konusunda teşhir yapmalı ve kitleleri harekete geçirmeliyiz. Ama bu teşhir ve harekete geçirme işini salt sözkonusu güncel ekonomik ve siyasal somut görüşmeler çerçevesinde yaparsak bu yeterli olmaz ve dahası esasta reformist bir çerçevenin dışına çıkamayız. Bizim yapmamız gereken bu sınırlı teşhir ve bu çerçevede harekete geçirmenin dışına taşmak, faşist diktatörlüğün bütünsel teşhiri yapmak ve kitleyi bu zeminde harekete geçirmektir. Elbetteki bunu soyut bir zeminde değil, "somut baskı görünüşleri" zemininde ele almak ve kitleleri harekete geçirmek için bu görünüşleri teşhir etmek gerekir.

Diğer taraftan, bilindiği gibi zaman zaman gecekondu kitleleri söz konusu taleplerden birisi ya da bir kaç için eyleme geçmektedirler. Bizler bu durumlarda duyarsız kalamayız. Bu taleplerin kazanılmasına yardım ve önderlik etmenin yanı sıra, bütünsel teşhir ve bütünsel harekete geçirme görevimizi yerine getirmek için bunu çıkış noktası olarak ele alabiliriz ve almamız.

Demek ki biz söz konusu kitlenin yukarıda belirtilen ekonomik ve siyasal taleplerine karşı duyarlı olmalı, söz konusu kitleyi duyarlı kılmak ve harekete geçirmek için bu çerçevede sistemin teşhirini yapmalıyız. Ama bununla yetinmemeli, dahası bunu bir çıkış noktası yaparak esas işimize, sistemin bütünsel siyasal teşhirini yapma işine yönelmeli ve kitleyi faşist diktatörlüğe karşı harekete geçirmeli. Yeni Demokratik Türkiye'yi kur-

maya yönelmeliyiz. İşte bu bizim esas işimiz olan kitleyi devrimde kanalize etmedir.

Semt kitlelerinin somut ekonomik ve siyasal taleplerini devrim mücadelesine tabi kılmak için bizim bir yığın araç yaratmamız gerekir. Eğer bu araçları yaratamazsak güdük kalmaktan, sınırlı bir kitlenin ötesine varamamaktan kendimizi kurtarmayız. Geniş kitlelere ulaşmak ve onları örgütlemek için kitle örgütleri yaratmamız gerekir. Bu kitle örgütleri legal dernekler, yarı-legal siyasal kitle örgütleridir. Hatta bizimki gibi faşizmin sürekllilik arzettiği ve her türden azgın saldırının yaşandığı ülkelerde şehirlerde de illegal (illegalite ile gizlilik aynı şey değildir) kitle örgütleri kurulabilir.

Bugün bizim açımızdan yarı-legal siyasal kitle örgütlerinin (daha doğru bir söylemle "çevre örgütlenmesinin" yaratılması ve doğru bir temelde işletilmesi son derece önemlidir. Bu günkü koşullarda semtlerde kitle örgütleri açısından öne çıkarılmamız gereken çevre örgütlenmesi olmalıdır. Kendimizi kesinlikle legal kitle örgütlerinin (ya da derneklerinin) dar sınırlarına hapsedemeliyiz. Kitle örgütleri açısından bile bu tür elbiseler ülkemizde kalıcı bir kullanışa sahip değildir. Çünkü legal olanaklar sınırlıdır ve olanlar bile her an gaspedilmektedir.

Legal olanaklar daha geniş olsaydı ve belirli bir kalıcılık taşısalar ki kuşkusuz legal çalışma ve legal kitle örgütleri daha çok önem kazanacaktı. Ama durum bu değildir; sınırlı legal olanaklar bile pamuk ipliğine bağlıdır. (Elbetteki legal olanaklar zorlanmalı, genişletilmeye çalışılmalıdır. Biz burada devletin karakterinden dolayı objektif bir olgudan söz ediyoruz.) Durum bu olduğundan biz kitleleri esas olarak söz konusu çevre örgütlenmeleri içerisinde toparlamalıyız. Bu aracı kullanmadan, onu doğru temelde ve asgari programımız olan Yeni Demokratik Türkiye mücadelesine bağlı olarak işletmeden geniş kitlelere politikalarımızı ulaştırmamız ve onları bu politikalar doğrultusunda harekete geçirmemiz pek fazla olanaklı olmaz.

Çevre örgütlenmesi diğer alanlarda olduğu gibi semtlerde de cephe örgütlenmesinin nüveleri, dolayısıyla da halk iktidarının nüveleri olarak ele alınmalıdır. Bu açıdan da devrimden çıkarı olan bütün sınıf ve tabakaların mensupları bu siyasal kitle örgütlerinde kendilerine yer bulmalıdırlar. Legal çalışma ile illegal çalışma arasındaki uyum ve ilişki tamamen yasa dışı olan ve gizlilik dereceleri yaptıkları işe ve içinde buldukları somut koşullara bağlı olan hücreler tarafından düzenlenmelidir. Bu hücreler söz konusu çevre örgütlenmelerinin içerisinde yuvalanmalarına, onlar tarafından sarılmalarına karşın doğrudan komsomolun hiyerarşik yapılanmasına dahil olmama ve iç işleyişleri tamamen gizlilik kuralları temelinde olmalıdır.

Çevre örgütlenmeleri bir semti ya da belirli semtleri kapsamasının yanı sıra tek ve bölünmez bir bütün olarak düşünülmemelidir. Kendi içerisinde "alt kümeler" ayrılabilir. Örneğin x semti Yeni Demokratik Kadın Hareketi, yine x semti Yeni Demokratik Kadın Hareketi ya da x semti Yeni Demokratik Gençlik Hareketi gibi alt bölmeler şeklinde de ayrışabilir, hatta faaliyet genişledikçe de ayrışmalıdır. Bu hem işleyişi daha pratik hale getirmesi, hem de görevlerin mümkün olduğunca bölünmesi ve dağıtılması şeklinde Leninist öğretiyeye uygundur.

Merkezi Göreve Hizmet Açısından Semt Çalışması

Her ülkenin sosyo-ekonomik karakteri o ülkede devrim için yola çıkanların önüne bu karakter tarafından belirlenmiş ve her bir sürece özgü olan bir merkezi görev koyar. Bizde merke-

* Örneğin 1 Mayıs Mahallesi'nde gecekonduların yapılması ve yıkıma karşı gösterilen kitlesele direnişler belirleyici oranda Proletarya Partisi'nin önderliğinde gerçekleştirilmiştir.

görev köylüleri gerilla savaşı temeli üzerinde örgütlemek ve düşmanı kırlardan başlayarak parça parça silip atmaktır. İşte kapitalist metropollerle bizimki gibi ülkeler arasında devrimin yolu konusundaki temel farklılık budur.

Kapitalist metropollerde toplu ayaklanma yoluyla iktidarın ele geçirileceği gerçeği, buradaki komünist partilerinin şehir faaliyetini esas almalarını ve güçlerini buna göre düzenlemelerini gerektirir. Bu durum söz konusu metropollerde semt çalışmalarının şehir çalışması, esas olarak da işçi sınıfının kazanılması temelinde ele alınmasını gerektirir.

Bizde ise kırlar devrimin daha çok lehine olduğu için kırları esas mücadele alanı olarak almak zorundayız. Bu durum da stratejik saldırı dönemine kadar esas olarak şehirlerden kırlara yoğun bir güç aktarımını gerektirir. Elbetteki bu güç aktarımı gerilla savaşının köylü savaşı olduğu gerçeğini değiştirmez.

Merkezi görev üzerinde sabitleşmemiz, bütün faaliyetlerimizi ona tabi kılmamızı gerektirir. Doğaldır ki semt çalışmalarını da merkezi görev olan "Kızıl Siyasi İktidarlar için gerilla savaşı"na hizmet temelinde ele almamızı gerektirir. Peki semt çalışmasının merkezi göreve hizmet temelinde ele alınması ne demektir?

Semt çalışmasının merkezi göreve hizmet temelinde ele alınması demek;

Birinci olarak, semt örgütlenmelerinin kesintisiz bir şekilde ve artan bir ivme ile gerilla savaşının Ajitasyon / Propagandasını yapmak,

İkinci olarak merkezi göreve kesintisiz ve artan bir ivme ile kadro ve savaşçı aktarmak,

Üçüncü olarak, yine aynı şekilde (nispeten bir cephe gerisi olması itibarı ile) gerilla savaşının maddi gereksinimlerini (ilaç, giyim ve başka malzemeler) karşılamaktır.

İşçi Sınıfının Kazanılması Açısından Semt Çalışması

3. Enternasyonal' in semt çalışmasını işçi sınıfının kazanılması temeli üzerinde inşa edilmesi şeklindeki perspektifi, bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal sosyo-ekonomik karaktere sahip ülkeler için genel bir perspektif olarak sunulamaz. Çünkü kapitalist metropollerle bizimki gibi ülkeler arasında niteliğe ilişkin sosyo-ekonomik farklılıklar devrimle karşı devrim arasındaki "güçler dengesi" nde tayin edici farklılıkları zorunlu kılar.

3. Enternasyonal' in semt çalışmasını kapitalist metropollerde büyük işletmelerdeki işçilerin kazanılmasının hizmetine sunması, bunu semt çalışmalarının önüne esas görev olarak koyması genel bir perspektif olarak doğrudur. Çünkü bu kategoriye dahil ülkelerde sınıf mücadelesinin tayin edici noktaları büyük işletmelerdir. Dolayısıyla da merkezi görev büyük işletmelerdeki işçileri örgütlemek olacaktır.

Bizde küçük üretim yoğunudur; dolayısıyla küçük küçük gruplar halinde üretim yapan işçiler yoğunudur. Ülke ekonomisi açısından "çok önemli" denebilecek işletmeler çok sınırlıdır. Bu "çok önemli" olma olgusu da komprador kapitalizm tarafından fazla zorlanmadan "çok önemli" olmaktan çıkarılabilir. Çünkü komprador kapitalizm ulusal kapitalizm üzerinde değil, emperyalizmin kapitalizmi üzerinde varlığını sürdürebilir. Bu durumda cılız da olsa varolan ulusal sanayinin çökmesi emperyalistleri ne ölçüde "telaşlandırıyor", kompradorları da yaklaşık o ölçüde "telaşlandırır." Zonguldak madenlerinin kapatılması girişimleri bu belirlememize en çarpıcı örneklerden birisidir. Komprador kapitalizm madenlere on yıllardır en ufak bir yatırım yapmadı ve üretim en ilkel teknoloji ile yapıldığı için verim düşüktür. Artık şu aşamada komprador kapitalizm için bu sanayinin yaşatılması önemli değildir. Çünkü kömürü ithal ettiğinde daha "ucuza" mal edebilmektedir. Ama bunu ülke sanayisinin önemli bir yönünün çökmesi pahasına yapmaktadır. Evet komprador kapitalizm için ulusal kapitalizmin gelişmesi ya da çökmesi işte bu kadar önemlidir. Ulusal kapitalizm "felç" edildiği için üretim durduğunda hemen ithalata başvurularak sıkıntılar önemli ölçüde giderilebilmektedir. Ancak kapitalist metropollerde belli sanayi dallarında

üretimin durması demek ülke ekonomisinin ya da sanayisinin felç olması demek olacağı için buna katlanamazlar. İşte bu durum bizle kapitalist metropoller arasındaki iktisadi şekillenişte niteliğe ilişkin bir farklılıktır. Bu farklılıklar semt çalışmasında yansiyacaktır.

Ülkemizde büyük ölçekli işletmeler oldukça sınırlıdır. Bunlar da bir kaç ilde toplanmıştır; illerimizin önemli bir kısmında birakalım büyük ölçekli işletmeleri orta çaplı işletmeler ya hiç yoktur ya da yok denecek kadar azdır. Ekonomisi hayvancılık ve tarım üzerine olan bir çok ilde bir yem fabrikası bile yoktur. Doğaldır ki orta ölçekli işletmesi bile olmayan ya da kayda değer işletmesi olmayan illerde/bölgelerde "işçi sınıfının kazanılmasına hizmet temelinde" inşa edilmiş bir semt çalışmasından söz edilemez.

3. Enternasyonal' in yukarıda aktardığımız ve kapitalist metropoller için öne sürdüğü perspektifi (semt çalışmasının işçi sınıfının kazanılması temeli üzerine inşa edilmesi) nispeten işçi sınıfının yoğun olduğu illerimiz için geçerlidir. Çünkü buralarda hem büyük işletmeler vardır hem de orta ve küçük işletmeler yaygınlık arzeder. Bu iller içinde de 3. Enternasyonal' in perspektifinin esas olarak geçerli olacağı semtler vardır. Bu semtler büyük işletmelerin ya da önemli sanayi sitelerinin yakınlığında olan ve işçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerdir. Ancak merkezi görev farklılığı yine de bizim sorunu kapitalist metropollerden belirli ölçülerde farklı olarak ele almamızı gerektirecektir. Semtin işçi sınıfı ile temasındaki derece bizi 3. Enternasyonal' in perspektifine yakınlaştıracak ya da uzaklaştıracaktır. Bu tespitimizin özünü ülkenin sosyo-ekonomik karakterinden dolayı farklı olan merkezi görev olgusu oluşturmaktadır.

Buraya kadar 3. Enternasyonal' in semt çalışmasına yönelik perspektifinin bizim ülkemiz için neden genel olarak geçerli olamayacağını ya da ne ölçüde geçerli olacağını anlattık. Şimdi semt çalışmasının işçilerin kazanılmasına yönelik faaliyetinin nasıl olacağına geçelim.

"Parti komiteleri gelecekte, sokak hücrelerinin parti komitelerine günlük çalışmalarında yardımcı edecek, büyük işletmelerin işçileriyle bağlantı kuracak, orda işletme hücrelerinin çalışmasını güçlendirecek vs şeklinde inşa edilmesine dikkat etmelidirler. Bu, kural olarak hücrelerindeki parti çalışmasının örgütlenmesi için sağlam temel olacaktır. Yine, gereken anda güçlerin tayin edici cephe kesitlerinde yoğunlaştırılabilmesi için, sınıf mücadelesinin gelişmesi ile bağıntı içinde parti komitesinin sokak hücrelerinin bileşiminde ve yapısında, tek tek hücrelerin üyelerinin yeniden gruplaşmasında mutlaka değişiklikler yapabileceği gözönünde bulundurulmalıdır.

Örneğin bir tekstil fabrikasında kaynaşma hissediliyor; parti komitesi hemen bu durumun bir grevin gerçekleştirilmesini ne denli olanaklı kıldığı sorununu tartışmalıdır. Ama bir grev, ancak iyi bir ön hazırlık çalışması yapılmışsa örgütlenebilir. Kim bu hazırlık çalışmasını yürütebilir? Birincisi, bu işletmede çalışan parti üyeleri ve sempatanlar, ikincisi diğer işletmelerin parti üyelerinden ve uygun sokak hücrelerinin üyelerinden yararlanarak bu yoldaşlara dışarıdan mümkün olan en büyük yardımı sağlanması parti komitesinin görevidir. Burada çok çeşitli kombinasyonlar mümkündür. Örneğin bir metal fabrikasında tesfiyeciler olarak çalışan (ve bu işletmenin işletme hücrelerinin üyesi olan) bir parti üyesinin tekstil fabrikasında tesfiyeciler olarak iş alabilmesi olanağı doğar. Daha sonra tekstil işletmesinin hücrelerini içeriden güçlendirmek için işyeri değişikliği yapılır. Devamlı tekstil fabrikasının yanında bir sokak hücrelerinin çalıştığı ve bu sokak hücrelerinde politik olarak az çok zayıf beş yoldaşın çalıştığı varsayalım. Bu sokak hücrelerinin yardımıyla iş başlangıcında ve paydosta tekstil fabrikasının işçileri arasında ajitasyon sürdürmek, parti tarafından grevin hazırlanması ve örgütlenmesi için yayınlanan işletme gazetelerinin, bildirilerin ve diğer yayımların dağıtımını güçlendirmek gerekir. Devamlı; bu tekstil işletmesindeki grevin bitiminden sonra, bir başka işletmede bir hareketin hissedildiğini varsayalım. Bu durumda, parti komitesi gecikmeden güçlerini, yeni mücadele kesitinde yoğunlaştırmak için yeniden gruplaştırmalı ve bu hep böyle devam

etmelidir. Her yerel parti örgütünün örgütsel yapısı sabit, yerinden oynatılamaz, değiştirilemez bir şey olarak görülmemelidir. Tek tek her durumda her an parti'nin en iyi güçlerinin sınıf mücadelesinin en önemli cephe kesitlerinde yoğunlaşabilmesi için parti komitesi, sistemli ve düzenli olarak parti üyelerinin, tek tek her hücrenin yapısının amaca uygunluğunu sınımalı ve hücrelerin üyelerinin yeniden gruplaşmasını sağlamalıdır. Parti örgütçüsünün sanatı özünde burda yatar. Genel görev dikkatli sınıf mücadelesinin en önemli cephe kesitlerinde yoğunlaştırarak, her parti üyesini (ve parti üyelerinin yanısıra sempatanları da) günlük çalışmaya çekmektir. (3. Enternasyonalde örgütlenme sorunu sf. 47-48)

3. Enternasyonal' in kapitalist metropoller için öne sürdüğü bu perspektif bizde olduğu gibi uygulanamaz. Yukarıda belirttiğimiz gibi bu perspektifin nispeten uygulanacağı birkaç il vardır. Ancak bu uygulama da bire bir olmaz.

Sanayi sitelerinde etkin bir güç olmada da semt çalışmaları önemli işlevler oynayabilir. Tek tek sitelerdeki işyerlerine girip çalışma yapmaktan genel olarak mevcut durumda belirli pilot semtlerde yoğunlaşmak daha yararlıdır. Buralarda çalışan işçileri semtlerinde örgütlemek, oradaki kitle örgütlerine ve semte ilişkin politikalara çekmek ve buralardan sitelere girmek önemlidir. Elbette bunlar karşı karşıya konmamalıdır. Hem sitelere, orta ölçekli işletmelere girip çalışma yürütülebilir, hem de semtlerde işçileri kazanmak amaçlı faaliyet yürütülebilir. Ama dediğimiz gibi mevcut gücümüz açısından semtlerde çalışma yürütmek genel olarak daha yararlı olur.

Semtlerde İktidar Organı Gibi Çalışmaktan Ne Anlıyoruz ?

İktidar organı olmak bulunulan alanda siyasi, ideolojik, örgütsel pratik vb. açıdan bir bütün olarak önderlik edilmesiyle gerçek anlamını bulur ve kavram yerli yerine oturur. Biz biliyoruz ki komünistlerin iktidar organları bir bütün olarak devrimden önce yada Kızıl Siyasi İktidarlar kurulmadan önce mümkün değildir. Bu gerçeği bilmekle beraber bir gerçek daha bilmekteyiz ki bu da komünistlerin buldukları alanda iktidar organı yaratma perspektifli olmaları ve iktidar organlarının nüvelerini yaratmalarının onların varlık nedeni olmasıdır.

Komünistler faaliyet alanlarında iktidar organlarının nüvelerini yaratabilirler ve yaratmalıdırlar. Bundan hareketle genç komünistler özgül bir alan olarak semt faaliyetlerinde de iktidar hedefli ya da semt iktidar organları yaratmak hedefli bir perspektifle faaliyet yürütmelidirler.

İktidar perspektifine sahip olmayan çalışmalar ekonomizmin ya da anarşizmin tutsağı olmaktan kurtulamazlar. Ekonomizm kendini günlük çalışma da tek tek sorunların bir parça daha hafifletilmesi vb. olarak kendisini yansıtırken, anarşizme koşulların iç bağıntılarını kopararak, yani gerçekleri olgular dışında arayarak öfke ile bir saldırı başlatır. Sonuçta her ikisi de koşulların tutsağı olmaktan kendilerini kurtaramayarak teslim bayrağını çekerler.

Diğer taraftan, faaliyet yürütürken koşulları hesaba katmak ve zemin üzerinde siyasi faaliyet yürütmek de kendi başına bir anlam taşımaz. Çünkü bu kez de çalışmanın her adımında bir belirsizlikler, amaçsızlıklar yumağı içerisinde kendimizi buluruz. Her faaliyet belirli aşamalardan geçmek ve her bir aşamayı başarıyla geçtikten sonra yeni bir aşamanın yüklediklerini çözmek zorundadır. Bunun için de aşamalar arasındaki ilişki ve varılmak istenen yer belli olmalıdır ki hedefli, sistemli bir çalışma yürütülebilir.

Kurtarılmış alanlar öncesinde iktidar organları nüveler olarak oluşturulabilir. Bu esas olarak ideolojik ve siyasi bir etki olmakla birlikte güçlendikçe yaşamı da pratik olarak düzenleyebilir. Bunun örneğini proletarya partisi Dersim bölgesinde Köy Halk Meclisleri olarak hayata geçirmeye başlamıştır. Biçimsel değişiklikler olmak kaydıyla şehirlerdeki faaliyette de etkimizin yoğunlaştığı bölgelerde bu yönlü halk iktidar nüveleri oluşturulabilir. ■

1 MAYIS, SARI- SENDİKALARIN ÖZÜNÜ BOŞALTMA ÇABALARINA RAĞMEN MİLİTAN ÖZÜNE UYGUN BİÇİMDE KUTLANDI

Ülkemizde 1 Mayıs'lar egemenlerin saldırıları sonucu hemen hemen her yıl kana bulanmıştır. 80 öncesi birçok kez kanlı katliamlara sahne olan 1 Mayıs'lar 80 sonrasında da 89'da Mehmet Akif Dalcı'nın şehit düşmesiyle, 90'da Gülay Beceren'in polis kurşunlarıyla ömür boyu felçe mahkum olmasıyla yine kana bulanıyordu. "Demokrasi" vaatleriyle işbaşına gelen koalisyon hükümeti, hem verdiği vaatlerinin yerine getirildiği iddiasında bulunarak kamuoyunu yanıltmak amaçlı hem de devrimci-demokrat kamuoyunun baskısından dolayı bu yıl 1 Mayıs'ta yer yer yasal miting izni vermeyi tercih etti. Egemenler izin verdikleri mitinglerle aynı zamanda 1 Mayıs'ın emeğin birlik-mücadele günü olma özünün boşaltılmasında hesaplarını yapıyorlardı. Bir yandan 1 Mayıs'ın özünden boşaltılması çabasında olan egemenler ve destekçileri sarı-sendikalar, diğer yandan devrimci işçi sınıfı hareketinin diğer illere oranla daha güçlü olduğu İstanbul'da iki ayrı yerde miting olmasını sağlayarak devrimci işçi ve emekçilerin gücünü bölmeye çalışıyorlardı. Nitekim egemenlerin devrimcileri bölme çabalarının, devrimci siyasi eğilimlerin 1 Mayıs'a ilişkin bir eylembirliği platformlarının olmayışından ötürü etkili olmadığı da söylenebilir. Ama egemenlerin 1 Mayıs'ın özünü boşaltıp onun bir devlet töreni şeklinde kutlanmasını sağlama çabaları, devrimci ve komünistlerin çoşuklu katılımıyla boşa çıkarılmıştır. Mitinglerde her sarı sendika ağasının konuşması "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganı ile kesiliyordu. İstiklal marşı okunurken işçiler ve devrimciler marş ve sloganlarıyla istiklal marşını boğuyorlardı. Sarı sendikaların düzenlediği mitinglere bu yıl esas olarak devrimci ve komünistler damgasını vuruyordu. Marksist-Leninist güçlerin 90'lardan bu yana düzenlenen 1 Mayıs gösterilerinde etkinlikleri giderek daha fazla hissedilmektedir. 1 Mayıs 90'da harbiye direnişiyle başlayan bu etkinlik günümüz 93 1 Mayıs mitinginde kitlesel bir katılımı kendini daha fazla hissettirmektedir. ML'ler İstanbul şişli mitinginde oluşturdukları 2000 kişilik kortejle miting alanına oldukça çoşuklu sloganlarla girdiler. Miting alanına girerken ve miting boyunca "Yaşasın Partimiz TKP/ML", "Yaşasın Ordumuz TIKKO", "Yaşasın Kızıl 1 Mayıs" vb. sloganlarıyla yer yer mitinge hakim oluyorlardı, bunun yanında Marksist-Leninistler miting alanında açtıkları pankartlarla bu etkiyi daha da peşinlediler. Bu etki günlük basın 1 Mayıs haberlerinde bile yer yer çarpıtılmasına rağmen-yankısını buldu. Yeri gelmişken bu konuda halkın yanında yer alan Özgür Gündem gazetesinin miting sonrası "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganıyla yürüyüşe geçen komünistlerin hem sayısını yanlış vermeleri hem de polis saldırısına uğruyanlar esas olarak ML'ler olduğu halde Gündem haberi sanki ML'lere saldırı olmamış gibi vermiştir. Bu ciddi bir hatadır. Bu konuda daha dikkatli davranılması bizce Gündem gazetesine daha yakışan bir davranıştır. Miting sonrasında sloganlar ve pankartlarla yürüyüşe geçen ML güçlerin kortejinden onlarca kişi yaralanarak hastaneye kaldırılmıştır. ML'ler sarı sendikaların 1 Mayıs'ın özünü boşaltma çabalarını sadece sloganları ve pankartlarıyla değil, özellikle miting bitiminden sonra yürüyüşe geçerek boşa çıkarmış; 1 Mayıs'ı militan özüne uygun şekilde kutlamışlardır. Marksist-Leninistler bunun yanısıra İzmir, Ankara, Tunceli, Mersin vb. illerde de 1 Mayıs'ı özüne uygun biçimde kutlamışlardır.

Biz 93 şişli 1 Mayıs mitingini özelinde Marksist-Leninistler'in miting gösterilerine ilişkin eksikliklerini açmaya çalışacağız. (Buna gir-

Devrimci ve Komünistler 1 Mayıs'ı militan özüne uygun şekilde kutladılar.

meden önce, diğer devrimci yayınları şöyle bir karıştırdığımızda bu güçlerin kendi durumlarını oldukça subjektif ve abartılı bir biçimde aktardıklarını üzülerek vurgulamak istiyoruz.) Marksist Leninistler geçmişte mitinglere geniş katılmama, yeterince önemsememe şeklindeki hatalarını bugün büyük oranda aşmışlardır. Fakat bugün son 1 Mayıs Şişli mitinginde de yaşadığımız gibi, hepüz bu eylemlere hazırlıklı ve organize katılmak gerektiği yeterince bilince çıkarılmamıştır. Küçük, büyük, dar, kitlesel biçimi nasıl olursa olsun her eylem öncesinde ve eylem anında uygun düzenleme ve hazırlıklar yapılmasıyla istenilen amaca ulaşılabilir. Ancak bu hazırlık ve düzenlemeler kendiliğinden çabalarla mümkün değildir. Nasıl ki sınıfsız toplum hedefimize ulaşmak için, mücadeleyi örgütleyecek tek tek çabalara bilinçli iradi bir müdahaleyle önderlik edecek öncü bir parti zorunlu ise; herhangi bir eylemin örgütlenmesi içinde bunu organize edecek bir örgütlenme zorunludur. Hele hele bu eylem kitlesel bir niteliğe sahipse bu geniş kitlenin üzerinde inisiyatif oluşturularak bu kitlenin tek ses, tek bir yumruk haline getirilmesi daha da önem kazanmaktadır. O halde sorun hem eylem uygun düzenlemeleri yapacak, hem de eylem sırasında eylemci kitlenin üzerinde inisiyatif oluşturacak, onları birleşmiş iradi bir güce dönüştürecek işleve sahip bir organizasyon komitesinin oluşturulmasıdır. Bu komitenin esas olarak işlevini tam anlamıyla oynayabilmesi eylem sırasında inisiyatifi ve önderliğini icra edebilmesiyle mümkündür. 93 Şişli 1 Mayıs mitinginde bu inisiyatif yeterince icra edilemedi. Ve miting sonunda 2000 civarında katılımcının olduğu Marksist Leninistler'in yürüyüşü, bu inisiyatif eksikliğinden ötürü polis eengellemesiyle karışlaştığında organize bir karşı koyuşa dönüşmemiştir. Egemenlerin kendilerine karşı en ufak bir muhalefeti terörle bastırdığını bilince çıkarıp,

Polisin saldırısına karşı inisiyatif ve hazırlık eksikliğinden ötürü organize bir karşı koyuş gerçekleştirilemedi.

bu tür gösterilerde polis saldırısına karşı güçlerimizi ilkel silahlarla- ilkel silahlardan kastımız taş, molotof, sopa vb. dir- donatmalıyız. Ve miting alanına getirdiğimiz her gücü olası polis saldırısına karşı saldırı ruhuyla donatmalıyız. Bu tür gösterilerde taşsız, sopasız olursa bile birlikte, organize bir karşı koyuş polisi püskürtacaktır. Polis saldırırken gücünü esasta o an bizim paniklememizden almaktadır. Gerekirse hareketsiz kalıp kenetlenerek bile karşı konulabilir. Böyle bir pasif direniş bile polisin pervasız saldırısını engelleyecektir. Bizim karşı saldırımız güçlü olduğunda ise polisin panikle-yip kaçmasını sağlayacaktır.

Bu eksiklikleri açmamızın nedeni, çıkar-dığımız dersler ışığında daha güçlü, daha örgütlü yeni gösteriler örgütlemek içindir. Bunun bilinciyle yeni gösterilere organize olmuş, polis saldırılarına karşı, saldırı ruhuyla donanmış olarak katılım.

UNUTMAYALIM! Tek bir irade tek bir vücut olarak düzene vurduğumuz yumruk daha güçlü olacaktır!

Küçük, büyük her eylem daha organize, daha güçlü katılarak polis saldırılarını boşa çıkaralım! █

Gülay Beceren'le röportaj

-1990 1 Mayıs'ını gözünün önüne getir. O gün yaşadıklarınızı; seni oraya gitiren (ML saf-larda yer almanı kastediyoruz) süreci bize anlatır mısın?

-Benim devrimcilerle tanışmam 1989 yılında oldu. Bu zamana kadar sınıf mücadelesi konusunda hiç bir bilgim yoktu. 1989'da üniversiteye başlamamdan sonra devrimcilerle tanışma fırsatı buldum. Hiç bir bilgim yoktu dedim ama devletin devrimcileri "terörist" olarak nitelendirmesinden etkilenmiştim ve onları öyle biliyordum. Ama devrimcilerle olan ilişkimin sonucu devrimcilik ben de yüksek bir sempati uyandırdı. Özellikle de devrimcilerin halkın çıkarları için mücadele eden ve bu uğurda herşeyi göze alan insanlar olduklarını gördüm. Ve devrimcilerin bu özverisi beni üniversiteli öğrenci gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist eylemliliklerine katılmaya yöneltti. Elbette ki devrimci mücadele yalnızca üniversiteli gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesiyle sınırlı değildi, bu sadece bütünü bir parçasıydı. Ve bu mücadele işçi sınıfının devrim mücadelesiyle bütünleştirilmezse kısır kalacaktı. Buna inanmış birisi olarak işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta ben de ; Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesini Türkiye koşullarına en iyi biçimde uyarlayan güç olarak değerlendirdiğim Yeni Demokrat Güçler'in saflarında yerimi aldım. Taksim meydanına vardığımda, Taksim Meydanı ve geniş çevresi sivil-resmi polis kaynıyordu. Öğlen sularında Harbiye'deydim yürüyüşe geçen bir grup gördüm ve katılmak için o yöne doğru koştum. "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları arasında biraz ilerlemiştik ki polisler saldırdı, savunmamız karşısında da ateş açtılar. Sonrasında ara sokaklara girdik , şimdi hangi sokaklarda, ne kadar dolduğumuzu hatırlamıyorum. En son merdivenli bir sokağın başında olduğumu biliyorum, aşağıya doğru en önde koşmaya başlamıştım ki merdivenlerin sonunda bir polis otosunu ve otodan çıkan polisleri görünce geriye dönüp koşmak istedim. Ama tam arkamı döner dönmez ne olduğunu anlayamadığım bir uyuşma oldu vücudumda ve yere düştüm. Düşükten sonra bir süre kalkmadım

çünkü yoğun silah sesleri vardı, kitlenin tarandığı izlenimi uyandı bende. O anda aklıma yeni bir 77 yaşıyor diye geldi ve başımı kaldırdığımda göreceğimi düşündüğüm ilk şey yerde yatan ölü insanlardı, bunun üzüntüsü ve korkusuyla başımı kaldıramadım. Başımı kaldırıp yerin boş olduğunu görünce sevinerek, kaçmak geldi aklıma. O ana kadar hiç bir acı duymamıştım ve bacağıma uyuşturucu etkisi olan bir şeyin isabet ettiğini zannediyordum, "Biraz zorlarsam kalkıp koşabilirim herhalde" diye düşündüm. Ellerimi destek yapıp kalkmaya çalıştım, zorladım ama olmadı. Polislerin gelmesini beklerken, bulunduğum gruptan bir kaç arkadaş geldi, beni merdivenlerin başına taşıdılar destek olup beni de götürmek istediler. Sanırım görünürde kan olmadığı için kimse ağır yaralanmış olabileceğine olasılık vermiyordu. Yürüyemediğim ve onların da başımda oyalanıp yakalanmamaları için beni bırakmalarını istedim ve gittiler. Bu sırada nefes alıp vermem giderek güçleşiyordu. Arkadan polisler geldi ve beni bir polis otosuna bindirip götürdüler, geldiğimiz yer karakoldu. Bulduğum odada daha önceden tanımadığım bir bayan arkadaş da vardı. Polisler arada gelip "Birşeyin yok, önemli bir şey değil" deyip bir yandan da sırtımı duvarı dayayıp oturmaya çalışıyorlardı ama oturamıyor, kayıyordum. Arada da yüzüme su atıyorlardı. Bayan arkadaş"ın çok kan kaybediyor" diyerek uyarması üzerine beni bir taksiye bindirip Şişli Etfal Hastanesi'ne götürdüler. İlk yardım yapıldıktan sonra yukarıda bir odaya alındım (Ben bu olaylar sırasında bilincimin hep yerinde olduğunu sanıyordum. Ama daha sonraları bazı arkadaşlarla konuştuğumda hatırlayamadığım olayların olduğunu gördüm) odaya çıkarılıp ortalık biraz sakinleşince aklıma benden başka yaralananların olup olmadığı geldi ve bunu sordum, olmadıklarını söylediklerinde bir rahatlama duydum. Akşama doğru da Çapa'ya doğru yola çıktık.

-1 Mayıs'a katılan insanların sence nasıl bir ruhla donatılmaları gerekir?

-Bu konuda başta şunu belirtmek isterim; işçi sınıfının önderleri bize "proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecekleri hiç bir şey yoktur ama

kazanacakları koskoca bir dünya vardır" mesajını sundular. Ve bunun kendisi de bedeller isteyen bir mücadeleyi gerektirir. Çünkü tarih hiç bir zaman ezen bir sınıfın ezilen bir sınıfa bir hak hediye ettiğini göstermemiştir ve her hak mücadele sonucu elde edilmiştir. Yani devrimci mücadele onurlu yaşamın can damarı olmuştur. Kitleleri de bu devrimci mücadeleye ruhuyla donatmalı ve onlara kazanılacak dünya için bedeller vermeye hazır olduğunda zafare ulaşabileceğini kavratmalıyız.

-Hastane döneminde devrimci çevrelerin seni sahiplenmesi sana neler hissettirdi?

-Bir devrimci yaptığı işin doğruluğuna inanıyor ve onu savunuyorsa tek başına kalsa bile doğru bildiğini yapmalı, karamsarlığa umutsuzluğa kapılmamalı. Ancak olanakların bulunduğu yerde dayanışmak, birbirine destek vermek insanları daha güçlendiriyor. Bu yönden de kendimi çok şanslı görüyorum; ve tüm devrimci- demokratların ve özellikle de o zamanlar iki ayrı dergi olan Yeni Demokrasi ve Halk Demokrasisi'nin çalışanları ve okurlarının, bana sahip çıkmaları beni yalnızca çok sevindirmekle kalmadı, beni daha da güçlü kıldı.

-1990 1 Mayıs'ında yürütülen Gülay Beceren'le dayanışma kampanyası amacına ulaştı mı, başarılı oldu mu?

-Başarıya ulaştığını söylemek istiyorum. En somut örneği ise ATİK'e bağlı olarak ATİGF taraftarlarının 7 aylık her yönlü yürüttüğü faaliyetlilikler sonucunda tedavi olmak için Avusturya'ya gelmemdir.

-Tedavi için Avusturya'ya gittiğinde nasıl karşılandın?

-Avusturya'ya gitmeden önce (Avusturya'dan) 1-2 arkadaşla telefon görüşmesi yapmama, Türkiye'deki bir kaç arkadaştan da bilgi almama rağmen beni neyin beklediğini bilemiyordum. Havaalanında beni bir kaç kişinin almaya geleceğini düşünüyordum, bunun yerine kalabalık bir kitlenin coşkuyla karşılamak, arada kilometreler, sınırlar da olsa aynı devrimci dayanışma ruhunu hissetmek beni de onların coşkusuna ortak etti.

-Avusturya dönemini kısaca anlatır mısın?

-Bilindiği üzere ATİK(Avrupa Türkiyeli İşçi ve Gençlik Federasyonu) ve özgülde de ATİGF(Avusturya- Türkiye'li İşçi ve Gençlik Federasyonu) taraftarlarının başarıyla yürütmüş oldukları kampanya sonucunda ben Avusturya'ya geldim. İlk 7 ay bir rehabilitasyon merkezinde tedavi olmak amacıyla kaldım. Sonrasında bürokratik işlemler, Almanca kursu, okul gibi sorunların çözülmesiyle uğraştım. Ekim 92'den itibaren de üniversitede elektrik bölümüne devam ediyorum.

Hastane ve sonrası bir iki aylık dönem gerek Avrupa'yi gerekse buradaki insanları, ilişkileri tanımayla geçti. Bu sebeple bu süreçte biraz misafir, izleyici bir konumda olduğumu söyleyebilirim. Daha sonra ise yukarıda saydığım işlerle (Alm. kursu, okul...vs) birlikte ATİGF'in faaliyetlerinde görev almaya başladım.

İnsan dilini, kültürünü bilmediği yabancı bir ülkeye geldiğinde birçok sorunla karşı karşıya kalıyor, hele de yardım elini uzatan birileri olmazsa durum daha da zorlaşıyor. Oysa benim için böyle problemler hiç söz konusu olmadı. Gelişimden bu yana gerek sorunların çözümünde olsun, gerekse manevi destekte olsun ATİGF'li arkadaşlar beni yalnız bırakmadılar.

-Tedavi hangi aşamada?

-Vurulduktan sonra 1 yılı aşkın bir süre tedavi gördüm, bunun 1.5 ayı dışında tedavi rehabilitasyon üzerindeydi. Yani yürüme şansını varsa yoğunlaşma bunun üzerine oluyor doğal olarak ama benimki gibi olaydan belli bir süre sonra kesinleşen yürüyemeyecek olma durumunda tedavinin yönü tekerlekli sandalyeyle yaşama uyum sağlamaya

dönüyor. Daha Türkiye'de yürüyemeyeceğim kesin olmasına rağmen verilen çaba (benim değil, doktor ve terapistler tarafından, çünkü o zamanlar neyin, nasıl yapılacağını bilemiyordum) ille de yürütmek yönündeydi. Bunun dışında pek bir şey olmadı. Avusturya'daki rehabilitasyon merkezinde ise öncelik temel ihtiyaçlar olmak üzere pek çok şeyi kendi kendime yapacak seviyeye geldim. Mucizevi bir durum olmadıkça böyle de devam edecek.

-Avusturya'daki dönemin mücadele yaşamını nasıl etkiledi?

-Avusturya'ya gelmeden önce yurtdışında mücadele nasıldır konusunda pek bir düşüncem yoktu. Ama "mülteci revizyonizmi"nin hakim olduğu düşüncesiyle iyi gözle baktığım da söylene- mezdi. Ancak bunun böyle olmadığını gördüm. Organize olmuş devrimci örgütüllükler, verdikleri mücadele, kazanımlar benim ummadığım şeylerdi. En son örneğini Abimael Guzman'a (Başkan Gonzalo) özgürlük kampanyasında da yaşadık. Bu kampanya yurtdışında yaşayan devrimcilere de önemli sorumluluklar yükledi ve bunun bilincinde olan kesim gereğince yerine getirmeye çalıştı.

Burada gördüklerim bir kez daha ispatladı ki şeylerin çelişkisi özündedir dıştaki olaylar etkileyebilir ama belirleyici olan iç çelişkidir. Yaşanılanlar gösterirdi ki sınıf mücadelesinin her alanında geriye dönüşler oldu bu ister devrimci durumun yüksek olduğu ülkemizde olsun, isterse de geriye dönüşün, devrimciliği bırakmanın (objektif olarak da) daha kolay yaşandığı yurtdışında olsun, çelişkinin yönünü devrimcilik olarak belirleyenler yurtiçinde ve yurtdışında da bu mücadeleyi sürdürdüler. Demek istediğim devrimcilik, değer yargıları

Türkiye'de başka yurtdışında başka olmamalıdır. Ancak bir yanlış anlayışın doğmasını da istemiyorum esas mücadele alanı Türkiye'dir, yurtdışı tali olandır, hiç bir biçimde yurtdışındaki mücadeleyi öne çıkardığım Türkiye'dekine eşit koştuğum düşünülmemeli. Bu arada ben de bu faaliyetlere elimden geldiğince katkıda bulunmaya çalışıyorum.

Bu süreç içinde biraz daha olgunlaştığımı düşünüyorum. Olaylara daha geniş ve nesnel bakabiliyorum yaşadıklarım ölçüsünde.

Bunlarla birlikte daha önce pek farkında olmadığım bir konu beni ilgilendirmeye başladı ki; o da kadın sorunu. Türkiye'deyken ya bunun farkında değildim yada benim çevremde böyle şeyler olmayıyordu. Genel açıdan kadının sınıf baskısından hariç cins baskısının altında ezildiğinin ikinci sınıf muamele gördüğünün bilincindeydim ama bunun devrimci cephe açısından da partikte hala geri bir konumda olduğunu burada yaşadıklarım sonucunda öğrendim. Din olgusuyla birleşen burjuva-feodal kültürün devrimci cepheye de yansımaları muhakkak ama kadın sorunu konusundaki yanlış anlayışların bu kadar köklü olabileceği Türkiye'deyken aklımdan bile geçmemişti.

-Avusturya'da olduğun süre içerisinde seni en fazla üzen ve sevindiren olaylar nelerdir bize anlatır mısın?

-Bu soru çok geniş olduğundan dolayı beni en çok etkileyen olayları başlıklar halinde söyleyeyim. Birincisi en sevdiğim olay eskiden iki ayrı dergi olan Yeni Demokrasi ve Halk Demokrasi'sinin birleşmesidir. En çok üzüldüğüm olay ise Abimael Guzman (Gonzalo)'nun tutuklanmasıdır. Daha başka sevdiğim, üzüldüğüm veya şaşır-dığım olaylar da var, örneğin beni etkileyen olaylardan birisi enternasyonalist ruhla Türkiye'de mücadele veren Barbara Anna Kistler'in şehit düşmesidir. Diğer yandan Devrimci-Sol içinde yaşanan olaylar veya PKK'nın ateşkesi beni etkileyen olaylar olmuştur.

-Türkiye'yi özleyiyor musun?

-Yurtdışında benim durumumda olan binlerce insanın verebileceği cevap olacak bu "evet hem de çok". Bunun ardında da en çok neyi özlediğimi soracaksınız herhalde...

-Evet öyle. Türkiye'de en çok neyi özleyorsun?

-O kadar çok şey var ki özlediğim. En çok sınıf mücadelesinin sıcak alanlarını, dostları ve bir de sınıf mücadelesiyle tanıştığım, yeni insan olma yolunda ilk adımları attığım güzel günlere mekan olan, şarkıda da dendiği gibi, "ey sen ne güzelsin kavgamızın şehri" İstanbul'u özledim.

-İleride Türkiye'ye dönmeyi düşünüyor musun?

-Evet düşünüyorum. Ne zaman olur bilmiyorum, şu şöyle olursa dönerim diye bir şey de belirlemiş değilim.

-Dergimizi okuyor musun? Okuyorsan nasıl buluyorsun?

-Yeni Demokrat Gençlik Dergisini çıktığı günden beri takip ediyorum. Gençliğin sesini herhangi bir derginin gençlik köşesinde değil de, kendine has dergisinden duyurması çok güzel bir olay. Gençliği ilgilendiren konuların ML bir anlayışla gençliğe ulaştırılması konusunda da YDG'ye önemli görevler düşüyor. Ancak görebildiğim kadarıyla haberler daha çok liseli-üniversiteli öğrenci gençlik üzerine, işçi, köylü ve yurtdışındaki gençlik konusunda haberler az hatta yurtdışından hiç ses yok. Burada eleştiri okunun ucunu sanıyorum bu kesimden okuyuculara yönelmek gerekiyor. YDG bizim dergimizse ona sahip çıkmamız; yazı ve haberlerimizle güçlendirmemiz gerekiyor, tabii ben de kendi payıma düşen eleştiriyi de alıyorum.

-En son olarak okuyucularımıza iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

-Öncelikle 1 Mayıs 1990 sonrası süreçte beni yalnız bırakmayıp desteklerini sunan ve daha önce fırsatını bulamadığım çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına ve bu olanağı sağlayan YDG'ye teşekkür etmek istiyorum.

Umudum dergimizin gelişerek daha geniş kesime ulaşması bunun için her YDG okurunun birer YDG muhbirine, dağıtıcısına dönüşüp katkılarıyla zenginleşecek kolektif bir ürün çıkması dileğidir.

Çalışmalarınızda ve mücadelenizde başarılar. Teşekkür ederim. ■

Gülay Beceren 93 1 Mayıs'ını Avusturya'daki gösterilerde kullandı.

ULUDAĞ ÖĞRENCİ YURDUNDA RESİM SERGİSİ

Biz Bursa YDG olarak, suskunlaşan, suskunlaşmış üniversite gençliğinde yetenekleriyle bu zincirleri kırmayı çabalayan arkadaşların çalışmalarını olumlu yönde adımlar olarak görüyoruz. Ve bu röportajı geniş kitlelere duyurmak, sahiplenmek ve böyle insanları teşvik etmek amacıyla yaptık.

1) YDG - Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

ŞEN- 1970 Akhisar doğumluyum, sanata ilgilim küçük yaşlarda başladı. Özellikle resimle aram çok iyi. Tıp fakültesini kazandıktan sonra da çalışmalarım devam etti. Fırsat buldukça çalışmalarımı amatörce sergiler açarak insanlarla paylaşıyorum.

2) YDG- Sanırım bu son çalışmanız yurt tarihinde ilk olma özelliğini taşımakta. Bunun yanı sıra unutturulmaya, yozlaştırılmaya çalışılan "sevgi" kavramını değişik bir açıdan irdeliyor. Önce "sevgi" kavramınızı öğrenebilirmiyiz?

ŞEN- Yaşamım boyunca en çok ilgilendiğim konulardan biri bu oldu, sevgi. Yaşadıklarımı uzun uzun tahlil ettim ve şunu gördüm sevgi bir emektir bir üretkenliktir. Önce kendini sevmeli insan kendini sevmeyen insan başkasını severmez ve bu niteliklere sahip sevgi, bağırnda insanlık sevgisini de taşımalı bence.

3) YDG- Ama serginizin teması karşılıksız kalan bir sevgiyi anlatıyor.

ŞEN- Konuya bir yerden yaklaşmanın bir çok sebepleri vardı. En önemlisi düşlenen gerçek sevginin paylaşılmasını istendiği kişiden alınan hayır cevabıyla şekillenen psikolojik havayı yansıtmaları... Hüznüleniş ve karamsarlık aslında düşlenen gerçek sevginin bir süre daha belkide uzun bir süre böyle kalacağı için... Kronolojik olarak "bir sevginin" anlatıldığı sergimde benim bu sevgiye yüklediklerim ve bu sevgiden beklentilerimde yeterince yansıtılmıştı. Toplumumuzda sıkça yaşanan bir olay, sevginin karşılık bulmayışı bu durumdaki insanlar olayı tahlil edebilecek bilinç düzeyinden yoksun oldukları için toplumdaki kaçıyorlar, yozlaşıyorlar.. Hatta ihtihara kadar sürüklenbiliyorlar. Oysa karşılıksız kalan sevgi üzerine sağlam bir dostlukta kurulabilir. Zor bir durum ama karşılıklı çabalamayı gerektiriyor.

4) YDG- "Umudum Sevdandı" ismini vermişsiniz serginize serginizi gezdikten sonra insanların kafasında bir ikilem oluşmayacak mı?

ŞEN- Oluşacak ikilem düşündürmek içindi. Düşlediğim gerçek sevgiyi somuta indirgiyememenin verdiği acıyı en iyi "UMUDUM SEVDANDI" ile ifade edebildim.

5) YDG- Resimle şiirin iç içeliğini gördük serginizde. Bu özgün çalışma hakkında bilgi verir misiniz?

ŞEN- Yoğun duygu atmosferinin dışı vurumunda Ülkü Acar isimli bir ressamın özgün sanat anlayışı esin kaynağım oldu. İlk önceleri ben şiirle resmin iç içeliğine tepkiyle yaklaşmışım. Ama sonraları sanatın insanlara ulaşmanın bir yolu olduğunu ve bu yolu belli kalıplara sokmanın yanlışlığını gördüm. Sanırım duygularımı bu özgün çalışmada dışında bu kadar iyi veremezdim.. kendi kucagında bu kadar olumlu yaklaşılacağını hiç düşünmemişim bu özgünlüğe.. Özgünlük dedim çünkü bahsettiğim ressamdan daha da cömertçe yaklaşmışım.

6) YDG- Peki şekillenmiş bir sanat anlayışınız var mı?

ŞEN- Kendi özgünlüğüme ulaşacak bir arayışın içindeyim. Bu arayışı yakaladığımda, eserlerim daha da düşünmeye sevk etmeli insanları.. Daha da öteyi düşünerek nesneyi ve kendini aşmasını perdenin arkasını görmesini sağlamak, yet-

kinleştirmek. Estetikte fazla direnmek, durağanlığı sanatçının içinde meşrulaştırması gibi geliyor bana.... Çünkü böyle bir eserle seyirci arasında uzlaşma sağlanmış olur, bu da insanı düşündürmekten uzaklaştırır. Amacım çağımız insanına öldürülen insanların ve toplumunun psikogramını verebilmek. Ezilen, horlanan, öldürülen insanların ve acımasızca yok edilen doğanın durumunu ve bu acımasızlık karşısındaki tepkinin resimsel yansı olmalı resimlerim. Böylece izleyici, düşünme süreci içinde resimlerle kendisi arasındaki ortak yaşanmışlıklar ve gözlemlerini yeniden bilincinden geçirme olanağını bulur. Halkın gerçek gözlemlerini dile getirebilmeli sanatçı. Gelişen mücadelenin kazanımı olan yeni kültüre de sahip çıkmalı. Zaten bu güne kadar ki insanlığın gelişim sürecinde en iyi eserler hep bu savaşımın içinden çıkarılmıştır. Böyle düşünen sanatçı önünde birçok engellerin olduğunu bilincine de varmalı...

7) YDG- Engel dediniz. Bir saldırı oldu serginize. Bu saldırıyı açıklayarak, bu saldırıları nereye bağladığınızdan bahsedermisiniz?

ŞEN- 5 Mayıs akşamı sergiden birkaç dakika ayrılmamı fırsat bilen kimliği belirsiz kişilerce bir saldırı yapıldı sergime. Dört resmimi müstahcen bulup karalamışlar. Biri de tamamen yırtılmış. Serginin işlenen temasına uygun düşen Marx'ın bir sözünü asmışım. Sadece Marx ismi karalanmış. Birde gelecek özgür toplumla ilgili bir dileğim vardı, eleştirilerin yazılması için koyduğum masada. Buda yırtılmış. Bu saldırı ister bilinçlice isterse bilinçsizce yapılmış olsun, yüzyıllardır egemen sınıfların sanata, bilime karşı yaptığı saldırıların amacına uygun düşüyor. Ben bu yönüyle değerlendirdim. Bir de, bu sergi üniversitemizde yıllardır verilen öğrenci gençlik kücadesinin kazanımlarıyla açılabilir. Çünkü önceki yıllar da idare böyle bir sergi girişimini engellemişti. Bu saldırı, bu kazanımları örtme girişimi olarakta görmek mümkün. Olayı knaym yazılar astım yurt duvarlarına. Dostların yanımda oldu.

8) YDG- Bu sergi birçok olumlu izlenim bi-

raktı. Bu olumlu izlenimler sizin geleceğe yönelik planlarınızı ne ölçüde etkiledi?

ŞEN- Üniversitede resimle benim kadar ilgilenen dostlar anyordum. Bu yıl bu dostlara kavuşabildim. Birlikte yurttan bir gelenek yaratmayı hedefledik. Benim sergim ilk adımını oluşturuyor. Şu an ileriki bir tarihte açacağımız karma serginin hazırlığı içindeyiz. Sanırım buradan kazanacağımız deneyimler, gelecek içinde bir ışık olacak bizler için...

9) YDG- Hedeflerinizi gerçekleştirme umuduyla bu röportaj için teşekkür ederiz.

ŞEN- Asıl ben teşekkür ederim. ■

Tuncay Şen'in sergiye ismini veren şiiri

UMUDUM SEVDANDI

Serin bakışım
ağlatan güllüşlerinle
turuncuya boyamışsın denizi
ben onda yalnızlığımı anyorum
ulaşabilirsem..
umut haykıracağım boşluğa
bir sen duymayacaksın

Not:

Yırtılan söz şuydu:

"İnsanlığın ulaşabileceği o en güzel günlerin sıcağını zincirlenmiş ve yozlaştırılmış yüreklerimizde inadına sıcaklığını yaşamak ve yaşatmak inancıyla..."

Tuncay ŞEN.

İsmi karalanmış Marks'ın sözü ise

"İnsanı insan olarak, dünyayla ilişkilerinde, insanı ilişkiler olarak değerlendirirseniz, sevgiyi yalnız sevgiyle, güveni yalnız güvenle değil tokuş yapabilirsiniz.

Karşılığında sevgi yaratmadan seviyorsanız yani sevgi olarak sevginiz karşılıklı sevgi yapamıyorsa, seven bir kişi olarak dış vurumunuzla kendinizi seven bir kişi yapamıyorsanız, sevginiz bir talihsizliktir."

Marks

Çevre kirliliği ve devrim ilişkisi

Ümraniye Hekimbaşı çöplüğünde meydana gelen patlama ile gözler bir anda çevre sorununa kaydı. Herkes suçlu ararken onu karşımıza çıkarmışlardı bile. Burjuva basınına göre suçlu, çöp dağının yanına gecekondun yapan yoksul halktı. Ne yaman çelişki, canından ve malından olduğun yetmezmiş gibi birde suçlu olacaksın.

Bir süre gazetelere manşet olan olay kısa sürede unutulmaya terk edildi. Gerçek suçluların meseleye çözüm getirmesi beklenemez. İşte biz bu yazıda meseleyi biraz daha geniş tutarak sadece çöpü değil bir bütün olarak, çevre kirliliğini irdeleyip suçluları, güçlülere ve mağdurları ile konuyu inceleyeceğiz.

Kapitalizmin yavaş yavaş palazlanmaya başladığı yıllarda kimisi sadece kişilerin kirlendiği bir sürece girildiğini düşünüyordu. Oyle ya kardan başka bir şey düşünmeyen, para ile yatıp para ile kalkan bir topluluğun mensubu kişilerin, temiz kalması mümkün değildi. Herşeyin para ile ölçüldüğü zaman ve yerde kim aksini iddia edebilir ki. Gerçekten de geçen zaman içerisinde, kapitalizmin ürünü bireylerin, tanrıları olan paraya kavuşmak için yapmayacakları fetbahlık, çevirmeyecekleri fırlıdak kalmadığı görüldü. Oysa kişiler için değil çevre içinde vahim bir tehlike yaklaşıyordu. Her geçen gün gittikçe büyüyen tehlike: Çevre kirliliği.

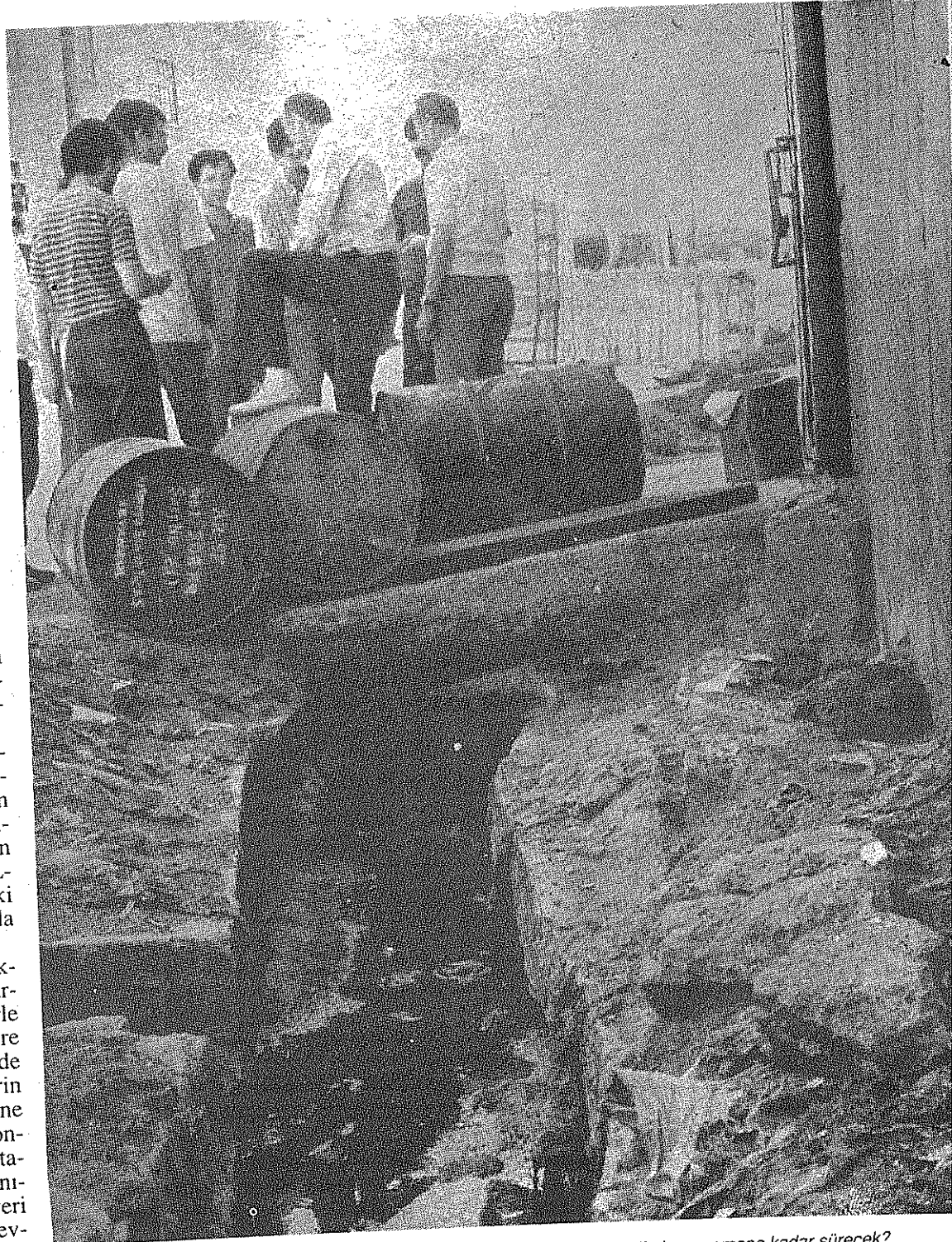
Komünistler ise, kirlenen kişilikleri temizlemek gibi ciddi bir iddia ile yola çıktılar. Getirilen yaşam felsefesi ile dejenere olan insan ilişkileri düzelecek yeni insan bugünden yarına yaratılacaktı. Bunun mücadelesini veren komünistler günümüzde kirlenen insanı ML-MZD bilimi ile yıkayıp temizlemektedir. Peki ya çevre. Çevre nasıl temizlenir? İşte yazıda bu sorunun cevabını bulacaksınız.

Avrupa'da kapitalizm serpilip boy verdiğçe her tarafa fabrikalar kuruluyordu. Buralarda kadın ve çocuklar 16 saate varan sürelerle karın tokluğuna çalıştırılırdı. Aslında çevre kirliliği sorunu da ciddi anlamda bu dönemde başlar. Fakat yoğun sömürü ve baskı işçilerin kendi sorunlarının dışında bir şey görmelerine manidir. Üzerlerindeki baskı ile boğuşmak onları zaten yeterince meşgul ediyordu. Kapitalistlerin ise umurlarında bile olmadığını sanırım söylemeye gerek yoktu. İşçiler ev-işyeri ikilemi içinde sürünürken, kasalara para, çevreye ise pislik akıyordu.

Burjuvazi bu dönemde işçilere olduğu kadar doğaya karşı da oldukça sert ve kaba yöntemlerle yaklaşır. Ama gün geçipte işçiler iktidara yönelince, daha ince politikalar devreye girmeye başladı. Açık yüzlerine artık maske takma zamanı gelmişti.

İşte yarı-sömürge kavramının geliştirilmesi bu maskenin diğer adı. Politikasının ise mihenk taşıdır. Çözüm-süzlüklerini yarı-sömürge ülkelere havale etmek onların ilk çözümü oldu. Geliştirilen bu yeni yolun emperyalistlerin işine yaramadığını söylemek mümkün değil. Gerçekten de yarı-sömürge ülkelerdeki halk çifte sömürü altına girerken, emperyalistler kendi ülkelerinde çalışan işçilere talandan pay vererek onları susturma yoluna gideceklerdi. Bugün yarı-sömürge ülkelerde ezilen halk biraz da emperyalist ülkelerde çalışan işçiler için eziliyor dersek yanlış olmaz.

Emperyalistler işçi sınıfını böyle bastırma-ya çalışırken yaptıkları çevre kirliliğini ise görmüyorlardı bile. Ne de olsa daha hesap soran yoktu. Oysa daha fazla kar anlayışı üzerine yükselen sanayi, gün geçtikçe biraz daha

Burjuvazi çevremizi çıkarları uğruna mahtfederken, buna karşı olan sessizliğimiz ne zamana kadar sürecek?

fazla çevreyi kirlenmekte, doğal kaynaklarını düşüncesizce kullanılması ile ekolojik denge biraz daha bozulmaktaydı. 1950'li yıllara girildiğinde, özellikle Avrupa'da artık gelişen bir çevre bilinci vardır. Gittikçe yayılan bir bilinç.

Çevrebilincinin gelişmesi ister istemez çevreyi kirlenler üzerinde bir baskıyı beraberinde getirdi. Fakat emperyalistler bu baskıyı çok rahat bertaraf ettikleri gibi, bu alanda oluşan gurupları kendi potalarında eritmesini de bildiler. Elbette bu konudaki en büyük destekçileri yine yarı-sömürge ülkelerdi. Yarı-sömürge ülkeler bulunmaz bir nimetti. Kendi sorunlarının, çözümsüzlüklerinin, çıkmazlarının sihirli değneği olup çıkmıştı. Ne hazindir ki emperyalizmi sırtında taşıyan yarı sömürge ülkeler bu yetmiyormuş gibi onun pisliğini de kabul etmek zorunda kalmıştı.

Yarı-sömürge ülkelerde yaşayan insanların çevre sorunları karşısında nispeten duyarız olması şaşırtıcı değildir. O kendisi için daha

yakıcı olan sorunlarla uğraşırken doğanın kledilmesi gibi ciddi bir sorunu gözardı edilmektedir. Oysa ki doğa katliamının en ciddi olduğu yerlerde yine buralardır. Emperyalist ülkelerdeki çevre kirliliği, yarı-sömürge ülkelerde, insan sağlığını tehdit edici boyuta çıkmıştır. Gerçekten de insan hayatını riske sokan atık madde çıkararak tesis ve fabrikalar bu ülkelere kurulmakta, üstüne üstlük "ülkemi sanayi getiriyorum" demogojileri ile insanlar aldatılmaktadır. İş öyle bir safhaya gelmiştir ki bu konuda ince politikaları bir yana itilmiştir (yarı-sömürge ülkeler için) artık doğruya, ülkelerindeki atık maddeler (zehirli ve kimyasal maddeler) yarı-sömürge ülkelere gönderilmeye başlanmıştır. İşin ilginç tarafı zavallı devletin uşak yöneticileri halka bu seçeyi gelir kaynağı olarak gösterip tehlikeyi gözlerden kaçırmaktadır.

Günümüze gelindiğinde artık uygulamaları halka kanıksatılmaya çalışılmaktadır. Ama şeyi gözardı ettiler. Yarı sömürgelelerden g

ve onlara hayat veren kan damarlarını kesme fikri ile yola çıkan komünistler, ülkenin çöplük olarak kullanılmasına da izin veremezdi, vermeyecekte. Esasen atık maddelerin yarı-sömürge ülkelere gönderilmesi sorunun ertelenmesinden, geçiştirilmesinden başka bir şey değildir. Bugün dağ olup halkın üstüne göçen çöpler yarın duman olup empeyalizmin tepesine yağdığına şaşırılmamak gerekir. Görüldüğü gibi sorun her ne kadar öncelikle yarı-sömürge ülkelerin olsa da aslında tüm dünyanın sorunudur. Sorun her ne kadar öncelikle yarı-sömürge ülkelerindedir dediysek de unutmamak gerekir ki bu ülkelerde de öncelikle emekçilerin sorunudur. Dünya bazında düşünürsek öncelikle dünya emekçilerinin sorunudur.

Sorunun öncelikle tüm dünya emekçilerini ilgilendirdiğini söylemek öylesine bir tesbit değildir. Amaç burjuvazinin meseleye çözüm bulmaktan uzak olduğunu, kendi sorunu olarak görmediğini söyleyebilmektir. Gerçekten de bugün hakim sınıf paranın verdiği güçle kendine küçük cennetler yaratabilmekte, çevre kirliliğinin ayyuka çıktığı bir mekanda bile o en az etkilenme koşullarını kendisine yaratabilmektedir. Zaten onun çevreyi pervasızca kirlileme rahatlığı da buradan gelir. Sahip oldukları ekonomik güçle, kendileri için imkan yaratabilmek onların güvencesidir. Herkesin kendi başının çaresine baktığı bir yerde elbetteki tüm sorunlar kendi başının çaresine bakamayanlara yani emekçilere yüklenecek. Elbetteki işçinin sorunu, sırtında taşıdığı kişinin sorunu olmayacaktır. Öyleyse burjuvazinin kendisine dokanmadığı sürece çevre kirliliğine çözüm araması düşünülemez. Zaten yaşam felsefesi de bunu gerektirir. Oysa dağlardan yükselen bir ses bu sorunu çözeceğini söylemektedir. Her geçen gün yükselen bir ses. Yiğitler bizim yiğitlerin sesi.

Biz sanayinin gelişmesini, teknolojinin ilerlemesini yadsımayız. Aksine Altın Çağ'ın yolu bilim ve teknolojiye geçer. Fakat bizim anladığımız sanayileşme ile burjuvazinin anladığı sanayileşme arasında fark vardır. Biz **insanlığın hizmetinde** bir sanayileşmeden bahsederken onlar, kendi çıkarlarının hizmetinde bir sanayileşmeden bahseder. Bizim amacımız nihai anlamda **bireyin mutluluğu** iken, onların amacı daha fazla **kardır**. İşte sırf bu iki faktör bile çevre konusundaki bakışımızı onların ki ile ne denli farklı olduğunu gösterir.

Burjuvazinin önüne koyduğu amacı ile davranışı arasında sıkı bir bağ vardır. O azami karı gerçekleştirmek için önüne dikilen her türden engeli yıkmak ister. Amaç maksimum kar olunca ona ulaşmak için her türlü yolu denemesi de şaşırtıcı olmaz. Artık bundan sonra ormanların yok ediliyor olması, denizlerin kirlenmesi insan sağlığının tehlikeye giriyor olması bir anlam ifade etmez. Kendi içerisinde tutarlı olan bu zihniyetin çevreyi koruma yönümlü içerisinde girmesini kimse beklemmez. Zaten beklemekte abes olur.

Burjuvazinin soruna çözüm getirmeyeceği açık olduğuna göre sınıf bilinçli proleteryanın meseleye el atması kaçınılmaz olacaktır. Öyle de oldu. Sınıf bilinçli proleteryanın amacı öncelikle sömürüyü ortadan kaldırmak ve bu yolla tüm insanlığı mutluluğa kavuşturmak. Bu yolun ihtiyaçtan fazla (en azından eşit) üretim seviyesine ulaşmak olduğunu da çok iyi bilir. Üretim artışının sanayi ve teknolojinin gelişmesi gerektiği anlamına geldiğindedir. Ama bütün bu gelişmeler merkeze insan unsurunu konularak gerçekleştirilir. Bunun anlamı şudur: İnsan dışı, ona rağmen, onun zararına bir durum kabul edilemez. Böyle bir şey

düşünülemez bile. Ondandır ki kapitalistlerin aksine, ne kadar külfetli olursa olsun insan sağlığına ters düşen her türden atık maddenin dönüştürülmesi, zararsız hale getirilmesi yolu izlenir. Bilim adamları bu konu üzerinde kafa yorar, araştırma ve inceleme yaparlar. Belki bu araştırmalar sonucunda para kazanılmayacaktır. Ama daha önemli bir şey, kazanılacak İNSAN. İnsanın kazanılması en büyük kazançtır. İşte burjuvazinin anlam vermediği meselelerden birisi de budur.

Biz sanayinin gelişmesi ile çevre kirliliğinin paralel gideceği fikrine katılmıyoruz. Diyalektik düşünme yöntemi de bunu öğretir. Gerçekten de gelişen, zehirli ve zararlı atık maddelerin dönüştürülmesini zararsız ve hatta kullanışlı hale getirilmesini sağlar. İlerleyen bilim bunun güvencesidir. Mesele bu konuya kaynak aktarabilmekte. İşte burjuvazi için hiçbir anlam ifade etmeyen ve hatta karının düşmesine sebep olabilecek bu tür araştırmalar, amacı yeni insan yaratmak olan komünistler için bir zorunluluktur.

Bugün emperyalist ülkelerdeki çevre kirliliği ile yarı-sömürge ülkelerdeki çevre kirliliğini ayrı ayrı ele almak gerekir. Esasen çözüm birbirine bağlı olmakla birlikte emperyalist ülkeler sorunun yakıcı kısmını sömürdükleri ülkelere yansıttığından nispeten biraz daha rahat hareket imkanına sahiptirler. Emperyalist devletlerin rahat nefes almalarını sağlayan sömürgeleridir. Mesele kolayca anlaşılacağı gibi, yarı-sömürge ülkelerin her geçen gün biraz daha kirlenmesini beraberinde getirmektedir.

Çevreci grupların durumu

1960'lı yıllara gelindiğinde çeşitli "çevreci" guruplarla karşılaşırız. Gelişerek günümüze kadar gelen bu guruplar, Almanya'da Yeşiller Partisi'ni kurarak konuyu zaman zaman gündeme getirdiler. Fakat içlerinde GREEN-PEACE adlı gurup farklı hareket özelliği ile dikkatleri üstüne çekmeyi başardı. Kendisini diğerlerinden ayıran yanı hiçbir sınır tanımadan yaptığı protesto biçimleridir. Kendi özgün protesto biçimleri ile konuyu kamuoyuna yansıtabilmektedirler. Fakat ne yazık ki bir araya gelen kişilerin - her ne kadar samimi olsalarda- meseleyi kavrayamamaları, sorunun kaynağına inmemeleri nedeni ile protestocu düzeyinde kalmakta meseleye çözüm getirmemektedirler. Gerçekten de düzenin sınırlarını zorlamayan bu davranış biçimleri sabun köpüğü gibi geçici olmaktadır. Burjuvazi tarafından zaman zaman her ne kadar "yaramaz çocuk" şeklinde paylansalar da te-bessümle karşılanırlar. Bunlara bir tek "mağdur" konumundaki kapitalist içlerlenip öfkelenmektedir.

Oysa biz çevre kirliliğini -her ne kadar bireylerden başlasada- kapitalist üretim anlayışında görüyoruz. Bunu söylemekle doğrudan düzeni hedef aldığımızın da farkındayız. Fakat sorunun başka türlü halledilmesi mümkün değildir. Yoksa atık suların aktığı boruları tıkamakla, aspedli gemilere pankart asmakla sorunun çözüleceğini düşünmek hele hele beklemek ham bir hayal. Ama dediğimiz gibi iyi niyetli bir girişim olduğu için biz ilgiyle karşılarız.

Fakat şu unutulmamalıdır ki özellikle Avrupa'da yaygınlaşan çevreciliğin gelişmesine kapitalistler bilinçli şekilde izin verip desteklediler. Halkı, düzeni hedefleyen faaliyetlerden uzaklaştırıp zararsız çalışmalar içine çekmek, iktidarlarının devamını sağlamak hakim sınıfın biricik amacıdır.

Her ne kadar günümüzde olmasa da ileride meseleye sınıf bilinci ile yaklaşan konuyu özümseyip kaynağını kavramış kişilerin çıkacağı ve kendi alanlarında daha tutarlı bir hat izleyerek bir oluşuma gidecekleri inancına sahibiz.

Yarı-Sömürge tespitine uygun olan Türkiye'de ise özellikle son yıllarda burjuva merkezli birbirinden ayrı birçok çevreci gruba rastlamak mümkün. Büyük çoğunluğu demekler etrafında toplanmışken sadece gazete ve dergi etrafında olanlarda var. Hatta bir parti dahi kuruldu. Ülkemizdeki çevreci gurupların proleter bakış açısına sahip olmadığını sanırım söylemeye gerek yok. Çevre kirliliğinden sadece yerlere tükürmeyi ya da sağa sola çöp atmayı algılayan bu guruplar ciddiyetten oldukça uzaktırlar. Bunlar zırt pırt pet şişesi, naylon toplamak için Mavi Tur'a katılıp ölü Deniz'e gider, televizyonlarda burunlarını kapatıp bize topladıklarını gösterirken Ümraniye'deki He-kimbaşı çöplüğünün patlamasını duymuyorlardı bile.

Kimileri Komünistlerin çevre sorunları konusunda yeterince duyarlı olmayıp, eksik kaldığı şeklinde eleştiriler getirmektedir. Bu eleştirilere katılmamak elde değil. **Fakat şu unutulmamalıdır ki çevre kirliliğini önlemek bir iktidar sorunudur. Önemli olan bu niyetin olmasıdır, KP'nin programında bu soruna eğilip eğilmediğidir.** Elbette komünistler toplumsal her sorun gibi bu meseleyle de ilgilenir. Onun sınıfsal yanını koyup, atık maddelerle düzenin ilişkilerini her yerde açığa çıkarırlar. Ama meselenin asıl çözümü iktidarın ele geçirilmesiyle olacaktır. Gerçekten de KP özellikle güçlü olduğu Dersim Bölgesi'nde programını hayata geçirmekte işe ağaç kesme yasağı getirerek başlamaktadır. Böylece bilinçsizce doğaya verilen zarar önlemektedir.

Biz elbette atık maddelerin çevreye atılmasına ülkemizde depolanmasına karşı çıkar ve her türlü protestoya katılırız. Ama şunu da çok iyi biliriz ki, kendimizi de parçalasak hiçbir zaman bu sorun protestolarla çözülmez, çözülmeyecekte. Mesele çevre kirliliğine yol açan sistemi parçalamaktır.

Sonuç olarak

Evet işi uzatmaya gerek yok. çevre kirliliğinin halledilmesi emperyalistlerden kurtulmaya bağlıdır. Ülkeyi çöplüğe çevirenlerle olan esaret bağı koparmaya bağlıdır. Yarı-sömürge statüsünü kullanacağız. Elbette her türden protesto biçimini kullanacağız. Ama bizim asıl gücümüz kendi gücümüzdür. Çevre kirliliğinden zarar gören halkın gücüdür. Dağa çıkmış halktır. Çevre sorununu halletme gibi bir niyet Emperyalizmi karşısına almak zorundadır. Emperyalizmin ülkeden atılması çevre kirliliği sorununun halledilmesinde ilk adımdır. İşte yarı-sömürge olan ülkemizde emperyalizmden kurtulmanın biricik yolu HALK SA-VAŞIDIR.

Evet artık meseleyi daha açık koyabiliriz. **Her kim yarı-sömürge ülkelerde çevre sorununu devrimden ayrı ele alıyor çözmeye çalışıyor ise o en büyük yanlış içerisinde-dir. Çevre sorunu devrimden bağımsız düşünülemez. Kapitalizmin pisliği ancak devrim gibi bir araçla temizlenebilir.**

Çevre kirliliği konusunda samimi olanlara seslenmek istiyoruz.

Çevre kirliliğini sistemden ayrı düşünmek mümkün değil. Gerçek anlamda çevreci olmak öncelikle devrimciliğinden geçer. Anti Emperyalist olmaktan geçer. Yoksa her önüne çıkarın "ben devrimciyim" demesiyle devrimci olunmadığı gibi "ben çevreciyim" demekle de çevreci olunmaz. ■

SATRANÇ

"İnsanların bütün varlıklarıyla, her şeyiyle yaşadıkları eşsiz bir deneyimdir satranç. Sevişme yede benzer bir bakıma, o anı her şeyinizle yaşarsınız, sonra da kendinizi bir bütün hissedersiniz." THE NEW YORK TIMES 1972

Satrancın doğuşu uzun zaman efsanelere dayanırdı. Biri Anadolu, diğerleri Hint kökenli oniki kadar efsaneden sözedilir.

Yunanlılar satranç oyununun icadını Truva savaşı sırasında mitolojik kahramanı Palamede'e atfetmişlerdir. Bir Arap efsanesine göre, satranç, öğretmenliğini yaptığı bir prens, kralın (şah) uyrukları olmadan hiçbir şey yapamayacağını göstermek üzere bir Brahman tarafından bulunmuştur. Bunun sonucunda bir ödül seçmesi istenen Brahman yalnızca buğday taneleri istemiştir, şöyle ki: bir satranç tahtasının birinci karesine bir, ikinci karesine iki, üçüncüyü dört buğday tanesi konarak, toplam altmışdört karenin her birine bir öncekinin iki katı konmasını istemiştir. İlk bakışta çok sıradan görünen bu dilek kabul edilmiş, ancak ortaya çıkan rakam herkesi şaşırtmıştı. 18.446.744.073.551.615 böyle bir miktarı üretmek için değil Hindistan toprakları, yer kürenin tüm kıtalarını 76 kez ekmek gerekmektedir.

Efsane adı üstünde efsanedir. Tarihçiler Mısır, Mezopotamya, Çin, Pakistan, Yunanistan, Roma ve başka yerlerde bulunan resimler, oyun taşları hangi kurallara oynandığı hakkında bir açıklama yapılmadığından, bugünkü satrancın M.S. 570 yıllarında Hindistan'da görülen Çaturanga'dan geldiği tezi kabul edilmektedir. Bununla birlikte yeni çalışmalar sonucunda satrancın Çin'de doğduğunu ve buradan Hindistan'a geçtiğini ileri süren tarihçiler de vardır.

Dört kral oyunu anlamına gelen Çaturangayı dört oyuncu sırayla zar atarak, şah, at, fil, gemi ve dört piyondan biriyle seçtiği hamleyi oynuyordu. Kısa bir süre sonra zarlar kalktı, oyuncu sayısı ikiye indi. Günümüze kadar bazı değişikliklerle gelen kuralları böylece belirmiş olan satranç bundan sonra üç koldan yeryüzüne yayılmaya başladı. Bir koldan Çin'e ve oradan Kore ve Japonya'ya ulaşan satranç oldukça az bilinen ikinci bir yoldan Cengiz Han ve Timur'un ordularıyla ve Bizans yoluyla Kuzey Avrupa'ya yayıldı. Üçüncü yol ise en bilinen yoldur. Çaturanga tüccarlarla İran'a gelince satranç adını almış ve hızla yayılmıştır. 7.yy. ortalarında İran'ın Araplar satranç ülkelerine getirdiler. Kuzey Afrika'dan İspanya'ya geçen Arap savaşçıları çantalarında satranç takımlarını da götürdüler. Arap el yazması satranç kitaplarına 13.yy'dan başlayarak Avrupa el yazmaları eklenmeye başladı. 15.yy.'da kurallar son şeklini alırken ilk basılı satranç kitabı olan, İspanyol Luce-na'nın kitabında (1497) eski ve yeni kurallar açıklandı. Vezirin ve filin hareket sahası geliştirildi. Geçerken alma, rok ve piyonun terfi edebilmesi.

Satrançtaki üstünlük İspanya'dan İtalya'ya geçti. Fransız Devriminden az önce ve imparatorluk döneminde Fransa üstünlüğünü kabul ettirdi. İlk büyük uluslararası turnuva 1851'de Londra'da yapıldı. Bu yıllardan sonra, Almanya, Orta Avrupa ülkeleri, ABD, Rusya üstünlüğünü göstermeye başladılar. 20.yy. ortalarında SSCB'nin üstünlüğü kesinleşti. (1) Bu dönemin dünya şampiyonları Steinitz, Lasker, Capablanca, Alekhin, Euwe'dir.

Satrancın uluslararası örgütlenmesi 1924 Paris uluslararası turnuva sırasında oldu ve Uluslararası Satranç Federasyonu (FIDE= Federation Internationale des Echecs) kuruldu. Bunu iki yılda bir yapılan satranç olimpiyatları izledi. İkinci dünya savaşından sonra FIDE'nin yetkisi tüm dünya ülkeleri tarafından kabul edildi.

FIDE bugün toplam üye ülke sayısı bakımından futboldan sonra ikinci sırada gelir. Satrancın bütün dünyada gelişmesinin FIDE'nin koruyucu ve özendirici önderliğinde hız kazanması 1950'lerde başlıyor. Üç yılda bir düzenlenen dünya birinciliği maçları, dünya birincisiyle karşılaşacak adayın ülkeler düzeyinden başlayarak, üç yıl süren çetin karşılaşmalardan sonra seçilmesi çok sayıda uluslararası turnuvaların düzenlenmesi satranççılara Büyük Ustalık'a kadar yükselen ünvanların verilmesi, satranççıların ulusal ve uluslararası düzeyde güç derecelerinin hesaplanarak sı-

Sevgili dostlar, Merhaba

İnsanlık tarihinin eyitişiminin temel dinamiklerinden olan savaşım öyle özel bir olgudur ki, hemen hemen genel seyri belirler ve aynı zamanda öylesine genişir ki, insan, toplum içinde hem toplumla savaşım, hem sınıfsal konumu gereği sınıfsal savaşım, hem de birey olarak kendisiyle savaşım ve hem de insanın (genel kavram olarak) oluşturmuş olduğu bilgi birikiminin yeniden üretimi için kozmos ile savaşım halindedir. Kısacası, dört bir yanını savaşım kaplamıştır insanın.

Türkiye koşullarında da, gerek toplumsal gerek bireysel o kadar çok savaşım alanları yanında, üzücü olan, savaşımın hakıyla verilemiyorlar olması. Bu çok sayıda savaşım alanları yanında, bir savaşım alanı da savaşım katılım açısından o kadar genişir ki hemen hemen her türden etkinliğe (savaşım katılım açısından) yer vardır.

YDG savaşımın bu kadar yoğun olduğu bir ortamda çıkıyor. Geleceği içinde taşıma potansiyeline sahip YDG, gelecek savaşçılardır. Gelin bu sonsuz kavgaya katılalım. Bu geniş savaşım alanında herkesin yapabileceği birşeyler vardır. Gelin YDG'ye sahip çıkalım, onu güçlendirelim. Edilgen bir okuyucu olmaktan çıkıp etkin, duyarlı bir insan olalım.

YDG'nin de, gelişiminin dinamiklerinden olan fikir çatışmasına olanak sağlayıcı, zemin hazırlayıcı bir yaklaşımda bulunacağını umuyorum.

Bu düşüncelerle yoğun bir emeğimin ürünü olan yazımı gönderiyorum. Sevgilerle...

Bir YDG okuru

nıflandırılmaları, yarışma kurallarının zenginleştirilmesi, gençler arasındaki turnuvaların dünya ve Avrupa birinciliklerinden başlayarak yaygınlaştırılması, satranç kitaplarının ve dergilerinin sayısındaki olağanüstü artışlar bu dönemin belirgin özellikleridir.

Bu kadar canlı bir gelişmenin sonuçları 1970 yıllarından sonra gelişmiş ülkelerden başlayarak, geniş topluluklarda, özellikle gençler arasında yaygınlaşma şeklinde kendini göstermeye başladı.

Bu yıllarda Libya'dan Madagaskar'a bazı Afrika ülkeleri satranca ilk adımlarını bir devlet kuruluşu içinde attılar. Suriye, Irak, Yunanistan'da satranç devlet yapısı içinde örgütlendi.

Türkiye'de bu gelişmenin dışında kalmamış, 1943 yılında İstanbul Satranç Derneği kurulmuş, 1954 yılında Türkiye Satranç Federasyonu oluşturulmuş. 1962 yılında FIDE'ye üye olunmuş ve bu tarihten itibaren satranç olimpiyatlarına, 1971'den sonra Balkan Satranç Şampiyonluklarına katılmaya başlamıştır.

Genel olarak Türkiye'de kişi, kurum ya da kuruluşlarca satranç oynamak, yaygınlaştırmak, özendirme için çalışmalar ve girişimler yapılırsa da bunların yeterli olduğu söylenemez.

Satrancın Türkiye sınırları içerisinde yaşayan toplum için ne ifade ettiğine geçmeden önce satrancın niteliğine ilişkin bazı açıklamalarda bulunmak gerekir.

(Batı) Almanya Satranç Federasyonu Başkanı Willi Weyer 1977 yılında satranç federasyonunun 100. kuruluş yıl dönümünde şunları belirtmiştir: "Satranç, sporda bulunduğu belirtilen, hemen bütün özelliklere sahip olduğu gibi, başka spor dallarında bulunmayan bazı yararlar gösterir. Mantıklı düşünmeyi öğretir, kombinasyon zevkini artırır, yaratıcılığı uyandırır, tehlikeyi göze alma yeteneğini geliştirir, karar verme gücünü kazandırır, kendini ve başkalarını eleştirmeye alıştıırır, sabrı ve güveni güçlendirir, böylece satranççı, iyi bir sporunun tüm özelliklerini ve gerilim içinde tüm zihin ve istenç güçlerini kazanabilir."

Satranç tarihinin önemli satranç kuramcılarında Reti(2) şöyle demektedir: "En büyük kültür aşamasındaki insanların oynadığı bu oyunun değerini açıklamaya çalışacak olursak bunu belki şu görüşte bulabiliriz: Satranç bir savaşım oyunudur ve Lasker'in (3) belirtmiş olduğu gibi her insanın, ister spor türünden olsun ister kart oyunu gibi masabaşı türünden olsun bir savaşım oyununa içgüdüsel gereksinimi vardır. Bu, özellikle modern çağlarda makineleşmiş bir ortamda dizginlenen, dolayısıyla eş tempoyu tutturmak zorunda kalan insanların, bir yolu bulup bireysel güçlerini sınırlaması ve kendilerini gösterme tutkularından gelmektedir. Ancak yüksek kültürlerin insanları, gelişigüzel bir oyunla yetinmemektedirler. Uzun dönemde ne bedensel becerilere, ne de şansa bağlı oyunlar bu insanları doyuramamaktadır. Ama satrançta, şanslı dışlayan salt zihinsel bir oyun bulunmaz. Kazanılabilir de yitirilse de satranç yalnızca zihnin savaşım gücüne dayanmaktadır, ona taşıdığı derinliği veren de işte budur.

Mutlu olduğumuz zaman başka türlü, üzüntülü olduğumuz zaman başka türlü savaşım veririz. Satrançta yalnızca geçici eğilimlerimiz değil, tüm kişiliğimiz yansır. Aşırı temkinli, mızımız, kurnaz,

içe kapanık, dönecek, fırsatçı... tüm bu kişilikler açıkça belli olur. Ne var ki uzun dönemde başarılı olan kişilik, her güçlüğe karşın belki de bilinçsizce doğruları arayandır.

Bu gözlemler, bize, satranç sanatının ta yanına getirecek anlatım olanakları sunmaktadır. Bir oyun aynı zamanda sanat olabilir mi diye sorabiliriz. Bu soruyu, oyunla sanatın birbirinden sandığımız kadar ayrı olmadıklarını söyleyerek kısmen yanıtlayabiliriz.

8. Dünya şampiyonu Mihail Tal (4) ise şunları söylemektedir: "Satranç, oyuncunun hem yazar, hem eleştirmen, hem de başoyuncu olduğu özel bir olgudur. Bu oyunun beni en çok çeken yanı, aydın kafaların çarpışması, düşüncelerin savaşı ve kişiliklerin çatışmasıdır."

Satranç, kişilik çizgilerini gösteren bir insanlık aynasıdır. Makineler kişinin özgün çizgilerine sahip olmayı ve düşünce savaşımına atılmayı asla başaramayacaklardır.

Satrancın, kişiliğin bir göstergesi olduğu savını, Steinitz(5), Alekhin(6), Tal ve Schlechter(7) örnek vererek destekleyebiliriz.

Wilhelm Steinitz gündelik başarı ardında değil, kalıcı değerler arayışı içinde olduğundan kapalı oyunu(8) kendine biçim olarak seçmiştir.

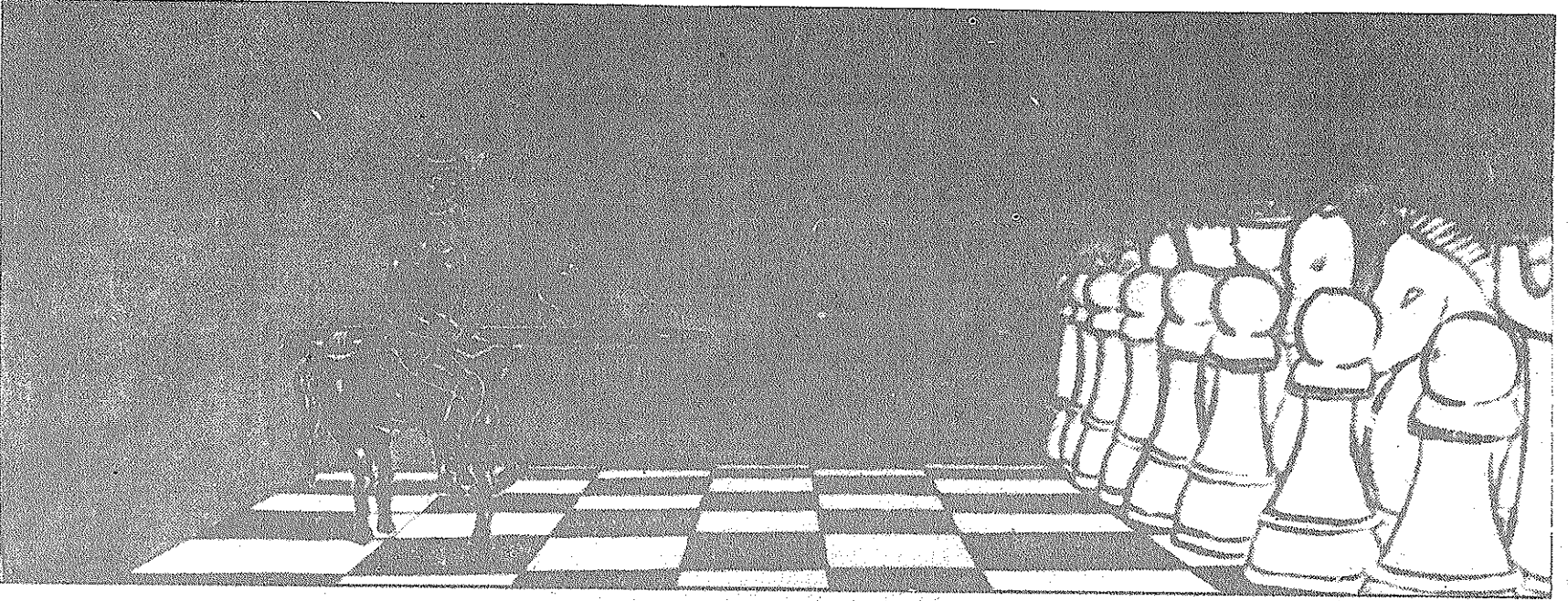
Rus asıllı Aleksandr Alekhin ise hırçın, asabi kişilik yapısı ile tanınmıştır. Ve oyunlarında da sürekli saldırgan rakibi yıpratıcı, neye uğradığını şaşırta hamleler ile rakibi sürekli bezdirici bir biçim egemendir.

Bir başka örnek olan 8. Dünya Şampiyonu Tal'in ateşli, gözü kara kişilik yapısı oyunlarında saldırgan, fedalarla dolu, kombinezonlarına olağanüstü zenginlik biçiminde yansyordu.

Son örnek olarak Karl Schlechter, tam anlamıyla bir doğa aşığı, romantik, sanatın artistik ve estetik yönünü kişiliğinde toplamış biri olan Schlechter'in oyunları adeta bir doğaçlamadır. Tipki ormanda ağaç gövdelerinin ve dallarının her boşlukları yere uzanmaları Schlechter ve taşların güllüce de doğa gibi amaçsızca geliştirir. Schlechter'in oyunları herkesi güzelliği ile şaşırta ama gerçek doğa severlere aşırı kokulu gelen yapaycılığı yetiştirilmiş güller değildir, onlar aranıp bulunması gereken, toplandıkça sevilen alçak gönüllü gizli orman çiçekleridir.

Bunların dışında satranç üzerine Gothe, "Satranç, zekanın denek taşıdır." derken günümüzü dünya şampiyonu Garri Kasparov "Satranç her zaman iki entellektüel kişiliğin savaşımı olacaktır" demiştir, ayrıca satranç üzerine "deyim satrancın yapısal genişliğine ilişkin güzel bir açıklamadır, "Satranç öyle bir deniz ki sivrisine ondan su içerken fil banyo yapar."

Satranç üzerine söylenen bu sözlerden sonra hatlıkla şu belirlemede bulunabiliriz. Yaklaşık 1500 yıllık tarihi bulunan satranç geçirdiği değişikliklerle birlikte belirli bir bilgi birikimi olmuştur. Bir başka deyimle 1500 yıllık satranç kılışını kuramı bulunmaktadır elimizde. Bilginin eyitişimsel gelişimi çerçevesinde kurama eklemelerde bulunabilmek için kuramı iyi bilmek gerekir. Na bir bilim alanında yeni bir çalışma yapmak önce ki tüm çalışmalar taranıyor ise bir kombinasyon, bir varyantın, bir hamle ya da devam ya

Karikatürist Erol Anar'dan Mandela'ya karikatür

Karikatür sanatçısı Erol Anar, Nelson Mandela'ya, mücadelesini simgeleyen bir karikatürünü gönderdi. Mandela'ya karikatürü ile birlikte bir de mesaj gönderen Anar mesajında, "Siz, siyah halkın özgürlük mücadelesinde ve dünyanın ezilen halklarına verdiğiniz destekle bayraklaştınız" diyerek, "En içten duygularımı çizdiğim bu karikatürü, kabul etmenizi diliyorum, sizi ve temsil ettiğiniz Güney Afrika halklarını selamlıyorum" dedi. (ANKARA, Gündem)

nun yeni bir buluş olduğunu savlayabilmek için var olan satranç kuramını bilmek gerekir. Yani, bilginin eytişimsel gelişimi içinde insanın işlevi, var olanı (kuramı) yinelemek değil, var olan(kuramı) yeni süreçlerin bilgisiyle beslemektir.

Ancak satranca yeni başlayanlar ya da satrançla ilgilenenler ya da toplumumuzdaki bilgi süreçlerinin kavranışı ve genel toplumsal düşünsel yapımızın satrançtaki yansımalarını bilmek isteyenler için aşağıdaki savlar ileri sürülebilir.

Satranç oynayanları iki gruba ayırmak pek yanlıtıcı olmasa gerek: ilk grupta bulunanlar, kuramsal çalışmanın önemini ve gereğini bilenler, ikinci grup, böyle bir çalışma yapmayı taşların hareketini öğrendikten sonra yalnızca, bu bilgiye dayanarak oynayanlar.

Birinci gruba ait olanlar ile kuramsal çalışmanın önemi ve gereği konusunda söyleyeceklerimizi erteleyip ikinci gruba ait olanlar üzerine konuşmak istiyoruz.

İkinci gruptakiler satrancın bir zeka işi olduğunu savlarlar. Bu dedikleri doğru olmakla birlikte, satranç oyun olarak, bir oyuncudan başka nitelikleri de ister. Bunları, sabır, cesaret, soğukkanlılık, dikkatlilik, tasarım gücü vb. olarak sıralayabiliriz. Ancak satrançta bilginin önemi nedir sorusu özel bir anlam taşır. Biraz önce söylediklerimiz gibi ayırımımızda ikinci gruba girenler satrançta bilgi ve ilkelere önemini yadsımaktadırlar. Acaba haklı mıdır?

Satrançta bilginin önemini yadsıyan bir oyuncu günün birinde rakibine yenildiği zaman, şu sözleri duyarsa hiç şaşırılmamalıdır, "22. hamlede piyon fedam siyah file diyagonal açmak içindi. Bunu pek değerlendiremedim, öte yandan 33. hamlede kötü bir filimle iyi atını değişmen çok yanlıştı. Bu değişme de neler düşündüğünü çok merak ediyorum, ha bir de roktan sonra şahın önündeki piyonu sürüp piyon formasyonunu bozman ve şah kanadını zayıflatman hangi amaca yönelikti?" Deha olduğuna inanan oyuncu bu sözlerin anlamını ilkin kavrayamayacaktır. Daha sonra herhangi pozisyon bilgisi veren bir kitabı incelemeye başladığında aslında, satrancı küçümsediğini, satranca hakkını vermediğini görüp üzülecektir. Kritik nokta, zorluğu kabullenmek değil, bunda geç kalınmamasıdır.

Satranç tarihinde buna tam denk düşme de benzer olaylar vardır. Eski dünya şampiyonluklarından Lasker kensini yenen ve dünya şampiyonu olan Capablanca(9) için şunları söylemiştir: "Birçok oyuncu tanıdım, ancak bir tanesi dahiydi, Capablanca. Ancak satrancın dahi oyuncusu Alekhin ile yaptığı maçı kaybedince şampiyonluk Alekhin'in oldu."

Bu olay üzerine çok şey söylenmiş, çok şey konuşulmuştur. Ancak ortada bir gerçek vardır: o da Alekhin'in Capablanca'yı yenip şampiyon olması.

Capablanca kendini kimsenin yeneceğini sanmıyordu. Dolayısıyla maça pek hazırlıklı değildi. Oysa Alekhin, içki ve sigarayı bırakmakla işe başlamış, uzun ve sıkı bir hazırlık dönemine girmiştir.

Kuramsal çalışmanın yanı sıra, rakibinin oyunlarını inceliyor, şampiyonluk maçına eksiksiz çıkmaya çalışıyordu.

Bundan çıkarılması gereken sonuç şudur: Satranç kendi dinamikleri içerisinde bilim ve sanat gibi bilgi edinme süreci gerektiren bir uğraştır.

Türkiye'deki satranç anlayışına gelince, Türkiye'de satranç hala kahvehanelerde oynanmakta olan bir oyundur. Bu nedenle satranca bugün bile "zeki adamların" oynadığı bilgi ve kuramın önemli olmadığı bir oyun olarak bakılmaktadır.

Dolayısıyla, satrancı bilgi ve kuramda yerine oturtmak ve "pratik" satranç oyuncularının muhtemem küçük dünyalarını yıkmak gerekmektedir.

Diğer yandan Türkiye'de satranç literatürü oldukça cılızdır, yani literatürde müthiş bir boşluk söz konusudur.

Bu sözlere şöyle itiraz gelebilir: "Türkiye'de şah-mat ya da iki hamlede mat türünden kitaplar bulunmaktadır, siz bunları yadsıyorsunuz"

Bizim buna yanıtımız "evet yadsıyoruz" şeklindedir. Çünkü bir satranççı için, bir sanatçı ya da bilimsel uğraş veren herhangi biri gibi, önemli olan nokta, "yaratmak" olayının gerçekleştirilmesi için, bilgi süreçlerinin kavranmış olunmasıdır. Dolayısıyla temel sorunsal iki hamlede matı bulmak değil, kazanca geçecek yöntemleri uygulamak ve oyunu başından itibaren o aşamaya getirebilmektir. İki hamlede matı bulmak cambazlık değilse bile, satrancı bu şekilde görenler ve tabi yazarlar satrancı son çözümleme de cambazlık olarak değerlendirmektedir. Bu noktada denilebilir ki "az gelişmişliğin" toplumsal dokular düzeyinde bir örneğiyle daha karşı karşıyayız.

Böyleleri Türkiye'de var. Şimdilik geçer akçe de onlar. Ama biz ilkin satrancı sevenlerin ve biçmenin önemini kavramışların gönüllü savaşımıyla, ikincisi, satrancın bizzat bu geleneksel yapıyı kırarak dinamiklere sahip olmasından dolayı ve üçüncüsü, toplumsal gelişmenin eytişiminin bir sonucu olarak bu kişilerin bertaraf edileceğini biliyoruz. ■

KAYNAKÇA

- 1-Ustalık yolunda ilk adımlar Ümit ÜNKAN İstanbul-1986
- 2-Bilim ve Teknik S.69 Ağustos 1973
- 3-Satrancın esasları J.R.CAPABLANCA İnkilap Kitapevi İstanbul 1, 1988
- 4-Satrançta büyük ustalar-Modern görüşler, R. RETİ İstanbul 1983
- 5-Satranç pozisyonları,

- 6-Satrançta muhakeme ve plan Dr. Max EUWE Dost Kitabevi yayınları
- 7-Atak oyunun iki dehası. Çev. Mümtaz İDİL 1985

DİPNOTLAR

- 1-Çarlık Rusyası döneminde aydınlar ve soyluların bir oyunu olan satrancın kuramcı düzeyde pek çok önemli temsilcisi bulunmaktaydı.

Belirli bir satranç potansiyeline sahip Rusya, Ekim devriminden sonra satrancın SBKP programına yaygınlaştırılması amacıyla alınmasından sonra SSCB'nin en uç noktalarına kadar satranç okulları açılmış, özendirilmiş, bu konuda yoğun çalışmalar yapılmıştır. Tüm bu sistemli yaklaşımların sonucu, SSCB dünya satrancında açık bir üstünlük elde ederek, bu çabaların semeresini almıştır.

SBKP liderlerinden pek çoğunun usta düzeyde satranççı olduğu ve çoğunun literatüre geçmiş oyunları bulunduğu bilinmektedir.

2-Richard Reti(1889-1929) Çekoslovakya doğumlu olan Reti, Viyana Üniversitesinde matematik ve fizik öğrenimi görmüştür. Büyük satranç kuramcısı olan Reti, satranç kuramına pek çok katkılarda bulunmuş kendi adıyla anılan bir açılışı da bulunmaktadır. 1925 yılında 29 maçı birden tahtaya bakmadan (körleme) oynayarak döneminin rekorunu kırmıştır.

3-Emanuel Lasker (1868-1941) Einstein'in en yakın arkadaşı, matematikçi ve felsefeci olan Lasker, satranç tarihine geçmiş oyuncularındadır. Satranç kuramına, satrançta psikolojik yaklaşımı armağan etmiştir.

Lasker ilk dünya şampiyonu olan W. Steinitz'i yenerek 2. dünya şampiyonu olmuştur.

4-Mihail Tal (1936-) 8. dünya şampiyonu olan Tal, tarihçi ve felsefecidir. Çok parlak oyun biçimi nedeniyle atak oyun dehalarından sayılmaktadır.

5-Wilhelm Steinitz (1836-1900) Avusturyalı ve aynı zamanda felsefeci olan Steinitz, satrancın ilk kez bilimsel bir yaklaşımla formüle etmeye çalışan ve çeşitli ilkeler saptayan, satranç tarihinin önemli kuramcılarında biridir. Steinitz, aynı zamanda ilk dünya şampiyonudur.

6-Aleksandr Alekhin (1892-1946) Moskova doğumlu olan Alekhin 4. dünya şampiyonudur. Çok güçlü ve saldırgan bir oyuncu olan Alekhin'in karşısında tutunabilmek başarı sayılmıştır. 1922 yılında SSCB'den İngiltere'deki bir turnuvaya katılan Alekhin, Fransa'ya iltica etmiştir.

Alekhin, satranç tarihinin dehalarından sayılmaktadır.

7- Karl Schlechter(1874-1918) Viyana'da doğmuş olan Schlechter döneminin kuru, yavan oyuncularına karşın, özgün bir oyun yapısıyla tanınmaktadır.

Schlechter, dünya şampiyonluğunu Lasker'le berabere kalarak çok az bir farkla kaçırmıştır.

8-Merkez piyonlarının durağan (sürülemez) , olduğu, genel olarak kaçırcı konumun egemen olduğu, oyunun tıkanmış izlenimini veren pozisyon ya da oyun biçimi. Kapalı oyunda merkez tkalı olduğu için kanat piyonlarıyla saldırı gerçekleştirilip, utkuya vardırılır. Kapalı konumun özelliği, konumun uzun süre aynı kalması, bu durağan konum içerisinde at ve fillerle manevralar yapmak, yani durağan bir görüngü içerisinde iç devingenliği yakalamaktır.

9-Jose Roul Capablanca (1888-1942) Havana'da doğan Capablanca 4 yaşında babasının maçlarını izleyerek satrancı öğrenmiş, babasıyla yaptığı ilk maçı kazanmıştır. 8 yaşında Havana Satranç Kulübü'ne girmiş, 12 yaşında Küba şampiyonu olmuştur.

Capablanca için dahi sözü yetersiz kalır, eğer satranç bir dilse, Capablanca satranç oynarken anadilini konuşuyordu. Satranç literatürüne ölmez eserler veren Capablanca, bir satranç kulübünde can vermiş, yapılan otopside beyinin normalden büyük ve üzerinde kıvrımların da daha çok olduğu görülmüştür.

Okurun Yeri

Merhaba

Yeni Demokrat Gençlik Çalışanları
Sizlere sevgi ve saygılarımı sunarım, köylü gerilla savaşında şehit düşen devrimci Barbara'nın anısına yazdığım bu şiiri sizlere yolluyorum. sevgilerle.

Sen ki; mavzerini gerdin sosyalizm için savaşın
Sen ki; faşizmin mahkemelerinde "sizler beni yargılayamazsınız, beni ancak enternasyonal proletarya yargılar" deyip devrimci tavır takındın
Sen ki; kompradorların zindanlarında, Ibo yoldaşın sesini haykırdın...
Onurlu bir komünist olarak çıktın.
Sen ki; "kadınlar olmadan, devrim olmaz, devrim olmadan, kadınlar kurtulamaz" şiarını haykırdın

Birer Kinem'imiz
Birer Yakar'ımız oldun!
Üzülmiyoruz bedenini verirken toprağa
Çünkü biz ant içmişiz devrim uğruna
Sana söz veriyoruz
Ey BARBARA...
Yürüyoruz hep birlikte halk iktidarlarına
Yürüyoruz hep birlikte halaylarla, marşlarla
Elde, omuzda silahlarla
Yüce komünizmin yolunda...

Nurettin Gülçehre Alzey /ALMANYA

İBRAHİM KAYPAKKAYA
YOLDAŞIN ANISINA

Tanırız seni
Büyük işçi direnişlerinden
Yanık köy türkülerinden tanırız

Dersim doksan günde
Doksan yerinden vuruşundan tanırız

Almus'ta yanan,
Kızıl meşalelerden tanırız

ve biliriz,
Halkımızın yeşil gözlü kahramanı
Sen yatağında bile sessiz
sedasız uyuyamıyorsun

Süleyman Cihan'ların,
Kazım Çelik'lerin,
Baba Erdoğan'ların,
Meral Yakar'ların
Kanlarıyla tekrar tekrar boyayıp,
Faşizmin burçlarına astığı...
Bayrağa bakıp bakıp gülersin

Ve gülüşün,
Kahpe karanlığı bir daha
bir daha aydınlatır
Kızıl ışıklar saçarak.

Ve adına yazılan marşlara,
Tomsonlar eşlik ediyor artık
Dünyanın en güzel senfonisi gibi.

Gençler ilerliyor
Çizdiğin kızıl güzergahta
Yeri, göğü sarsarak,
harikalar yaratarak
Seni kavıyorlar silahların,
kavrayarak.

Sivas'tan bir YDG okuru

YDG Dergisine;
İlk sayınızdaki başlayarak YDG'yi
zevkle ve itina ile takip etmekte
olan bir okurunuzum. Okuru ile
bütünleşmiş bir dergi olarak siz-
lere, karınca, kararınca bir katkıda
bulunmak amacı ile yazdığım bu
şiiri göndermekten onur duyduğum-
u belirtir, derginizin sayfaların-
da yer vereceğinizi umarım.

En içten selamlarımla..

Sen
Kızıl peçeli partizan
Sen
İnkara yatmış militan
Sen
Koca elli amele
Sen
Kulağı kırışte, gözleri ufukta köy-
lüm
ve sen....

Şunu belle ve unutma
Yasasıdır doğanın
Verilmeden alınmaz!...

Haydi!
Dök eteklerinden
Bin yılların öfkesini

UMUDU BESLE
KAVGA, KAVGAN OLSUN.

İŞVİÇRE- Zürih'ten,
Nubar...

Sevgili Yeni Demokrat Gençlik

Yayınımı büyük bir ilgiyle takip ediyorum. Ve Yeni Demokrat Gençlerden biri olarak size kendi yazdığım bir şiiri yolluyorum. Şiirimi yayınlarsanız sevineceğim. Anneler gününe yakın yayınlamanızı rica ediyorum. Bu şiiri anneme ve tüm annelere adıyorum.
Sevgi ve saygılarımla
Anneme....

Dünyanın en güzel karanfilini vermek istedim
sana anne...
veremedim.
çünkü sen tüm karanfillerden güzelsin.
yıldız toplamak istedim, sana vermek için
toplayamadım
çünkü gözlerin o yıldızlardan daha parlak
yüreğin acı yüklü, sevgi yüklü
yıpranmış ellerin dertten, tasadan
saçların beyazlamış
Beyazlık kalbinin temizliğinden
sevginin saflığından yansımış saçlarına
gözlerinde bin yıllık bir destan
bir öykü var...
sevmişsin birini
Zin'in Mem'i sevdiği gibi
ve anne
şimdi ben ülkemin
en güzel yerindeyim
kucacağın gibi sıcak...
dağlardayım.....
mermiler içinde sevgiler yolluyorum sana..
çok seviyorum anne
seni ve silahımı

Bakırköy'den Evindar

İşyerlerinde pervasız sömürü ancak örgütlü mücadeleyle aşılr!

Ben 6 yıllık konfeksiyon işçisiyim. Bu çalışma alanında yaşadığımız sömürü ve baskının en güzel örneklerinden birini geçtiğimiz günlerde tam yılbaşının ertesinde yaşadık ve yaşamaya devam ediyoruz. Bu yaşadığımız şeyler son derece büyük haksızlıklarla dolu olduğu halde artık konfeksiyonlarda alışılmış bir şey olmuştur.

Bundan 5 ay önce bir atölyede çalışmaya başladım. İşe ilk girdiğim zaman bize bir sözleşme imzalatıldı. Buna göre (diğer maddelerin yanı sıra) mesailer kesinlikle zorunluymuştu ve bu zorunluluğa uymayanlar işten çıkarılabilirlerdi.

Bu 5 ayın 3 ayında her akşam ve her hafta sonlarında zorunlu olarak mesaiye bırakıldık. İlk haftalarda bazı arkadaşlarımız işin ağırlığından ve bunun yol açtığı aşırı yorgunluğa dayanamamaya bayıldı. Bu arkadaşlardan biri 15 yaşında gösterilen, aslında 12 yaşında olan bir kızdı. Ayrıca bu bayımların dışında iki arkadaş ellerini çit çit makinasında deldi, bir arkadaş dikmiş dikerken dalgınlıkla elini dikti, iğne etinin içinde kırıldı, başka bir arkadaşımızın elini de makas kesti. Diğer ufak tefek kazaları saymıyorum.

Bütün bu kazalara rağmen işveren azgın kar hırsı yüzünden mesailer kaldırmadı. Konfeksiyon da çalışanların çok küçük yaşta olmaları, onların küçük-burjuva karaktere sahip olmaları, feodal etkileri yoğun olarak yaşamaları ve hepsinden önemlisi mücadelesiz olmaları ve bizim bazı eksiklerimiz yüzünden insanların mesailer bırakılmaması için biraraya toplama girişimimiz sonuç vermemiştir. Ancak 3. ayın sonunda işverenin yeterli kan sağlanması sonucu mesailer kaldırıldı.

Bu durum yılbaşına kadar sürdü. Yeni yıla gireceğimiz günden bir gün sonra (tatil günü) mesai olacağı ve mesaiye gelmeyenlerin işten atılacağı personel müdürü ve bütün ustalar tarafından bizlere önemle (!) duyuruldu.

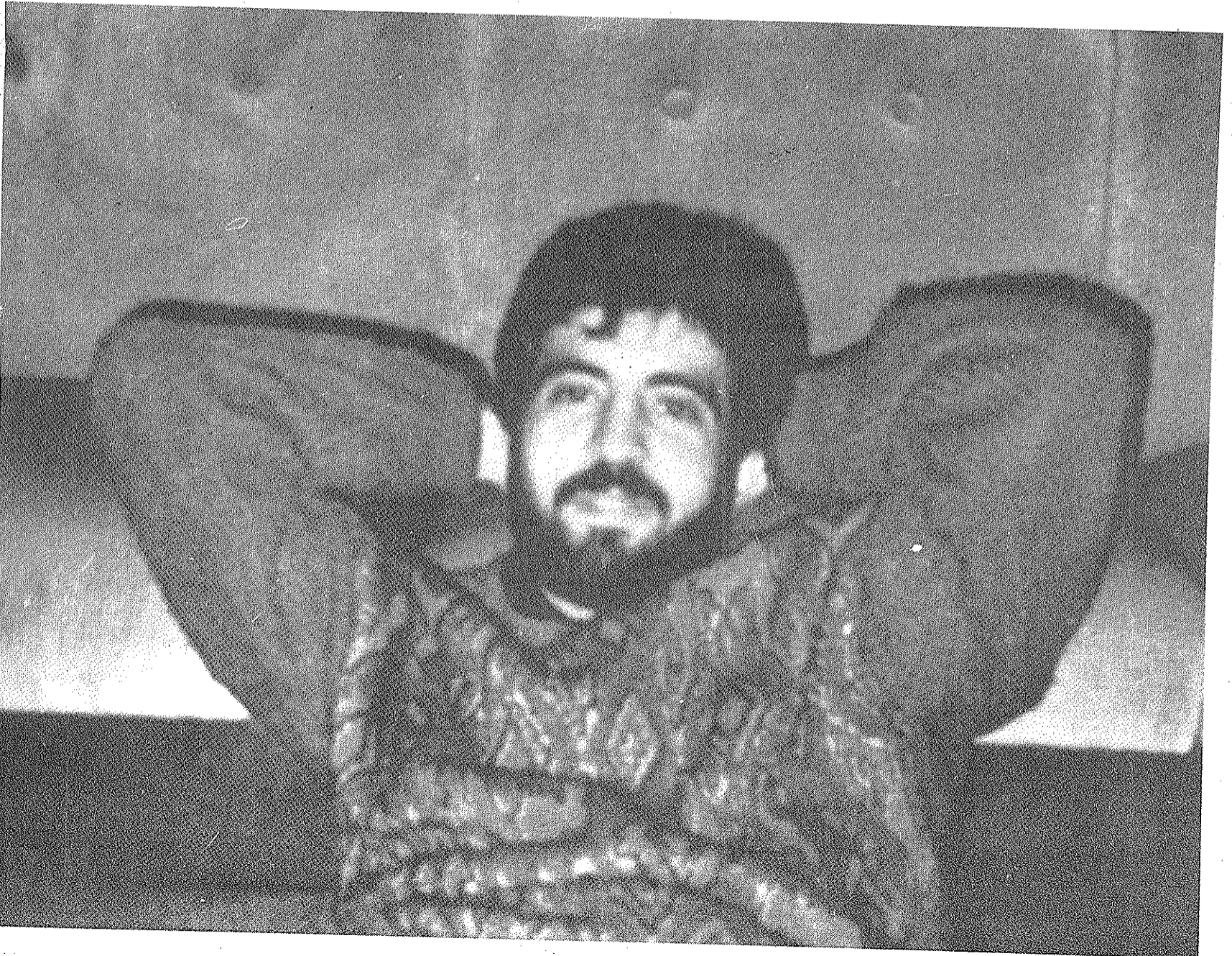
Nitekim pazartesi günü, mesaiye yazıldığı halde gelmeyen bir arkadaş işten atıldı. Faşistlerin işçi kıyımı salı günü de sürdü. O gün patronların ve onların yalakçıların ilerici, devrimci insanlardan nasıl korktukları ve bizlere karşı nasıl amansız bir mücadele verdiklerinin bir örneğini daha yaşadık. Baştan beri gerek ustalara gerekse müdürlere karşı tavır alan ve işçileri bilinçlendirmeye çalışan bir arkadaşımız bazı konularda insanları uyarıyor' gerekçesiyle işten atıldı. Bu olayın en büyük sorumlusu ihtarıcı, gerici ustadır. Bunu bilen arkadaşımız müdür odasından büyük bir öfkeyle çıktı ve bütün işçilerin önünde ustabaşına "işçi düşmanı" diye bağırarak devrimci kişiliğine yakışan bir tavır gösterdi. Ayrıca bu tehditten sonra ustabaşının hali görülmeye değerdi doğrusu. Adam korku ve panikten şaşırmış halde bembeyaz bir suratla ordaya dolanıp durdu bir süre.

Bu arada işverenin yeni yılda zam yapmamak için eski işçileri işten atacağını ve asgari ücretle çalışacak yeni işçiler alınacağını öğrendik. Adamlar şimdiden bir şeye karşı koyduğumuzda bizi işten atmakla tehdit ediyorlar. Sömürücü zorbalar buradada çığ gibi büyüttükleri işsizliği demoklesin kılıcı gibi tepemizde sallıyorlar ve bu kılıcın bağlı olduğu saç teli her an bir talihli (!) işçinin başına düşebilir.

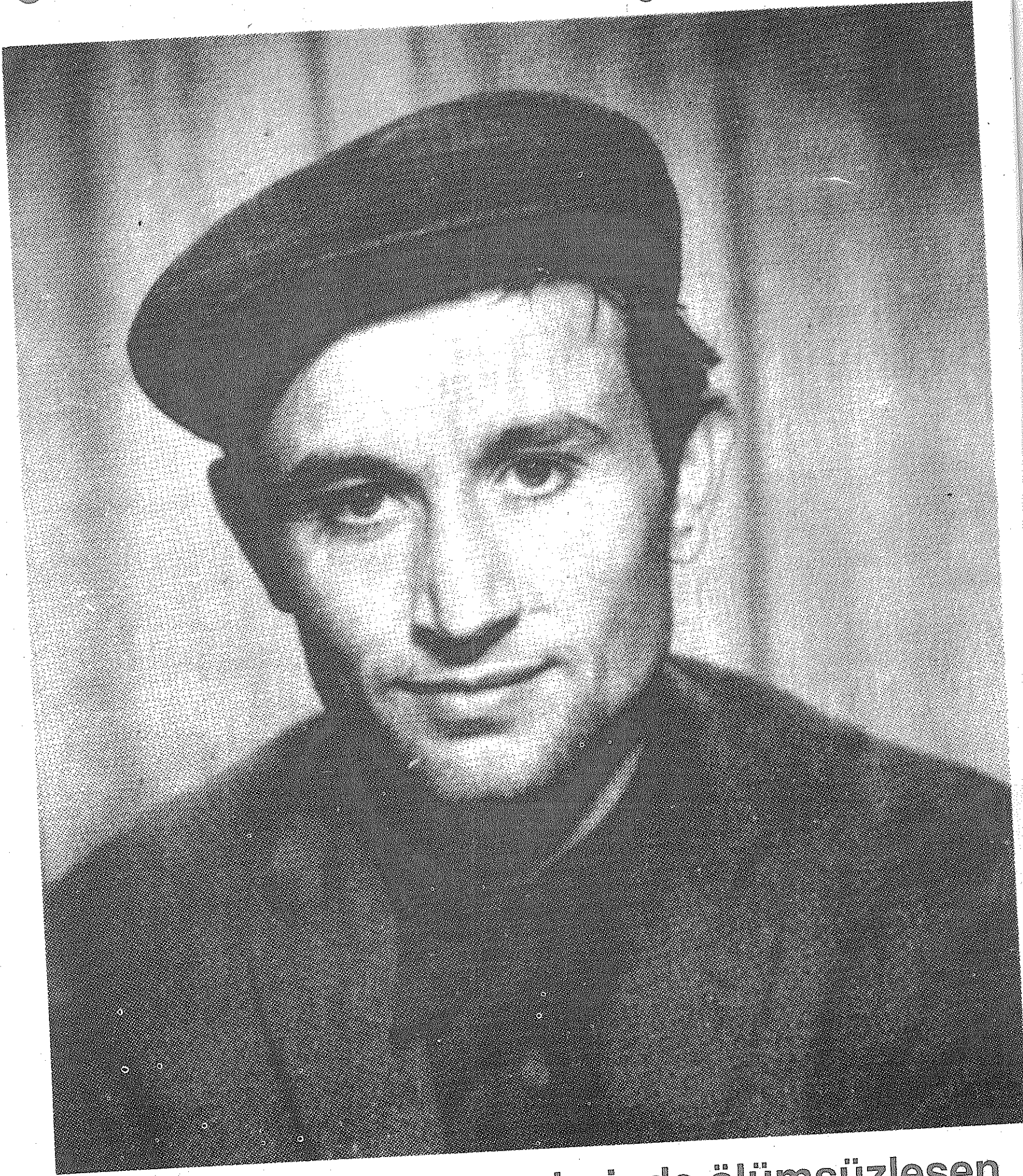
Bütün bu olaylar olup bitirken işçilerin kollarını bile kıpırdatmamaları oldukça düşündürücü. İşçilerin bu duyarsızlıklarının en büyük sebebi konfeksiyon alanında köklü bir mücadele geleneği olmaması. Bu alanda çalışan insanların küçük burjuva karakterli olmaları, yaşlarının küçük olmaları, feodal bağlarının çok sıkı olması bu feodal bağların bir uzantısı olarak ustalarla ve personel müdürleriyle kurdukları ahbapdal ilişkileridir. Ayrıca bütün pasifleştirici öğeler, işten atılma korkusu, arabesk müziginin kaderci-adam sendeci yoz kültürünün patron-ağa devletinin politikaları doğrultusunda insanlara empoze edilmesi sonucu daha fazla besleniyor. Bütün bunların sonucunda, sorunlar ne kadar yakıcı olarak yaşarsa yaşasın, bir sürü boş, duyarsız ve ispiyoncu ortaya çıkıyor. Bizim öntümüzde duran ve en büyük görev, bu alanlarda iyi bir örgütlülük yaratarak insanları hem kendi yaşadıkları sorunlara hemde toplumsal sorunlara karşı duyarlı hale getirmek ve bütün sorunların tek çözümü olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesine aktif olarak katılımını sağlamaktır. Çünkü süreç bizim irademiz dışında ilerliyor. Eğer biz insanlara gerçek kurtuluşunu göstermez ve onları kendi yönümüzde etkileyemezsek bu işi düşman çok iyi yapar. Bunun için ellerimizde kızıl meşaleleri çoğaltmak, yeni yeni ellere tutturmak ve ML/MZD bilimi ışığında Altınçağ'a doğru yılmadan usanmadan kararlı, inatçı adımlarla yürümek ve bitmez tükenmez bir enerjiyle düşmana karşı savaşmak zorundayız.

Bizler İşçiler, köylüler ve gençlik olarak ML/MZD bilimi ışığında Demokratik Halk Devrimine giden yolda yürüyoruz, kazanacağız!
İstanbul'dan YDG okuru bir işçi

Komünist Gençliğin Meşalesi
Kavganın Boyun Eğmez Savaşçısı
Devrimin Usta Örgütçüsü
Komünist Önder İSMAİL ORAL
Mücadelemizde Yaşıyor

O'NU ANMAK SAVAŞMAKTIR !

Diyarbakır işkencehanelerinde ölümsüzleşen önder komünist İBRAHİM KAYPAKKAYA'yı katledilişinin 20. yılında saygıyla anıyoruz.